

Giới thiệu Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang

Mang nét đặc trưng của ngôn tình sắc, truyện Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang là một trong những tác phẩm hay nói về ánh trăng chiếu rọi màn đêm, sóng biển vỗ rì rào trên bãi cát. Một cô gái ngồi xõm người trên bãi đá bên bờ biển, cần nhân dự dỗ liên miên với bãi đá phía xa xa trên mặt biển. “Được rồi, tôi sai rồi, tôi không nên mắng cậu.” “Nhưng mà cậu xem, lửa tôi vất vả lắm mới nhóm lên được lại bị cậu dập tắt, tôi cũng không vui đâu!” “Nếu không thì thế này đi, tôi nay tôi ngủ với cậu? Hay ngày mai đi hái quả dứa cho cậu? Hoặc là làm mũ rom cũng được?” Cô làm nhảm nửa ngày, chân ngồi xõm cũng tê rần, ngoại trừ sóng nước trập trùng trên mặt biển thì không có bất kỳ động tĩnh nào. Cô gái cuối cùng cũng mất kiên nhẫn, đứng lên nói: “Còn chơi đùa vui vẻ mỗi ngày được không cơ chứ, mỗi lần cậu nổi nóng đều ngâm nước trốn cả ngày.” Cô vung vẩy cái quả màu xanh biếc trong tay. “Đây là loại trái cây cậu thích ăn nhất mà không thể với được này, cậu không muốn hả? Không muốn thì tôi ném đi đây! Cậu còn không bỏ ra đây là tôi quay về sơn động đó!” Lúc này, mặt biển cuối cùng cũng có động tĩnh. Một sinh vật biển cỡ lớn từ từ hiện ra, xuất hiện trong tầm mắt của cô gái. Nó nằm nhôai trên bờ, đôi mắt to tròn ướt nhẹp buồn buồn tủi tủi nhìn cô, sau đó há cái miệng đầy răng sắc bén ra, mạnh mẽ cắn một cái. Mời các bạn cùng đọc truyện đi giới được sự để tiếp tục theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Vèo —— ”

Theo tiếng xé gió, một mũi tên màu đen đầu nhọn lao đi vũng vàng đóng trên hồng tâm cách đó hai mươi mét.

Diệp Tranh hài lòng gật gù, từ trong cái giỏ phía sau lấy ra một mũi tên khác, đặt nó lên trên dây cung. Tay trái cô đeo găng tay bằng da, vũng vàng đầy trụ chuôi cung, các ngón tay phải thì thả chậm dây cung.

Xuyên qua lỗ ngắm bắn, tầm mắt của cô tập trung trên cái phen bằng tre. Ngay khi cô chuẩn bị buông tay, một tiếng gọi to từ sau lưng vang lên.

“Amanda! Thì ra cô ở đây! Tôi tìm cô từ nãy đến giờ, bà Prida gọi chúng ta lên boong thuyền tập trung ngay bây giờ.”

Diệp Tranh nhú đầu mày, dừng lại động tác trong tay. Cô thiếu kiên nhẫn vút mũi tên vào trong đài quan sát, thu hồi cây cung yêu quý của mình.

Cô lau cái cung được mệnh danh là “cold hunter” của mình một chút, cất lại vào trong túi thể thao, rồi mới quay đầu lại nhìn người vừa mới làm gián đoạn hành động của cô.

Frank tóc vàng, da màu đồng, cười lộ hàm răng trắng chỉnh tề với cô: “Irelana nói cô chắc chắn đang trốn ở đây chơi.”

Anh ta tò mò nhìn túi thể thao của cô: “Oh, nó thật đẹp!”

“Cảm ơn,” Diệp Tranh kéo khoá túi thể thao của mình rồi xách túi lên vai, sau đó đá đá giò mũi tên bên chân.

“Phiền anh rồi, có thể cầm cái giò này theo giúp tôi không?”

Ngón tay thon dài của cô quán quanh dây lưng của túi thể thao vài vòng, kéo căng đai an toàn, sau đó đi về phía bia ngắm, định rút hết các mũi tên vừa bắn ra.

“Ồi trời,” Diệp Tranh nghe thấy tiếng Frank tán thưởng, “Đầu những mũi tên này nhìn qua thật lợi hại, cô sử dụng chúng sao?”

“Không phải bây giờ tôi đang dùng chúng sao?” Diệp Tranh rút cái cuối cùng ra, sau đó dùng một sợi dây cao su bó chúng lại thành một bó nhỏ.

“Oh, không không,” Frank xua xua tay, “Ý tôi là cô sử dụng phần đầu nhọn để giết chết con mồi sao?”

“Đương nhiên.”

Diệp Tranh vừa cầm bó mũi tên nhẹ nhàng quăng vào trong giỏ tên, vừa hỏi hột nói: “Chúng đặc biệt hữu hiệu với cá chép to sống trên sông Mississippi.”

“Tuyệt thật!” Frank không hề keo kiệt mà lần nữa tỏ vẻ tán phục, hỏi, “Tôi có thể học cô chứ? Nếu tôi không làm thì hình như trường chúng ta có một câu lạc bộ bắn tên?”

Diệp Tranh nhận giỏ tên từ tay Frank, liếc cánh tay trắng kiện cuộn cuộn bắp thịt của Frank một cái: “Không phải anh đang ở trong câu lạc bộ bóng bầu dục sao? Tôi nhớ không nhầm thì anh đang được đào tạo cho mùa giải này, đúng chứ? Tôi nghĩ đại khái anh cũng không có nhiều thời gian lắm đâu.”

Frank nghe hiểu lời từ chối không tính là khéo léo uyển chuyển của Diệp Tranh. Nhưng anh cũng không nản lòng, vẫn đi song song cạnh Diệp Tranh như

trước, cười hi hi nói: “Tôi có thể kết thúc khoá đào tạo cho mùa giải này mà! Amanda, trước tiên cô có thể nói cho tôi biết cái ‘cold hunt’ của cô. . .”

“Là ‘hunter’.” Diệp Tranh không chút nghĩ ngợi sửa lại.

“Đúng đúng, chính là nó. . .”

Frank và Diệp Tranh nói chuyện, rời khỏi phòng thể chất. Hai người đi dọc theo hành lang dài dằng dặc, cùng nhau đi ra ngoài, Frank có chút say mê ngắm nhìn bờ má của Diệp Tranh, da dẻ khuôn mặt người phương Đông dưới ánh đèn chiếu xuống như ngà voi nhẵn nhụi mát mẻ. Diệp Tranh và phần lớn người phương Đông đều như vậy, tay chân thon nhỏ, nhìn qua rất tao nhã tinh tế. Nhưng Frank không ngờ cô lại là một cao thủ bắn cung, sự phát hiện này làm anh ta hưng phấn không thôi.

Tuy Diệp Tranh mới chuyển đến trường được chừng một năm nhưng anh đã theo đuổi cô mấy tháng rồi. Đáng tiếc là Diệp Tranh chưa từng đồng ý hẹn hò với anh ta. Thế nhưng, Frank lại tràn đầy tự tin, thừa dịp chuyến đi lần này cố gắng rút ngắn khoảng cách giữa anh ta và Diệp Tranh.

Hai người bọn họ, kể cả mười mấy bạn học khác trong lớp, lúc này đang tự do đi lại trong du thuyền trên biển Carribean. Từ lúc trại hè của bọn họ vừa mới bắt đầu, thì kế hoạch đi du lịch ở quần đảo lớn Antilles, rồi từ quần đảo Bahamas quay về Miami đã được định ra.

Lúc hai người bước lên boong tàu, Frank vui không tả xiết nhắc đến hành trình của bọn họ: “Chúng ta còn cách quần đảo Bahamas một chút. Nghe nói ngay gần đây chính là tam giác quỷ Bermuda, trong thập kỉ 60 có một cái máy bay tên là ‘Freedom’ gặp rủi ro ở đây. Còn du thuyền của chúng ta lại tên là ‘Freeman’, ha ha!”

Diệp Tranh không hiểu sao lại liếc mắt nhìn Frank. Tính nhất quán trong lời anh ta nói không cao, cô không hiểu Frank thấy có gì đáng cười, cô không vui nói: “Đừng nói lung tung, chúng ta đang ở trên biển đó!”

“Há, xin lỗi!” Frank vội vàng xin lỗi, anh ta không tiện trấn an: “Chúng ta chắc chắn sẽ không sao. Dù sao du thuyền xa hoa lớn như vậy, ngay cả phòng gym cũng có, nhất định có thể an toàn trở về Miami.”

Ai ngờ, anh ta vừa dứt lời, hai người đã nghe thấy tiếng la hét từ xa xa trên boong thuyền.

“Làm sao bây giờ?!” Diệp Tranh bắt an hỏi.

Đúng lúc này, sàn nhà dưới chân cô rung lắc dữ dội, chiếc thuyền nặng đến hơn 20 ngàn tấn đang chở bọn họ lại toàn bộ chống vó lên trời rồi chìm nghiêng!

Sao có thể có chuyện này?! Diệp Tranh cố sức bám chặt một thanh lan can bên cạnh, hoảng sợ nghĩ đến ngay cả tàu Titanic đâm phải băng ngầm cũng mất vài tiếng mới chìm hẳn đấy!

Còn không kịp nghĩ nhiều hơn nữa, cô đã không kịp nắm lấy lan can. Diệp Tranh tuyệt vọng phát hiện mình tuột tay khỏi lan can, rơi thẳng xuống biển.

“Ừm. . .”

Diệp Tranh phát hiện mình thậm chí gần như không nghe thấy tiếng than nhẹ của bản thân. Cô tỉnh dậy từ cơn mê man, phát hiện vẫn không mở mắt được. Ngoài ra, cô còn phát hiện cơ bắp toàn thân mình đau nhức không ngớt, dường như bị vật nặng nào đó đè lên.

Đây là... sao?

Diệp Tranh nhanh chóng nhớ lại chuyện xảy ra trước khi hôn mê.

Cô ngã từ trên chiếc thuyền tên “Freeman” kia —— linh hồn cô gần như đã thực sự về với Thượng Đế —— sau đó chìm trong nước. Bết bát hơn nữa là từ trước đến nay cô luôn biết bơi lại bị chuột rút chân vào đúng lúc đó! Sau đó, cô chìm vào trạng thái hôn mê trong nước.

May mắn! Tuy Diệp Tranh cảm thấy mí mắt mình nặng một cách lạ thường, thế nhưng đầu óc của cô lại dần tỉnh táo hơn. Lần thứ hai cô cảm tạ vận may của mình: Đại khái là cô được cứu rồi.

Thế nhưng đại não đã tỉnh táo của Diệp Tranh phát hiện có chỗ không đúng: Một bàn tay lạnh lẽo đang xoa xoa bắp đùi của cô!

Sự phát hiện này làm cô thiếu chút nữa muốn hét ầm lên. Cô đã nghe thấy trong cổ họng mình phát ra những tiếng ư ư không rõ, nhưng lúc này lí trí ngăn cô lại, Diệp Tranh mạnh mẽ nuốt mấy tiếng đó xuống.

Có thể là do cô làm kinh động đến kẻ đang xoa bắp đùi cô, bàn tay lạnh lẽo kia nhanh chóng rời khỏi đùi cô, đặt lên trên mí mắt Diệp Tranh.

Thật lạnh! Ấn tượng thứ hai của Diệp Tranh về cái tay kia là như vậy. Có thể cái tay kia còn dính nước, cảm giác nó có chút ẩm ướt, Diệp Tranh có thể cảm nhận được sự mát lạnh từ mí mắt truyền qua dây thần kinh xung quanh mắt, mắt của cô gần như không còn cái cảm giác nặng nề không nhắc lên nổi khi vừa mới tỉnh dậy nữa.

Cái tay kia dừng trên mắt cô nửa ngày, lần theo gáy cô trượt xuống, bóp bóp bộ ngực mềm mại còn đang phát dục của cô. Sau đó lại trượt xuống nữa, xoa xoa bắp đùi trần mềm mại của cô. Đùi trần. . .

Tên lưu manh đáng chết này!

Diệp Tranh phần hận nắm chặt nắm đấm, sau đó phát hiện tay cô chạm phải vật gì đó có hình thù. Cô khẽ dùng ngón tay thăm dò, cảm giác quen thuộc kia nhanh chóng nói cho cô biết đây là mũi tên của mình —— tuy đã bị gãy. Diệp Tranh nhớ ra trước khi rơi xuống nước, cô vẫn còn đeo cung và giỏ đựng tên. Tuy rằng thân mũi tên đã gãy làm hai khúc nhưng điều này cho thấy những thứ cô đem bên mình rất có thể chỉ ở ngay gần đây. Nghĩ đến đây, Diệp Tranh thấy tinh thần dâng cao, cô mặt không biến sắc mà lén lút giấu một đầu tên gãy trong lòng bàn tay.

Cũng may, mũi tên vẫn còn, Diệp Tranh miết theo đường viền của mũi tên gãy, thờ phào nhẹ nhõm. Không có ai hiểu rõ độ sắc bén của nó hơn Diệp Tranh, vào dịp săn bắn mùa đông cô từng dùng nó đâm thủng được cả bộ da dày của gấu đen Bắc Mỹ. Diệp Tranh ra quyết định, đợi lát nữa sẽ cho tên khốn không biết điều này nếm thử sự lợi hại của cô.

Tên khốn không biết điều kia sờ soạng qua lại trên bắp đùi Diệp Tranh, bây giờ lại đang nắm lấy bàn chân nhỏ của cô.

Đến lúc này Diệp Tranh mới nhận ra một sự thực kì quái: Cái tay chết tiệt kia đi “du lịch” đến đâu Diệp Tranh đều cảm nhận được rất rõ ràng. Nửa người trên của cô vẫn mặc quần áo lạnh lặn, nhưng hình như quần jeans cô mặc trước lúc rơi xuống nước đã không còn ở trên người cô nữa rồi!

Chẳng trách nửa thân dưới của cô lạnh như vậy, Diệp Tranh xấu hổ nghĩ. Chẳng lẽ cô còn phải cảm tạ tên đáng chết này đã không cởi nốt cả quần lót của cô sao?!

Cái tên khốn kia từ không biết điều đã tăng lên thành mức đáng chết lúc này lại sờ hai chân Diệp Tranh. Diệp Tranh có thể cảm nhận được, không phải một cái, mà là một đôi tay nâng hai chân của cô lên. Đôi tay kia lạnh như băng kia liên tục vuốt ve từng ngón chân của cô, thổi qua lòng bàn chân cô.

Diệp Tranh đã tức đến mức sắp không khống chế được cơ thể của mình. Cô cảm nhận được mình càng tỉnh táo thì sức lực cũng quay về cơ thể cô. Cô giữ về mặt bất động khẽ dịch chuyển hông của mình trên mặt đất, phát hiện ra đã hoàn toàn có thể khống chế được cơ thể của mình.

Đúng lúc này cô cảm nhận được một thứ không phải là ngón tay, thứ đó vừa lạnh vừa ướt vừa mềm khẽ lướt qua mu bàn chân cô. Diệp Tranh sửng sốt, lập tức giận tím mặt: Đây rõ ràng là một cái lưỡi!

Lừa gạt đồ đốn lộn đại não Diệp Tranh, cô đột nhiên mở bừng mắt, nửa người trên bỗng nhiên bật dậy, giờ cao mũi tên trong tay định đâm xuống. Cô không quan tâm kẻ liếm mu bàn chân mình đang cúi đầu, càng tốt, tiện thể đâm thủng óc hắn ta luôn!

Nhưng sau đó, động tác Diệp Tranh cứng lại, lừa gạt trong nháy mắt tiêu tan.

Thay vào đó là một tiếng kêu bén nhọn: “A ——”

Cổ họng Diệp Tranh phản ứng nhanh hơn não, phát ra âm thanh có đề-xi-ben cao chưa từng có. Nếu như không phải quá mức sợ hãi, Diệp Tranh có lẽ sẽ phát hiện âm vực giọng nói của cô đã vượt qua 99% dân số thế giới.

Cô nhìn thấy gì?!

Đó là một “thứ” có một cái đuôi cá to, nửa thân trên là người nhưng làn da lại có màu xanh. Ở nơi đáng lẽ là cột sống của con người mọc ra một cái vây cá rất dài, trên mỗi ngạnh là một cái gai vô cùng hùng dũng, đáng về thủ thế chờ đợi.

Người cá.

Là một người cá.

Cánh tay giờ lên quá đầu của Diệp Tranh hoàn toàn cứng nhắc, cạnh của mũi tên vỡ đâm vào lòng bàn tay cô. Cô liều mạng tự nhắc nhở mình nhanh chóng ra tay, nhưng cánh tay đã không còn chịu sự kiểm soát của cô. Sinh vật từ trước đến nay chưa từng gặp mà chỉ xuất hiện trong phim ảnh và tiểu thuyết lại đột nhiên xuất hiện trước mắt cô, cú shock quá lớn gần như sắp dồn cô vào đường cùng.

Sinh vật cỡ lớn kia bị cử động của cô kích thích ngẩng đầu lên, Diệp Tranh liền cứ như vậy đối diện với con mắt của nó, nhìn rõ sinh vật trước mắt này.

Nó có đôi mắt mà phần lớn các loài thủy sinh vật đều có: Một đôi mắt to đến giật mình ở trên mặt nó. Khuôn mặt của nó góc cạnh rõ ràng như người da trắng, nhưng da dẻ toàn thân lại là màu xanh nhạt. Phát hiện Diệp Tranh nhìn mình, nó hơi há miệng ra, cơ thể rướn thẳng lên. Diệp Tranh có thể nhìn thấy rõ hàm trên hàm dưới trong miệng nó có bốn cái răng nanh sắc nhọn, trước ngực đáng lẽ phải là xương sườn như con người thì lại mọc ra cái vây cá hình quạt —— vây cá hoàn toàn mở rộng ra, những cái ngạnh trên cột sống cũng dựng đứng lên.

Nó muốn... Tấn công mình sao?

Diệp Tranh nuốt nước bọt theo bản năng, ánh mắt cô không cẩn thận lướt qua đôi tay còn đang ôm hai chân cô, bàn tay lạnh lẽo. Trên tay nó cũng có mấy thứ nhỏ như vây cá, móng tay còn sắc hơn bất kì loại dã thú nào mà Diệp Tranh từng gặp. Diệp Tranh không chút nghi ngờ, chỉ cần sinh vật trước mắt muốn, nó có thể dễ dàng xé nát cô bất cứ lúc nào.

Một người một cá cứ nhìn nhau chằm chằm như vậy rất lâu.

Mắt của nó giống với tất cả các sinh vật dưới biển, không có mí mắt. Đôi mắt to đến giật mình cứ nhìn Diệp Tranh chằm chằm mà không nháy mắt lấy một cái. Diệp Tranh rung mình một cái, đồng tử của nó làm cô liên tưởng đến mắt của loài rắn, không có chút cảm xúc nào mà nhìn Diệp Tranh. Mắt nó

cũng không tỏ bất kì thái độ gì, đại khái tất cả loài cá đều thiếu dây thần kinh trên mặt, Diệp Tranh cũng không có cách nào biết cuối cùng nó có phải là đang tức giận hay không, là sợ hãi hay chỉ là đang quan sát cô?

Nó cứ thế “đứng” trước mặt Diệp Tranh, không tiến lên cũng không làm gì thêm.

Dường như trải qua một thời gian rất lâu, lâu đến mức cánh tay đang gơ lên của Diệp Tranh đã đau nhức, cô chậm rãi hạ cánh tay xuống, lập tức phát hiện mắt của con cá lớn này chuyển hướng về phía cánh tay cô.

Động tác của Diệp Tranh cứng lại. Lần thứ hai cô quét mắt nhìn hàm răng sắc nhọn, móng tay và vây cá của nó. Không có cơ may thắng, Diệp Tranh biết rất rõ, nếu thật sự tấn công sinh vật trước mắt này, chẳng mấy chốc cô sẽ mất đi cái mạng khó khăn lắm mới nhặt về được này. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nó chắc chắn quyết định tạm thời không giết cô, Diệp Tranh rất hy vọng là nó chỉ muốn tiến một bước quan sát cô chứ không phải là muốn ăn cô.

“Khụ.” Diệp Tranh không nhịn được ho khan một tiếng.

Trong cổ họng cô phát ra âm thanh, con cá lớn này lại lập tức chuyển ánh mắt về phía... cổ họng của cô.

Nửa người trên của nó nghiêng về phía trước, dí sát mặt vào cổ họng của Diệp Tranh. Diệp Tranh kinh hoàng nghĩ thầm, không biết liệu nó có muốn cắn đứt cổ họng cô không?

“Này,” Dưới tình thế cấp bách, Diệp Tranh tận lực nở một nụ cười hiền hoà với con người cá này, “Cá... Cá ngoan.”

Đương nhiên, Diệp Tranh cũng biết làm vậy là rất buồn cười, nếu như nó thật sự muốn ăn cô thì căn bản một nụ cười hiền hoà không giải quyết được cái gì. Lần thứ hai Diệp Tranh nắm chặt mũi tên gậy trong tay, cô liều chết hạ quyết tâm đập nỏ chìm thuyền, nếu như thật sự bị nó ăn, cô muốn trước khi chết phải cho nó hồi hận.

Thử nghiệm lần này của Diệp Tranh sinh ra hiệu quả rất nhanh, sinh vật trước mặt bỗng nhiên lại rướn thẳng lên. Có thể là do Diệp Tranh tưởng tượng, cô cảm thấy con mắt của nó tròn to hơn, đồng thời cô cũng chú ý thấy đây là lần thứ hai vây cá của nó dựng đứng hết lên —— điều này là do bị sợ hãi, bày ra tư thế tấn công?

Theo bản năng Diệp Tranh muốn liếm liếm môi mình, muốn gắng sức lần cuối sao?

Rất nhanh, một chuyện không ngờ đến xảy ra: Cái tên to xác trước mặt cô đột nhiên lật người bay lên trên không. Diệp Tranh tròn mắt há mồm nhìn nó lộn vài vòng trước mặt cô. “Rào ——” Một đám bọt nước bắn lên, dội thẳng lên đỉnh đầu và toàn thân Diệp Tranh.

Diệp Tranh lau nước biển mặn chát trên mặt, khó khăn mở đôi mắt bị nước muối bắn vào. Trên mặt biển, ngoại trừ sóng biển vỗ bọt nước vào bờ, vô cùng yên tĩnh.

Rốt cuộc... Chuyện gì vừa xảy ra? Nào Diệp Tranh không thông chút nào, không hề có chuẩn bị trước mà con cá lớn kia đã đột nhiên biến mất rồi.

Diệp Tranh mà cứ mơ hồ như vậy thì sẽ ngu người mất, mãi mãi nhớ ra việc trước mắt phải làm là đứng lên, quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Cô hoạt động cổ chân có chút cứng nhắc, chống lên đất muốn đứng lên. Nhưng trời không cho người toại nguyện, chân trái của cô truyền lên cảm giác đau nhói từng đợt. Diệp Tranh nửa ngồi, co hai chân lên, quần jeans của cô bị xé rách từ bắp đùi thành từng mảnh cứ thế kéo lê trên bờ cát.

‘May thật.’ Diệp Tranh tự giễu nghĩ thầm, nó vẫn tốt bụng để lại thất lưng quần cho cô.

Diệp Tranh nhanh chóng tìm được nguyên nhân của cơn đau: ở mặt trong trên chân cô có bốn dấu răng sâu, bên ngoài dấu răng là lớp máu đọng lại.

Cô nhanh chóng nhớ ra trong miệng con người cá kia có bốn cái răng nanh còn đáng sợ hơn răng sói.

“Là do đã nếm qua thịt của tao, phát hiện ăn không ngon mới tha sao?” Diệp Tranh cười khổ lắm bảm nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nghỉ ngơi một lát, sau khi điều chỉnh lại tâm trạng, Diệp Tranh mới từ từ bò dậy. Thất lưng quần jeans của cô còn treo trên eo. Gió biển vừa thổi, quần áo bị xé thành từng mảnh còn dính nước biển đập vào bắp đùi cô, có vẻ rất mất mẻ.

Cô tìm thấy cây cung của mình bị vứt lẫn lóc cách đó không xa.

Túi Diệp Tranh dùng để đựng cung đã bị xé nát, giống như quần của cô, bị cào nát theo từng đường thẳng chính tề. “Cold hunter” mà cô yêu quý vô cùng đáng thương, bị vứt trên cái túi ni lông xé nát bươm.

Diệp Tranh một lần nữa tin chắc vào phán đoán của mình. Con cá lớn kia không chỉ có nanh vuốt sắc bén, nó còn có sức mạnh rất lớn.

Cái túi ni lông này là Diệp Tranh cố ý mua để săn thú ở Canada. Để bảo vệ cây cung yêu quý của mình, cô đã bỏ ra một số tiền rất lớn cho cái túi thể thao này. Nó từng bị răng nhọn của sói hoang cắn xé, cũng ngoan cường không rách. Nhưng bây giờ, cái túi bền chắc này lại bị xé nát một cách dễ dàng như vậy.

Diệp Tranh cẩn thận kiểm tra thanh cung, ròng rọc, dây cung, cung trụ của mình, ngay cả một phụ kiện nhỏ cũng không bỏ qua. Cuối cùng cô kéo căng dây cung ra, chắc chắn “cold hunter” không có hồng hóc gì mới yên lòng. Xem ra con cá kia cũng không có hứng thú gì với cây cung của cô.

Cô nhặt nhanh mũi tên bị rải rác khắp nơi lên. Đám mũi tên của cô lại không may mắn như cung, không làm túi riêng để bảo vệ, một nắm lớn cứ thế tá lả khắp nơi. Diệp Tranh nhặt cái cuối cùng lên, chỉ có bảy, tám cái là nguyên vẹn không chút sứt mẻ, những cái đều bị gãy ở thân mũi tên.

Diệp Tranh dùng túi ni lông bọc những mũi tên còn lại, sau đó lại đặt vào trong cái giỏ đựng tên đã rách toạc.

Đến tận giờ phút này, khi vũ khí lại về tay mình lần nữa, Diệp Tranh mới chính thức thở phào nhẹ nhõm, an tâm hơn. Lúc này, cô mới chuyển sự chú ý đến hoàn cảnh bây giờ của mình.

Diệp Tranh đang đứng trên một mảng nhỏ của bờ cát. Vừa nãy cô nằm ngay trên đó, có lẽ là do con cá kia tha lên.

Cô nhìn ngóng bốn phía, phát hiện ra bãi cát ở đây rất nhỏ, ở chỗ sóng biển không đến cũng không đắp thành bãi cát lớn, nhưng lại có không ít đá ngầm cao hơn đầu người trơ trọi bên bờ.

Diệp Tranh phóng tầm mắt ra xa xa, phát hiện cách bờ biển bên ngoài mười mấy mét có xuất hiện cây cối cao cao, nhìn từ xa hình như là cây dừa. Diệp Tranh cảm thấy đại khái là mình đang phiêu lưu đến một hòn đảo nhỏ không biết tên, thế nhưng đã có cây dừa, hẳn là hòn đảo này vẫn nằm ở vùng nhiệt đới, khả năng cách nơi du thuyền bị lật tương đối gần.

Nghĩ đến chuyện du thuyền và bạn bè trên đó, Diệp Tranh không ngừng khổ sở trong lòng. Tuy cô chuyển đến đây học không lâu, nhưng vẫn có quan hệ rất tốt với các bạn học cùng đi du lịch, ở cùng nhau cũng rất vui vẻ. Diệp Tranh rất hi vọng những người khác cũng giống mình, đều may mắn sống sót, tuy rằng cô cũng biết là hi vọng xa vời.

Cô từ từ đi dọc theo sườn dốc vào sâu trong rừng. Cũng không rõ cô đã hôn mê bao lâu, bây giờ cổ họng cô khô khốc một cách kinh khủng, nóng lòng muốn tìm một thứ gì đó để uống. Diệp Tranh cho rằng cây dừa là một lựa chọn không tồi.

Song, khi đứng dưới gốc cây dừa cao to, cô lại há hốc mồm: Những chùm quả to lớn kết trên cái cây giống cây dừa này căn bản không có màu xanh tròn tròn như quả dừa mà lại giống quả sầu riêng cô từng ăn hơn. Vỏ mọc đầy gai lờm chờm, mang màu đen đen khiến người ta khó ưa.

Đây là... giống cây mới? Hay là căn bản nó hoàn toàn không phải là dừa? Diệp Tranh mơ hồ.

Nơi Diệp Tranh từng nhìn thấy nhiều hoa quả trái cây và các loại rau củ quả khác là siêu thị, mà phần lớn đáng về các loại cây ăn quả cô lại không biết. Vì cô có hứng thú với việc đi dã ngoại săn thú nên rừng rậm quanh Ngũ Đại Hồ (Great Lakes) [1] cô cũng coi như quen thuộc. Nhưng loại cây nhiệt đới này rõ ràng không nằm trong phạm vi hiểu biết của cô.

[1] Ngũ Đại Hồ (Great Lakes): là năm hồ lớn (hồ Superior, hồ Michigan, hồ Huron, hồ Erie, hồ Ontario) nằm trên hay gần biên giới Hoa Kỳ – Canada. Đây là nhóm hồ nước ngọt lớn nhất trên thế giới, và hệ thống Ngũ Đại Hồ – sông Saint Lawrence là hệ thống nước ngọt lớn nhất trên thế giới. Diệp Tranh do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn rút ra một mũi tên từ sau lưng, nhắm vào cái quả lớn gần mình nhất, bắn vào cuống của nó.

Sau hai phát bắn vào không khí, một cái quả nặng trĩu cuối cùng cũng rơi bộp xuống cạnh chân cô, nứt ra một lớp bên ngoài ở dưới đáy.

Trước tiên Diệp Tranh lấy mũi tên về, sau đó mới nhặt cái quả kì quái này lên.

Da của nó rất cứng, may là khi rơi xuống đất đã nứt ra một phần, lộ ra thịt quả bên trong màu trắng. Diệp Tranh lắc lắc nó, quả nhiên có thể cảm nhận thấy bên trong có chất lỏng.

Diệp Tranh sung sướng, lấy một mũi tên cắt phần thịt quả ra. Thế nhưng điều làm cô khiếp sợ là chất lỏng chảy ra từ bên trong quả căn bản không trong như nước dừa mà là một thứ nước quả màu xanh nhạt.

Cái này có thể ăn sao?

Diệp Tranh tiếc nuối nhìn cái thứ chất lỏng kia, nước quả màu xanh lục chảy ra mang theo hạt màu đen. Cô liếm liếm đôi môi hơi khô, lại thả cái quả nặng trĩu xuống.

Cô tiếc nuối đứng dậy, định đi xa hơn chút nữa, thử xem có thể tìm được loại quả mà cô biết không.

Đúng lúc này, một bóng đen bất chợt xông đến, ôm lấy cái quả bị cô vứt trên đất, sau đó lại nhanh chóng leo lên một thân cây khác.

Diệp Tranh trợn mắt há mồm nhìn con vật giống khỉ đuôi dài đó “lủi lo” vui vẻ ôm lấy cái quả kia mà hút chất lỏng đang chảy ra.

Sau đó cô cực kì sung sướng, vậy là quả này không có độc!

Diệp Tranh phấn chấn hơn, một phát bắn rơi hai quả.

Vì lo bị con khỉ đuôi dài cướp mất, cô đá lăn hai quả đó ra ngoài rừng cây.

Diệp Tranh đập một quả ra, cẩn thận dùng ngón tay bóc một chút chất lỏng bên trong ra đưa lên miệng uống. Là một kiểu mùi vị rất tươi mới, cô cũng không thể nói là nó giống quả nào, nhưng thứ nước mát lành ngọt ngào này làm cô rất thích. Diệp Tranh học theo dáng vẻ của con khỉ đuôi dài kia, cũng đắc ý uống từng ngụm một.

Đột nhiên cô thấy là lạ, cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn chằm chằm về phía mình.

Diệp Tranh ngẩng đầu nhìn lên, lại sợ đến mức đặt mông ngồi bệt xuống đất.

Con cá lớn cô gặp lúc trước bây giờ đang nằm nhôai người trên một tảng đá ngầm, đôi mắt cực to kia đang nhìn chằm chằm vào cô.

Chuyện này là sao chứ! Nếu như đối phương là người, bây giờ Diệp Tranh sẽ không ngại ngần mà mở miệng mắng.

Lần này nó đúng là không dử tợn há miệng để lộ hàm răng sắc nhọn như trước, cũng không cử động vẩy cá đầy gai xương của mình. Diệp Tranh cảm thấy nhìn nó từ xa thế này, bỏ qua màu da của nó, cũng quên đi cái đuôi to tướng của nó đang kích thích thị giác cô, nó cũng có rất nhiều nét giống với con người, cũng không đến nỗi quá đáng sợ. Diệp Tranh cảm thấy đường nét của khuôn mặt nó quả thật khá giống với mấy nhân vật trong phim Dracula mà cô từng xem, nhất là sắc mặt trắng bệch của Dracula.

Đương nhiên, nếu nó có thể không xuất quỷ nhập thần như vậy là tốt rồi.

Diệp Tranh thấy hành động của con cá này quả thật là khó hiểu. Đang yên đang lành lại sờ chân cô, bây giờ lại nằm thẳng đuột trên bãi đá gần nhất, nhôai người ra nhìn chằm chằm cô uống nước quả.

Nước quả?

Nhất thời Diệp Tranh cảm thấy mình phát hiện ra điều gì đó. Cô thử thăm dò đặt cái quả đó xuống đất, sau đó lại nâng lên.

Quả nhiên đầu của tên người cá đó hơi đu đưa theo động tác tay của cô.

Diệp Tranh thờ phào nhẹ nhõm, đá một quả nguyên vẹn không sứt mẻ đến đó. Quả đó cứ vậy lăn lông lốc xuống theo sườn dốc.

Tên người cá đột nhiên thẳng người dậy, vẩy cá sau lưng dựng đứng hết lên, mắt nhìn cái quả đang lăn đến bên bờ không chớp.

Nó liếc nhìn Diệp Tranh, cái đuôi to phía sau đột nhiên đập mạnh vào tảng đá ngầm. Sau đó nhảy “rào” một cái xuống nước, chỉ để lại cái quả kia bơ vơ trôi nổi trên bờ.

Mình đúng là đồ ngu! Diệp Tranh tức giận nghĩ, vô cùng tiếc rẻ cái quả bị mình lãng phí, nhưng cô cũng không dám đi ra đó nhặt về. Cô không thể làm gì hơn là quay lại chỗ cái cây lần hai, dự định làm cho mình một cái khác.

Sau khi uống no nước quả, Diệp Tranh quyết định đi ven bờ biển một vòng, tìm thử xem có phát hiện gì mới không, hoặc là có tìm thấy bạn bè gặp nạn giống mình không.

Lúc cô đi rời khỏi rừng cây, cô quay đầu liếc mắt nhìn. Cái quả gần chỗ đá ngầm vẫn trôi ở đó —— chỉ là đã bị chém đôi.

Con cá kia cuối cùng là mắc bệnh gì không biết?

Diệp Tranh nghĩ, sau đó nhanh chóng quên nó đi.

Diệp Tranh đi lòng vòng quanh bờ biển rất lâu, đến khi mặt trời gần như chìm hẳn xuống biển, nơi biển và bầu trời giao nhau cũng bắt đầu ửng hồng, cô vẫn không nhìn thấy bóng người, cũng không có nơi nào để quay về trú tạm.

Cuối cùng cô vừa đói vừa khát dừng lại.

Trên đường đi, tốt xấu gì cô cũng đã mở thêm hai quả to nữa, nhưng từ lúc tỉnh lại đến giờ, Diệp Tranh chưa có gì để ăn. Cô cảm thấy dạ dày mình đang biểu tình mãnh liệt.

Nhưng trừ loại quả vừa to vừa kì lạ này, cô chưa từng nhìn thấy loại hoa quả nào khác. Diện tích rừng cây này rất lớn, trong tình trạng chưa rõ mọi thứ, Diệp Tranh cũng không muốn tùy tiện đi vào trong rừng.

Xem ra chỉ có thể ăn thịt chim biển.

Khi cái bụng lại biểu tình thêm một tiếng nữa, cuối cùng Diệp Tranh cũng quyết định bữa tối của mình.

Đọc bờ biển, cô nhìn thấy cánh chim trắng bay lướt qua, trông giống như hải âu, có mỏ đỏ.

Lúc mới bắt đầu, biển rộng, cánh chim, ánh mặt trời và rừng cây, tất cả đều là những hình ảnh rất đẹp. Lúc đó cô còn cảm thấy những con chim kia đáng yêu đến mê người. Thế nhưng bây giờ, Diệp Tranh chỉ cảm thấy mình sắp chết đói đến nơi rồi.

Diệp Tranh nhanh chóng bắn hạ một con, nhưng khi cô cầm con chim trắng mỏ đỏ này trong tay, cô mới phát hiện ra mình không có lửa, cũng không có bất cứ dụng cụ đánh lửa nào. Chẳng lẽ muốn cô ăn sống sao?

Cuối cùng Diệp Tranh quyết tâm, lấy mũi tên khoét ra một đồng máu thịt ướt đầm từ trên thân con chim. Cô nhắm mắt lại, cau mày nhét đồng thịt bày nhầy đó vào mồm.

Mùi máu tanh nồng tràn ngập trong miệng, Diệp Tranh không nhịn được “oẹ” một cái, chạt vạt nhả hết ra ngoài.

Quả nhiên vẫn không được, cô lấy mua bàn tay chùi vết máu bên môi mình, vị thịt chim sống làm cô buồn nôn không ngừng. Nếu không phải trong dạ dày vốn trống rỗng không có gì, nhất định cô sẽ nôn bừa bãi khắp nơi.

Lúc này phía trước lại có tiếng động vang lên.

Diệp Tranh cảnh giác rút cung tên ra, nhắm về phía trước nơi phát ra tiếng động.

Một sinh vật giáp xác dài nửa mét đang lách cách lách cách bò thật nhanh dọc theo bờ biển.

Đó không phải là tôm hùm chứ? Diệp Tranh nghi hoặc nhìn chằm chằm con vật màu đỏ đang chạy rất vui vẻ này, hơi khó hiểu, chẳng lẽ tôm hùm cũng có loại màu đỏ như vậy sao?

Ngay khi cô còn ngây người, con tôm hùm đã chạy xuống biển lần nữa. Diệp Tranh ảo não thờ dài một tiếng, buông cung tên trong tay ra. Sớm biết vậy thì đã bắn nó một phát rồi mới xét đến chuyện ăn được hay không.

Nhưng mà lúc này, một cái gì đó đột nhiên vọt lên từ dưới biển, cứ vậy roi thẳng xuống trước mặt Diệp Tranh.

Giật mình sợ hãi, Diệp Tranh lùi về phía sau hai bước, bình tĩnh nhìn lại.

Con “tôm hùm” vỏ đỏ lúc này rõ ràng đã bị lột vỏ, phần vỏ đỏ biến mất lộ ra phần thịt bên trong, bấp thịt nó còn hơi gập gập. Tuy có dính vài hạt cát nhưng nhìn nó vẫn óng ánh trắng nõn như trước, nhìn rất ngon mắt!

Diệp Tranh không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước bọt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Diệp Tranh liếm môi một cái, nhìn thịt tôm trước mặt mà do dự không ngớt.

Con tôm hùm to xác vừa rồi còn sung mãn giờ càng giờ đã bị tách ra không còn mảnh vỏ, cô lập tức nghĩ đến con cá kia. Cô chắc chắn khối thịt tôm trước mặt này là kiệt tác của nó, nhưng mà, ăn được sao?

Diệp Tranh trầm nghĩ, nếu nó quả thật muốn giết cô nó cũng không cần dùng đến một khối thịt độc đầu. Nói qua nói lại thì cái đói vẫn đánh nát cái khôn, cô dễ dàng tự thuyết phục bản thân, quyết định ăn khối thịt tôm này.

Diệp Tranh rút cục ngồi xổm xuống, xé một miếng thịt nhỏ óng ánh trắng nõn, bỏ vào trong miệng.

Thịt vừa vào miệng đã xuất ra vị ngọt, thịt chắc không lò, nước biển làm gia vị khiến cho miếng thịt càng thêm thơm ngọt. Diệp Tranh còn chưa nhai xong đã nuốt xuống, sau đó cảm cả khối thịt tôm, không chút hình tượng ăn như hổ đói.

Diệp Tranh có thể thề, ngay cả tôm hùm Boston cũng không nỡ vị như nó!

Ngay lúc Diệp Tranh đang ăn chút thịt nát còn sót lại, thì “Rào”, lại có thứ gì đó từ mặt nước bay lên, dừng lại trước mặt cô.

Lần này là một con hào lớn gấp năm lần mấy con hào mà Diệp Tranh thường ăn, thịt bên trong vỏ nhìn không ra hình dáng gì còn đang ngo ngoáy. Diệp Tranh ghét bỏ nhũn đầu mảy, mấy thứ mềm mềm nhũn nhũn như thế này rất khó xử lý, hơn nữa cầm lên còn nhờn nhờn.

Diệp Tranh còn chưa kịp dùng mũi tên đào móc nó ra thì “Rào Rào”, lại có hai vật kỳ quái rơi xuống trước mặt cô.

Một khối thịt cá nhìn không ra là loại cá gì và một con hải sâm màu xanh lam. Diệp Tranh đâm đâm nó, nó lập tức co rút lại rồi dựng thẳng xước mang rô trên vỏ ngoài, sau đó “Phụt”, phóng chất nhầy trong suốt ra.

... Lần này, Diệp Tranh đã no, hoàn toàn không muốn đổi mặt với mấy thứ này.

Thằng thằn lằn mà nói, nếu như lúc ăn thịt tôm mà cũng nhận được mấy thứ đồ biển này, trong lúc bụng đói cồn cào Diệp Tranh có lẽ còn có thể thử cắn mỗi thứ một hai miếng.

Nhưng giờ, vì phòng ngừa con cá kia còn tiếp tục quăng lên mấy thứ kỳ quái, Diệp Tranh quyết định đem những thứ này quăng trở về, biểu thị mình no rồi không cần ăn nữa.

Cô trước tiên dùng hai ngón tay ghét bỏ cầm lên con hải sâm màu xanh lam – nó còn đang ngo ngoáy, sau đó dùng lực ném nó xuống biển.

Dựa vào ưu thế là độ cao, “Hải sâm” vũng vàng hướng mặt biển rơi xuống.

Tên to xác kia lúc này nhảy ra khỏi mặt nước, cơ thể của nó trong không trung cong thành một độ cong hình cung, dùng móng vuốt bắt lấy hải sâm, sau đó trở xuống biển.

Thật thú vị!

Tiếp đó, Diệp Tranh lại cầm lên con hào lớn ném xuống.

Tên gia hỏa kia lần nữa nhảy lên khỏi mặt nước, lần này đuôi và đầu của nó đảo ngược, Diệp Tranh thấy rõ nó dùng cái đuôi to đánh con hào một cái, đem con hào đánh vào trong nước, sau đó lại trở xuống biển.

Không khác gì một môn thể thao, Diệp Tranh không khỏi cảm khái.

Cô dứt khoát dùng đầu mũi tên xé miếng thịt cá còn tại thành nhiều khối nhỏ, tiếp đó cũng ném từng khối xuống biển.

Người cá không ngừng từ trong nước nhảy lên, dùng miệng của nó tiếp được khối thịt cá Diệp Tranh ném xuống. Cho dù Diệp Tranh ném mạnh hay tốc độ có nhanh thế nào, nó cũng không nhảy trật dù là một lần, chuẩn xác trăm phần trăm tiếp được khối thịt cá.

Đến khối thịt cá cuối cùng cũng ném đi.

Diệp Tranh quyết định đi tìm chỗ qua đêm, lúc khom người thu thập đồ vật của mình thì “Rào Rào Rào” ba khối thịt cá lớn lần nữa dừng trước mặt Diệp Tranh.

Diệp Tranh kinh ngạc nhìn ba khối thịt này, chúng nó to gấp ba lần khối thịt vừa nãy, chẳng lẽ con cá này chơi nghiện rồi?

Cô dùng tay nâng nâng cân thử mấy khối thịt, nặng chình chịch, so với khối thịt cá lúc nãy nặng hơn nhiều.

“Được rồi,” Diệp Tranh lầu bầu, “Cứ xem như là trả thù lao cho miếng thịt tôm đi.”

Cô lần nữa chơi trò ném đồ ăn với người cá.

Vốn chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ, thế nhưng dần dần, Diệp Tranh cũng thật sự bắt đầu gia nhập trò chơi. Nguyên nhân không có gì khác: Biểu hiện của người cá quá sinh động, cuối cùng chơi đến hoa cả mắt.

Lúc thì ném liên tiếp mấy khối thịt, lúc thì ném cùng lúc mấy khối, có lúc cô còn cố ý ném cao về phía gần bờ biển, Diệp Tranh thậm chí còn dùng cả hai tay ném, đem mấy khối thịt ném về các phương hướng khác nhau.

Người cá chơi đến không biết trời đất, cái đuôi to của nó hiện ra ánh sáng bạc phản chiếu dưới ánh trăng lên mặt biển. Vây cá trên lưng nó thì dựng thẳng lúc nó nhảy lên. Lúc này, nó không có dáng vẻ đặng đặng sát khí như lần đầu gặp mặt. Gió biển thổi qua, làm bộ phận trong suốt trên vây cá lay động, trông giống như tấm lụa mỏng.

Người cá dùng các loại tư thế tiếp được khối thịt, sau đó lại lặn xuống biển, bắn ra một mảng lớn bọt nước.

Diệp Tranh bị vẻ đẹp dưới ánh trăng của nó hấp dẫn, cô than thở nghĩ, thật tiếc những vận động viên nhảy cầu không thể nhìn thấy cảnh này, mấy động tác này mới có thể gọi là độ khó cao – ngoại trừ quá nhiều bọt nước ra.

Trong lúc vô tình ném mạnh mấy khối thịt cá, Diệp Tranh mới cảm thấy hai cánh tay mình đã đau nhức không ngừng.

Lần này thật phải đi, cô nện mấy phát vào cánh tay đau nhức của mình nghĩ, hi vọng ngày mai cánh tay của cô vẫn có thể sử dụng. Nhưng vào lúc này, ba khối thịt cá khác lại lần nữa rơi xuống trước mặt cô!

“Hà, không. . .” Diệp Tranh hít vào một hơi, thế nhưng còn chưa xong! Cô lẩm bầm lâu bầu nói, “Không, như vậy không được. Phải kết thúc.”

Ba khối thịt này so với lúc nãy còn to hơn, Diệp Tranh có chút giật mình khi cầm khối thịt lên, cô đoán chừng mỗi khối nặng ít nhất cũng năm, sáu cân. Hiển nhiên, người cá chơi không biết mệt.

Thế nhưng Diệp Tranh không có ý định cùng nó chơi tiếp. Cô cảm thấy lúc này mình cần phải nghỉ ngơi, cô cần bảo lưu thể lực, để cánh tay của mình thả lỏng, bảo đảm ngày mai còn có thể giương cung.

Diệp Tranh bỏ ba khối thịt lại tại chỗ, trực tiếp cầm đồ của mình lên rồi đi. Khi cô hướng về phía xa đi, cô không khỏi quay đầu liếc mắt nhìn một cái.

Từ xa có một cái đầu nhỏ lẻ loi theo sóng biển phập phồng từ trên mặt biển nhô lên nhìn cô, cho dù cách xa, cô cũng có thể cảm thấy được con cá kia đang ngo ngắc nhìn theo mình, lại có chút tội nghiệp. Diệp Tranh không biết phải làm sao, cô có cảm giác giống như vừa làm một chuyện rất ác độc vậy.

“Ngày mai.” Cô như nói với nó, lại vừa giống như tự nhủ, “Nếu ngày mai nhân viên cứu viện còn chưa có đến, tao sẽ lại chơi với mày.”

Diệp Tranh thở dài, kiên định đi về phía trước.

Trên đường đi đến đây, cô từng chú ý thấy một gốc đại thụ cách nơi này chừng hai trăm mét. So với “cây dừa” lá cây um tùm trên từng cành và nhánh thì đại thụ hào phóng hơn nhiều, từng cành và nhánh của đại thụ dù lớn hay nhỏ đều mở rộng.

Diệp Tranh nhìn thấy chim biển bay về tổ nghỉ ngơi, trên cây chắc cũng không có rắn. Diệp Tranh có dự định trèo lên cây ngủ một đêm.

Không bao lâu cũng đến nơi, Diệp Tranh bấy giờ mới phát hiện đại thụ đặc biệt cao. Thân cây năm mét hơn các nhánh cây mới bắt đầu phân tán ra bên ngoài.

Diệp Tranh không thể không đem kỹ thuật trèo cây khi còn bé xuất ra, hai chân giáp với thân cây từng bước một trèo lên trên.

Lúc này, toàn bộ hào cảm của cô với người cá đều bay hết. Bởi vì nó xé rách quần jean của Diệp Tranh thành từng mảnh, do đó da thịt của Diệp Tranh hoàn toàn ma sát lên thân cây thô ráp.

Khi Diệp Tranh cuối cùng cũng trèo lên được một cành cây rắn chắc, hai chân cô đều đã bông rớt, da thịt còn bị ma sát đến rách da.

“Tao thay đổi chủ ý.” Diệp Tranh “Hf” hấp một hơi lạnh, đồng thời dùng miếng vải bị xé rách cột chặt mình vào cành cây để duy trì cân bằng, một mặt thì tàn bạo nói:

“Ngày mai, tuyệt đối, không chơi với mày nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Diệp Tranh nửa tỉnh nửa mê rất lâu.

Trong lúc mơ mơ màng màng cô bị giật mình tỉnh giấc rất nhiều lần, thấy trời vẫn còn tối, các chòm sao vẫn đang lấp lánh trên bầu trời thì lại mơ mơ hồ hồ ngủ tiếp.

Thế nhưng, không biết cô đã mở mắt ra bao nhiêu lần, bầu trời vẫn như cũ đen tuyền một mảnh, cô rốt cục hoảng hốt.

Diệp Tranh là một người sinh hoạt vô cùng có quy luật. Trước mười một giờ nhất định sẽ lên giường đi ngủ, chừng sáu giờ sáng thì sẽ tự động thức dậy, hơn nữa còn rất có tinh thần. Xem như lần này cô ngủ không được tốt, nhưng để bổ sung tinh thần cũng đã ngủ nhiều hơn một hai giờ, vậy mà giờ vẫn chưa sáng?

Bụng Diệp Tranh sôi ‘ùng ục’, sắc mặt khó coi vô cùng, cô thật sự rất đói. Con đói này có cảm giác giống như những lần cô bỏ bữa ăn sáng, cho đến tận giờ trưa thì bụng sôi trào, cồn cào vì đói.

Không phải chứ, cô ngủ không chỉ có bảy, tám tiếng đồng hồ thể mà trời vẫn còn chưa sáng, giấc ngủ này của cô tính ra cũng đã vượt qua mười hai tiếng

đồng hồ rồi!

Chẳng lẽ, nơi này gần xích đạo! Nhưng Diệp Tranh cũng chưa từng nghe thấy đêm xích đạo có thể dài như thế này.

“Chết tiệt, chết tiệt. Gặp quý, mình nhất định gặp quý rồi...” Miệng Diệp Tranh mắng, tâm lại càng ngày càng hoảng. Cô không ngừng tự nhủ, ngữ điệu phần hận kịch liệt, muốn dùng nó để giảm bớt cái lạnh đang lan tràn khắp cơ thể.

“Tuyệt không, không phải.” Cô hoảng loạn nói với chính mình, hai tay Diệp Tranh run run nghĩ muốn thoát khỏi mảnh vải cột giữa mình và cành cây khô, cô không thể tiếp tục an ổn ngồi trên này, cô muốn xuống dưới. Nhưng tay cô lại cương cứng không chịu nghe theo sự điều khiển của cô, cô liên tục bị trượt tay khi mở nút thắt.

Hôm qua, khi vừa đến nơi này, cô nhìn thấy giống ‘cây dừa’ lạ, chim mỏ đỏ nằm phân trương tự hải âu, con ‘tôm hùm lớn’ óng ánh đỏ tươi, còn có... Con cá lớn tuyệt mỹ nhảy dưới ánh trăng, loài sinh vật chỉ tồn tại trong tiểu thuyết và phim ảnh.

Diệp Tranh đột nhiên mất hết toàn bộ khí lực, cô chán nản ngồi tựa trên thân cây khô, kinh ngạc nghĩ: Khi cô vừa tỉnh lại lẽ ra nên phát hiện chuyện này. Nơi này, khẳng định không phải là một hòn đảo nhỏ nằm trong vùng biển Caribbean rồi. Còn nơi này là nơi nào, Diệp Tranh đã không còn quan tâm.

Trước khi đi du lịch ba mẹ đã nói với cô “Nhớ chụp nhiều hình nhé”, không biết ba mẹ sẽ đau lòng đến cỡ nào, chớp mắt cô liền chua xót, vị chua cứ thế se chảy từ trong cổ họng ra.

Diệp Tranh tựa người trên thân cây, cô dù sao cũng chỉ mới là một cô học sinh cấp ba mười sáu tuổi, sợ hãi, thống khổ, bi thương, một đợt tiếp một đợt tâm tình từng kích đánh vào trái tim chưa đủ kiên cường của cô. Diệp Tranh đầu tiên là nhỏ giọng khóc thút thít, sau đó nhớ ra nơi này ngoại trừ mình cũng không có ai, vì thế mở miệng không chút hình tượng gào khóc, tiếng khóc thể lương truyền đi thật xa.

Diệp Tranh từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng khóc dữ dội đến như vậy. Nước mắt vừa chảy ra liền không có cách nào khống chế, Diệp Tranh càng khóc càng khổ sở oan ức, mà càng khổ sở oan ức thì càng khóc to hơn. Đến cuối cùng, cổ họng khan khan, gió biển thổi qua hồng khô nước mắt trên khuôn mặt có chút đau rát, Diệp Tranh vẫn có thể nghe từng tiếng nát vụn bị thống truyền ra từ cuống họng của mình.

Nhưng rồi dần dần, bên tai cô vang lên một loại âm thanh khác. Cô không biết phải miêu tả âm thanh này như thế nào, không giống như ‘nghe’ thấy, mà tựa như nó trực tiếp tiến vào đầu cô.

Đó là một giọng nói rất mềm mại nhẹ nhàng, có trường điệu, âm luật rất kỳ quái nhưng lại có thể khiến cho lòng người yên ổn. Diệp Tranh cảm thấy mình giống như bị một bàn tay ôn nhu chạm vào, cổ bị thống trong lòng cô lúc này cũng dần tan biến.

Diệp Tranh không khỏi nhìn quanh, sau đó nhìn thấy chủ nhân của thanh âm kia đang nằm nhôai người trên tảng đá ngầm – là con người cá kia, nó dùng hai cánh tay chịu lực nửa người trên. Lúc này, nó đang nhìn Diệp Tranh ngồi trên cây, nó chỉ ngược đầu, Diệp Tranh có thể nhìn thấy miệng nó động đậy. Nhưng... Không, thanh âm kia rõ ràng là từ nó phát ra.

Lần này, tâm trạng Diệp Tranh không giống như mấy lần trước khi nhìn thấy nó sẽ không biết làm gì, cô ngồi trên cành cây khô, nhắm mắt lại lắng nghe từng âm thanh và giai điệu mềm nhẹ ngắt quãng, nước mắt cũng dần dần ngừng lại, mãi cho đến tận giai điệu cuối cùng cũng dừng lại, Diệp Tranh mới tỉnh lại từ sự chìm đắm trong âm nhạc. Diệp Tranh xoa xoa con mắt, nhìn về phía tảng đá ngầm, người cá đã không thấy đâu.

“Chờ đã!” Không biết tại sao, Diệp Tranh đột nhiên không muốn để cho con người cá từ lúc xuất hiện cứ một đường đi theo cô, rồi thỉnh thoảng nhảy ra chứng minh sự tồn tại của bản thân biến mất không có tăm hơi như thế.

Tiếng hát của nó vừa rồi đại khái đã động viên cô, ở thế giới này Diệp Tranh cũng chỉ có một thân một mình vì thế càng không muốn để tên gia hỏa đó rời đi – mặc kệ nó có là một con cá kỳ quái đi chăng nữa.

“Chờ một chút!” Diệp Tranh hô to, vội vàng mở ra mảnh vải quấn trên đùi, nghe răng trợn mắt ôm thân cây trượt xuống, sau đó chạy về phía tảng đá ngầm.

“Chờ, chờ đã!” Cô hô càng lớn, chạy đến cạnh bờ biển, từng đợt sóng đánh lên tảng đá ngầm màu đen yên tĩnh, không thấy bóng dáng của người cá đâu.

Diệp Tranh mất mát đứng trên bờ cát, cô cũng không nói được vì sao nỗi thất vọng này lại cứ dâng lên theo từng đợt sóng, cô cười khổ lắc đầu, thì thào: “Cả mày cũng không ở sao?”

Ngay khi cô định từ bỏ, dự định rời đi, ‘Rào’ một tiếng, lại có thứ gì đó bị người cá ném lên, lần nữa chuẩn xác rơi đến trước mặt cô.

Diệp Tranh cúi người nhặt nó lên, sau đó dưới ánh sao quan sát tỉ mỉ.

Đây là một khối san hô mà Diệp Tranh chưa từng thấy bao giờ, san hô màu tím phát ra ánh sáng dịu dịu dưới ánh sao. Xem ra, người cá lấy nó lên từ dưới đáy biển.

Diệp Tranh cảm kích sờ sờ khối san hô trong tay, người cá hẳn là muốn dùng nó để an ủi cô.

Lúc này, người cá theo sóng biển đồng thời nhảy lên bờ cát, phần đuôi dưới của nó gấp lên, dựng thẳng thân cá, Diệp Tranh có thể cảm giác được nó đang nhìn cô.

Diệp Tranh từ từ đi tới, cô phát hiện tâm trạng người cá lại có chút căng thẳng.

Nhưng lại không giống với lần đầu tiên khi nhìn thấy nó hơi khuynh thân thể về phía trước bày ra tư thế uy hiếp công kích; lần này, nửa người trên người cá hơi ngửa ra sau, vây cá trước người cũng không mở ra, miệng của nó hơi giương lên, lộ ra răng nanh.

Diệp Tranh đứng lại trước mặt nó, ngừng đầu nhìn. Cô cuối cùng có thể thấy rõ hình dáng của người cá, trông nó cũng không đáng sợ như mới đầu gặp mặt, là con quái vật không lồ. Đương nhiên, nếu so sánh với những con cá khác, cái đầu của nó đã tính là to. Cái đuôi nó lớn vô cùng, nhìn qua phải nặng ngàn cân. Cô gắng đứng thẳng người, nó so với Diệp Tranh cao hơn cũng nửa cái đầu.

“Cái này, cảm ơn san hô của cậu.”

Diệp Tranh nói xong, từ từ đưa tay ra, cẩn thận từng li từng tí đưa tới trước mặt nó.

Mặt người cá không chút cảm xúc liếc nhìn Diệp Tranh, lại liếc nhìn khối san hô, Diệp Tranh chỉ cảm thấy lòng bàn tay mát lạnh, móng vuốt của nó thật nhanh lướt qua tay cô, lấy đi khối san hô.

Diệp Tranh chú ý thấy, khi nó tiến tới vây lưng cũng thu lại.

“Cảm ơn cậu.” Diệp Tranh nhìn nó cười, lần nữa nói, cũng mặc kệ nó nghe hiểu hay không. “Thật sự cảm ơn cậu.”

Người cá đưa móng vuốt sắc bén ra hướng về Diệp Tranh.

Diệp Tranh ngừng thở, cô biết người cá không có ý công kích cô, nhưng nhìn thấy móng vuốt sắc bén như thế hướng về mình, Diệp Tranh vẫn có chút sợ. Cô cật lực duy trì nụ cười trên mặt, không ngừng mà nhắc nhở chính mình phải trấn định, sau đó nhìn thấy móng vuốt của nó chạm vào cổ họng của cô.

Quá lạnh, Diệp Tranh không khỏi rùng mình, tiếp đó nó thu hồi móng vuốt, lại nhấn cổ họng của cô một cái.

Diệp Tranh trầm mặc nhìn mấy hành động cổ quái của nó, sau đó cô nghe thấy một tiếng nói non nớt, run rẩy.

“Nha nha...”

Diệp Tranh ngây người, nó đang muốn nói hai chữ ‘cảm ơn’ sao? Nhưng vì sao âm thanh này khi nghe vào... Nghe vào...

“Rào —” một tiếng phá nước thật lớn từ mặt biển phía sau người cá truyền đến, Diệp Tranh nhìn thấy một cái đuôi cá lớn bắn nước từ ngoài khơi nhảy lên, sau đó nặng nề ngã vào trong nước, bọt nước bắn lên thật cao. Diệp Tranh thấy rõ, người cá này cao phải hơn hai mét!

Ánh mắt Diệp Tranh lần nữa rơi xuống khuôn mặt của người cá còn đang cầm san hô, so với những loài cá khác nó quả thật lớn hơn, nhưng so sánh với đồng loại... Có vẻ nhỏ hơn nhiều. Trong lúc cô đang đánh giá nó, người cá vuốt cổ họng của chính mình, lại phát ra hai tiếng “Nha nha...” kỳ quái, âm thanh vừa tinh tế lại non nớt, hết như tiếng mèo kêu.

À, hóa ra là vậy. Diệp Tranh giống như hiểu ra cái gì, lần nữa có nhận thức mới về người cá.

Sắc mặt Diệp Tranh phức tạp đánh giá nó, nói vậy nó còn đang trong thời kỳ thành niên học phát âm?

Vậy tiếng hát vừa rồi từ đâu ra? Diệp Tranh còn nhớ rõ lúc đó nó nằm ngoài người, ngược đầu lên trên tảng đá ngầm, miệng mở lại hợp, vô cùng ra dáng.

Chẳng lẽ nó đã thông minh đến mức biết tìm người, không phải, tìm cá đến hát?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Diệp Tranh nhìn người cá có vẻ nhỏ tuổi hơn đang ở trước mặt, ý nghĩ có chút loạn.

Nó mới từ dưới biển nhảy lên, nước biển còn không ngừng nhỏ giọt từ trên cơ thể nó xuống. Hiện tại, một tay móng vuốt của nó đang cầm khối san hô, tay kia thì vất ngang qua cổ họng của chính mình, cố gắng phát ra âm tiết, miệng mở rồi lại đóng, đóng rồi lại mở, phối hợp với khuôn mặt khiếm khuyết biểu tình của nó là mấy tiếng ‘kha kha khí khí’, trông có vẻ buồn cười.

Diệp Tranh giống như bị ma xui quỷ khiến đưa tay ra, chạm lên móng vuốt lạnh buốt đang đặt trên cổ họng của nó.

Cá lớn cũng ngậy người, nó dùng đôi mắt to ướt nhẹp nhìn thẳng cô. Diệp Tranh phát giác, mắt nó không giống với ban ngày – đồng tử không còn dựng thẳng, vô cơ lạnh lẽo nữa. Con ngươi của nó bây giờ có hình tròn, dưới ánh sao còn mang theo ánh hào quang màu xanh lam.

Diệp Tranh kéo móng vuốt của nó, từ từ đặt lên trên cổ họng của mình. Khi móng vuốt lạnh buốt vô cùng sắc bén tiếp xúc với da thịt ấm áp của cô, Diệp Tranh có thể cảm nhận được không chỉ mình cô mà ngay cả con cá lớn trước mặt cũng run lên.

“Cảm——on——”

Diệp Tranh muốn nó cảm nhận được sự rung chuyển của cổ họng, nói ra từng từ từng chữ.

Nó nhìn chăm chăm mặt Diệp Tranh, trông mắt bên trong còn phản chiếu ra hình ảnh của cô.

Sau đó, nó rút móng vuốt về, một người một cá mặt đối mặt cứ như vậy tiến vào trầm mặc.

Đúng lúc này, một tiếng hát nhẹ nhàng ấm áp truyền đến.

Phong cảnh trước mắt Diệp Tranh phút chốc liền thay đổi, cô cảm thấy mình giống như đứng trên đỉnh viễn vọng, lại vừa giống như đang lác lác đi đạp trên tầng tầng đám mây. Tiếng hát kia tiến vào lòng cô, không ngừng nói với cô “Đến đây đi, đến đây đi, đến đây đi...”

Diệp Tranh cảm thấy mình như bị hạnh phúc bao phủ, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái như không có thực thể. Cô giống như biến thành một con cá, muốn đắm mình vào trong làn nước mát lạnh an toàn của đại dương. Nó giống như người nhà, trân bảo, cuộc sống, thiên đường của cô.

Cô muốn tiến lên, nước chảy bèo trôi (*), để rồi nhìn thấy phong cảnh tuyệt đẹp nhất...

(*)Nước chảy bèo trôi: Phó mặc mọi sự cho số phận tự nhiên, không có ý chí hay phương hướng của riêng mình; đến đâu hay đến đó.

Bất thành linh, những thứ kia biến mất.

Diệp Tranh hoảng sợ mở to mắt, cô phát hiện toàn thân mình nhưng ướt đầm. Gò má cô đang tựa trên thứ gì đó có chút cứng, vừa lạnh lẽo lại ẩm ướt, hai lỗ tai cô thì đều bị thứ đó che lại.

Mới rồi...

Diệp Tranh mở mắt ngẩng đầu lên, mới biết mình đang nằm nghiêng người trên bờ cát, mặt đang đè lên một khối vảy cá trên bả vai của người cá, hai móng vuốt của người cá thì đang che lại lỗ tai cô.

Đại khái là cô ngã lên người nó làm nó cũng bị ngã lên mặt cát, hai cánh tay bày ra một tư thế đặc biệt khó chịu.

Đôi mắt ướt át của nó vẫn nhìn Diệp Tranh, thấy cô đã mở mắt ra, con mắt của nó... Lại biến đổi, đồng tử dựng thẳng lên.

Nó đẩy Diệp Tranh ra, toàn bộ vảy cá đều dựng lên, Diệp Tranh nhìn thấy vảy cá phía sau lưng nó đàng đàng sát khí mở ra, nó há mồm, hướng về đại dương gào to.

Thế nhưng không có âm thanh.

Tình cảnh này vô cùng quái dị, Diệp Tranh thậm chí quên suy xét tại sao mình lại đột nhiên té xỉu. Chỉ có thể ngây ngốc nhìn nó quay đầu không tiếng động rít gào về phía đại dương.

Nó đang hét to? Lẽ nào chỉ có Diệp Tranh cô không nghe được âm thanh này?

Mặt khác, người cá trưởng thành vẫn đang ở ngoài khơi đột nhiên nhảy lên khỏi mặt biển, sau đó lại trở xuống.

Bây giờ, người cá mới ngậm miệng lại, thu hồi vảy lưng của nó, lần nữa cúi đầu nhìn Diệp Tranh.

Câu thông xong rồi? Diệp Tranh chần chờ nghĩ, cô nhớ tới một bộ phim phóng sự mình từng xem qua, hầu hết sinh vật biển đều có ngôn ngữ, nhưng lỗ tai loài người lại không thể bắt được những tần suất đó.

Con cá lớn trước mặt hơi hạ thấp thân mình, thấy Diệp Tranh đang ngẩn người, không có động tĩnh, nó cẩn thận dùng móng vuốt chọt chọt cô.

Đau quá!

Mặt Diệp Tranh nhả lại, cá lớn thấy vẻ mặt của cô đột ngột thay đổi thì giật cả mình, khi nó cúi eo xuống rồi bỗng ưỡn thẳng lại, mặt không cảm xúc nhìn cô.

Tuy rằng nó trước sau như một không có bất kỳ biểu hiện nào, nhưng Diệp Tranh vẫn có thể cảm nhận được sự quan tâm của nó dành cho cô.

“Ồ, không sao,” cô lặn bả, từ dưới cát bò lên, “Tôi không sao.”

Ngay khi cô bò dậy, người cá trưởng thành lần nữa cất tiếng hát.

Lần này, Diệp Tranh không hề nhìn thấy bất kỳ ảo giác nào, tiếng hát nhẹ nhàng, mềm mại, truyền đi thật xa. Từng âm tiết chui vào lòng, khiến tâm cô đều ngứa. Cô theo tiếng hát tìm kiếm chủ nhân của nó, người cá kia đang nổi trên mặt biển, đuôi bạc bầy ra một độ cong duyên dáng.

Có điều, người cá bên cạnh Diệp Tranh lúc này hoàn toàn bạo nộ, nó nhe bốn cái răng nanh, vây cá trước ngực và sau lưng như lưỡi dao sắc bén đều dựng thẳng lên, nó không tiếng động rít gào về phía đại dương — có thể là rất nhiều tiếng.

Sau đó, nó tàn bạo nhảy vào trong nước, bắn lên người Diệp Tranh một thân bọt nước. Nó hùng hùng hổ hổ bơi về phía người cá trưởng thành giống như một viên đạn. Diệp Tranh nhìn thấy vây cá trên lưng nó phá tan mặt nước, không chút khách khí đâm về phía trước.

Diệp Tranh nhìn hai con cá lớn lẫn lộn ngoài khơi, đuôi cá lúc ẩn lúc hiện, quấy động một vùng biển lớn.

Diệp Tranh có chút lo lắng, vùng biển này vô cùng rộng lớn, cô chỉ có thể nhìn mà không thể giúp.

Cô còn đang tự hỏi, hai con người cá tại sao lại có sự khác biệt lớn đến như vậy? Tại sao con người cá cô biết lại không giống với con người cá kia? Nó có thể phát ra âm thanh sao? Hơn hết, nó trông có vẻ như không thể hát.

Diệp Tranh nhớ đến mấy đoạn tiếng hát có khả năng đầu độc vừa rồi. Cô có thể chắc chắn, nếu vừa rồi người cá nhỏ không bảo vệ cô thì cô thật sự sẽ bị chết đuối.

Chẳng lẽ, hát có nghĩa là đã hoàn toàn trưởng thành rồi? Diệp Tranh nhớ đến sự nỗ lực phát ra tiếng của người cá nhỏ vừa rồi, so sánh nó với người cá kia thì nó nhìn nhỏ hơn rất nhiều.

Suy luận này càng khiến Diệp Tranh lo lắng hơn, cô cũng biết, người cá nhỏ là vì cô mà tức giận, trong lòng có chút sốt sắng nó sẽ chịu thiệt dưới móng vuốt của người cá trưởng thành, dù sao nó vẫn còn nhỏ như vậy. Diệp Tranh nghe tiếng sóng dồn dập đánh rồi lại rút trên bờ biển, không khỏi yên lặng cầu khẩn. Mặc dù đầu voi đối thủ có kích thước lớn hơn nó gấp mấy lần, cô vẫn hi vọng người cá nhỏ sẽ không xây xước gì.

Thế nhưng dần dần động tĩnh ngoài đại dương cũng nhỏ xuống. Nhìn qua, chúng nó giống như chỉ tranh đấu, không có dùng hàm răng hay móng vuốt công kích đối phương, lúc này chúng nó đang dùng cái đuôi nặng trĩu quật đối phương —— càng giống như một loại trò chơi.

Vậy liền coi như xong?

Diệp Tranh cười khổ không thôi, thiệt thòi cô vừa rồi còn lo lắng.

Diệp Tranh ngưng thần nhìn lại, cô thấy người cá nhỏ vẫn đang đuổi đánh người cá trưởng thành. Nói là đuổi đánh thì càng giống như một loại trò chơi, bởi vì người cá trưởng thành có vẻ rất khoan dung đối với người cá nhỏ, nó dùng đuôi quật người cá trưởng thành rất nhiều lần, nhưng người ta cũng không phản kích mấy lần. Đáng đáp kia càng giống như không thể làm gì.

Diệp Tranh nhìn hai con cá ở trong nước hồ động, không nhìn được cười ra tiếng. Chuyện xảy ra hôm nay quá nhiều, thế nhưng chuyện phát sinh trước mặt lại khiến tâm thần Diệp Tranh thả lỏng, cô cười càng lúc càng lớn, âm thanh lanh lảnh truyền đi càng xa.

Hai con người cá đều dừng lại, chúng nó đồng thời quay đầu nhìn về phía Diệp Tranh, Diệp Tranh giơ tay hướng về chúng nó vẫy vẫy.

Người cá nhỏ bỗng nhiên lặn xuống nước, người cá trưởng thành cũng nhìn Diệp Tranh một chút, rồi cũng lặn xuống.

Đại dương lần nữa khôi phục sự yên bình.

Diệp Tranh cúi người nhặt khối san hô bị vứt lại trên bãi cát, nó vẫn còn dính chút nước biển lạnh lạnh. Diệp Tranh nâng niu khối san hô trong tay, quyết định đem nó mang theo bên người.

Một lần sóng đánh tới, người cá nhỏ lần nữa xuất hiện trên mặt biển, nó ngẩng đầu lên nhìn Diệp Tranh với con mắt to tròn, rồi thả hết tất cả những thứ đang cầm trong tay ra, sau đó lại theo hải triều rồi đi.

Diệp Tranh ngồi xổm người xuống nhìn xem nó lại đưa tới thứ gì.

Là một con tôm hùm đã được xử lý tốt. So với con tôm nó cho cô lúc trước càng lớn hơn, tôm hùm dài chừng một cánh tay của Diệp Tranh.

Nó biết!

Diệp Tranh cảm thấy có vật gì đó ghen ở cuống họng.

Nó biết so với thịt cá, sò biển, hoặc hải sâm mềm nhũn, Diệp Tranh sẽ càng muốn ăn tôm.

Vì vậy nó mới đưa tới con tôm hùm khổng lồ này.

Diệp Tranh nâng tôm hùm lên, khoe môi không tự chủ được giương lên, nước mắt chảy liên hồi, muốn nhin cũng không được.

“...Cảm ơn cậu...”

Cô hít hít mũi, có chút nghẹn ngào thấp giọng nói, âm thanh rất nhanh bị gió biển thổi tan.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Diệp Tranh ăn sạch con tôm hùm người cá mang đến, hương vị của nó so với lần đầu tiên còn muốn tốt hơn. Ăn xong tôm hùm, Diệp Tranh mới bắt đầu cân nhắc đến một vấn đề vô cùng quan trọng: Cô nên làm gì bây giờ?

Nếu nhảy xuống biển thêm lần nữa, cô có thể quay trở lại vùng biển Caribbean – tuy lại phải rơi xuống biển – Diệp Tranh vẫn sẽ làm. Có điều, cô không chắc chắn mình có thể trở về, mà cô cũng không dám đem tính mạng mình ra đánh cược trên phương diện này.

Diệp Tranh nghĩ, với hoàn cảnh hiện tại, điều tốt nhất cô có thể làm là chuẩn bị cho cuộc sống lâu dài ở nơi này. Chỉ cần nghĩ đến cha mẹ vẫn còn đang trông ngóng cô ở nhà, cô cảm thấy thống khổ cực kỳ.

“Không được,” cô nói nhỏ với chính mình, “Mày phải quên những thứ này đi, lấy lại tinh thần, hết thủy sẽ tốt đẹp.”

“Đúng, hết thủy sẽ tốt đẹp.” Diệp Tranh yên lặng tự khuyến khích bản thân, sau đó cô vác cung và tên lên vai, đi thẳng về phía trước.

Cô biết mình cần tìm những gì: Một nơi có thể phòng tránh rắn độc và dã thú, có thể che mây tránh gió, lại gần nguồn nước.

Diệp Tranh cũng không dám khẳng định vận may của mình có bao nhiêu tốt, thế nhưng cô vẫn đi thẳng dọc theo đường bờ biển. Cô rất hi vọng mình có thể tìm thấy cửa biển, như thế cô sẽ không cần tiến vào rừng rậm, cũng sẽ không cần quá lo lắng về sự an toàn của bản thân.

Cô không biết mình đã đi bao xa, ở nơi ngày đêm dài đằng đằng này, cô đi từ lúc trời đầy sao cho đến tận khi mặt trời đã mọc sừng sững giữa trời – tạm thời cứ xem ngôi sao tỏa nhiệt kia là mặt trời đi.

Diệp Tranh cảm thấy mình sắp bị mặt trời đốt đến bốc hơi, mồ hôi không ngừng chảy ra, làm toàn thân quần áo của cô ướt đầm.

Diệp Tranh cuối cùng đặt mông ngồi dưới một góc cây cành lá lớn xum xuê rậm rạp.

Hiện tại, cô không còn nhìn thấy loài cây nhà họ dừa có tán lá mọc ra từ đầu ngọn cây nào nữa. Cái cây trước mặt cô, lá của nó cực kỳ to, vô số tán lá lại vươn dài từ thân cây tản ra bốn phía xung quanh.

Cô từng ngum uống hết mấy trái nước quả cuối cùng cô mang theo bên người, cô mệt mỏi thoát lực, thả lỏng người nằm xuống một bên, nhắm mắt lại thở phì phò. Cho dù trước đó cô đã chuẩn bị tâm lý, sẽ không mấy dễ dàng có thể tìm được một nơi ở lý tưởng, nhưng giờ phút này Diệp Tranh vẫn bị sự thất vọng bao trùm.

Khi cô nhắm mắt lại, đem hết thủy động tĩnh đặt vào lỗ tai của mình, cô bỗng nghe thấy... Tiếng nước.

Không, cái này cũng không giống với tiếng nước, nói chính xác hơn, nó là tiếng thác nước.

Diệp Tranh có chút kích động, càng cẩn thận nghe, không sai, xác thực là tiếng thác nước, không phải tiếng sóng biển đánh vào bờ cát.

Cô lần nữa lấy lại tinh thần, Diệp Tranh đợi đến lúc mồ hôi trên người khô đi mới từ dưới đất đứng dậy.

Diệp Tranh chỉ đi một đoạn, rồi nhắm mắt lại cẩn thận xác định vị trí phát ra âm thanh, sau đó hướng về phía đó đi.

Lần này, vận may đã đến với cô.

Diệp Tranh đi một quãng đường rất dài, quẹo qua mấy khúc quanh, sau khi cẩn rặng xuyên qua một cánh rừng cây, cô phát hiện mình đứng gần một thác nước không mấy lớn.

Thác nước rất cao, khoảng chừng năm mươi mét, thế nhưng tính từ nơi thác nước đổ xuống thì hồ nước chỉ trải dài chừng mười mét, rồi đổ ra vịnh biển.

Diệp Tranh hiện đang đứng ngay bên cạnh vịnh biển, đại khái là bởi vì dòng nước gột rửa, cho nên kể bên vịnh biển có rất nhiều tảng đá lớn.

Diệp Tranh đi dọc theo bờ hồ đến bên cạnh thác nước, bọt nước mát lạnh từng chút bắn lên mặt Diệp Tranh, khiến cho một người vừa khát vừa nóng như cô cảm thấy mát mẻ thoải mái.

Cô cúi người xuống, vốc nước lên uống một ngụm, sau một thời gian dài cuối cùng cũng có nước ngọt để hòa dịu cuồng hộng khô rất của cô. Dưới tác động của thác nước, nước hồ cực kỳ trong suốt. Diệp Tranh có thể nhìn thấy rất nhiều cá nhỏ đang khoai hoạt bơi lội trong nước, không có bất kỳ sinh vật kỳ quái nào.

Tâm trạng Diệp Tranh thoáng bình ổn lại một chút, cô cởi chiếc quần jean đã bị xé thành mảnh ra, sau đó luồn một chân vào trong nước.

Thật mát.

Cô nhanh chóng cởi quần áo trên người xuống, rồi tiến cả người vào trong hồ nước, trong lúc ngâm mình trong nước, cô thuận tiện giặt quần áo và đồ lót. Sau đó trải phẳng chúng ra trên một tảng nham thạch để hong khô dưới ánh nắng mặt trời, còn bản thân thì trần truồng ngồi trên một tảng đá bên cạnh phơi nắng.

Sau khi tẩy sạch một thân uế oải, Diệp Tranh bắt đầu cân nhắc đến việc xây dựng chỗ ở.

Cô mặc lại bộ quần áo đã khô một nửa lên người, sau đó dựa vào những tảng đá nhỏ nhô ra trên vách đá bắt đầu trèo lên. Khi Diệp Tranh quan sát bốn phía xung quanh, cô phát hiện phía trên hồ nước khoảng chừng ba, bốn mét, ngay phía sau thác nước có bóng râm. Cô đoán sau lưng thác nước có hang động.

Khi Diệp Tranh nhào người trên tảng đá nhìn vào bên trong, cô vui mừng phát hiện, quả nhiên có hang động! Cô cẩn thận từng li từng tí chân trần đi trên những phiến đá bóng loáng đã bị nước cọ rửa, khó nhọc đi vào bên trong.

Cái huyệt động này tương đối nhỏ, nhưng cửa động lại được dòng nước ào ào chảy che khuất, tạo ra một khoảng không gian riêng biệt, cho nên Diệp Tranh cảm thấy hết sức an toàn.

Tuy nhiên, khuyết điểm của nó cũng hết sức rõ ràng, trong động cực kỳ ẩm ướt, chỗ tiếp xúc với thác nước thì không cần phải nói, nhưng sâu bên trong hang động lại mọc đầy rêu xanh. Hơn nữa những tảng đá bên ngoài động quá trơn, không cẩn thận có thể dễ dàng trượt ngã vào trong hồ nước phía dưới.

Ở trong huyệt động xoay chuyển vài vòng, Diệp Tranh vẫn quyết định tạm thời cư ngụ ở đây, ít nhất là trước khi tìm được nơi ở thích hợp hơn cô muốn có một nơi để che mưa tránh gió.

Đúng lúc nào, cô nghe thấy “Rào —” một tiếng, theo bản năng cô nhìn ra bên ngoài, một bóng người màu đen đang ở bên ngoài thác nước.

Chân so với ý thức của Diệp Tranh càng nhanh hơn, cô lập tức chạy về phía ngược lại, giương cung lên. Trong nháy mắt, một tên to xác xuyên qua thác nước, nặng nề nện lên nền đá ẩm ướt trơn tuột, sau đó trượt về phía trước cho đến khi đầu nó va lên bích thạch sâu bên trong hang động. Diệp Tranh nghe thấy một tiếng “Cành Cạch” vang dội, nó mới ngừng lại.

Diệp Tranh chậm rãi buông dây cung bị kéo căng ra, từ từ đến gần tên to xác đang nằm úp sấp không nhúc nhích kia. Chính là tên người cá đã đưa đồ ăn cho cô.

Nhìn qua, nó bị đụng không nhẹ, Diệp Tranh đến gần mà nó cũng không có phản ứng gì.

Diệp Tranh thả đồ vật trong tay ra, ngồi xổm người bên cạnh nó, có chút bận tâm, không xác định hỏi: “Này... Cậu có sao không...”

Nó vẫn không có phản ứng, Diệp Tranh cẩn thận từ từ đưa tay ra, sờ lên phần đầu nó bị va vào tảng đá.

Chỗ bình thường con người mọc tóc thì ở trên người nó lại mọc ra một dải gì đó trơn trượt, có vẻ nhớp dính gần giống như tảo biển.

Diệp Tranh nhìn nó không giống như tức giận, nhẹ nhàng xoa đầu nó một cái, hi vọng có thể giảm đau cho nó.

Nửa ngày sau, cái đuôi khổng lồ của nó vẫy vẫy, chiếc đuôi lạnh lẽo đánh lên trên nền đá đầy rêu xanh phát ra âm thanh “Đùng Đùng”, cái đầu của nó chôn dưới cánh tay di chuyển qua, con người giật giật nhìn Diệp Tranh.

“Cậu... Có sao không?” Diệp Tranh chần chờ hỏi, cô không biết người cá có phải thật sự bị đụng vào đầu hay không.

Lỗi tai nó cũng giật giật, lúc này Diệp Tranh mới phát hiện lỗi tai của nó vừa giống vây cá vừa giống vỏ sò.

Người cá đuôi móng vuốt lạnh lẽo ra, nắm chặt mắt cá chân của Diệp Tranh, sau đó xoa xoa mu bàn chân của cô.

Diệp Tranh không biết nên nói cái gì, yên lặng kéo móng vuốt nó ra, đỡ đầu gối đứng lên.

Người cá có chút thất vọng, nó nhìn thẳng Diệp Tranh một lúc rồi cũng bỏ dậy, lần nữa đứng ở trước mặt cô. Tiếp đó, nó chuyển đầu qua một bên, đánh giá cái huyệt động này.

“Rất tuyệt phải không?” Diệp Tranh nói, cũng mặc kệ nó nghe hiểu hay không.

Ngần ngán không tới hai ngày, cảm giác của Diệp Tranh đối với nó đã từ sợ hãi biến thành thân cận, một phần cũng vì cô cảm thấy người cá cũng thuộc chủng tộc có trí tuệ.

“Tôi dự định tạm thời ở đây, trước tiên cần tìm nhánh cây trái đều mặt đất, rồi phủ một lớp lá và cỏ khô lên, nếu có thể tìm được..... Tôi dự định đi xem xung quanh một chút, xem xem có thể tìm nơi thích hợp hơn không, nơi ở...”

Cô dừng lại nhai, bởi vì người cá cũng chẳng quan tâm con người đang trước mặt nó đang làm nhảm cái gì.

Nó dùng ngón tay nâng lên vải vụn quần jean Diệp Tranh để ở một bên.

Lúc tám, Diệp Tranh đã cởi quần jean ra, vì không muốn lãng phí cho nên cô vẫn mang theo quần jean đã biến thành mảnh vải bên người.

Mắt người cá không nháy một cái nhìn bắp đùi trơn mềm của Diệp Tranh, sau đó đưa vải vụn qua cho cô.

“Cảm, cảm ơn.” Diệp Tranh không hiểu ra sao tiếp nhận một đồng vải vóc không cách nào có thể mặc lên người được nữa, chậm chạp nói.

Vải? Nếu cô nhớ không lầm, trong nước cũng có những vật mềm mại như vải, giống như... giống như tóc của nó.

“Cậu có thể tìm được cái này không?” Cô vội vàng hỏi, chỉ chỉ bộ áo trên người. Khoa tay múa chân, trông rất dài.

“Mềm mại, rất lớn, bị mặt trời chiếu sẽ khô quắt....”

Cô dựa theo hình ảnh của rong biển để hình dung, vụng về diễn tả bằng tay. Diệp Tranh nghĩ, cho dù tảo biển không thể mặc thì vẫn còn có rong biển, cô cũng có thể dùng chúng để bện thành dây thừng hoặc những vật dụng khác.

Trong ấn tượng của cô, tảo biển có độ dẻo cực cao.

Cô liên tục khoa tay rất lâu, người cá vẫn chỉ hơi nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt nhìn chăm chú.

Diệp Tranh lo lắng nó không rõ, nên cầm lấy cổ áo của mình kéo kéo: “Giống thế này, thế này...”

Người cá có vẻ đã hiểu, nó chậm rì rì dùng móng vuốt cầm lấy cổ áo của Diệp Tranh lên.

Diệp Tranh còn chưa kịp nở nụ cười, người cá lại học theo dáng vẻ của Diệp Tranh, cũng kéo kéo cổ áo của cô...

“Roạt—”

Tiếng vải bị xé rách đặc biệt vang dội bên trong huyết động, Diệp Tranh há hốc mồm.

Cô tri động cúi đầu nhìn vạt áo phía trước bị xé rách, lộ ra làn da trắng nõn và gò đất nhô cao.

Diệp Tranh thống khổ nhắm chặt hai mắt lại, cô thật sự... Quá ngu!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Trước ngực Diệp Tranh chợt lạnh, nếu không phải đang đứng trước mặt người cá, cô thật hận không thể ngay lập tức mắng chính mình ngu dốt!

Hai người, à không, một người một cá vốn ngôn ngữ đã không thông, cô còn liên tục hoa tay múa chân lâu như thế làm gì không biết?! Cuối cùng còn không phải là làm cho người cá hiểu nhầm động tác kéo cổ áo của cô sao! Giờ thì hay rồi, món đồ hoàn chỉnh cuối cùng của cô xem như đi luôn.

Mặc dù đứng ở trước mặt Diệp Tranh không phải là người, thế nhưng ở trước mặt ‘người ngoài’ phanh lộ bộ ngực cho người ta xem, Diệp Tranh vẫn cảm thấy lúng túng quẫn bách. Cô không được tự nhiên kéo áo lại, lại dùng vải vụn của quần jean làm thành vạt áo che trước ngực.

Đúng lúc này, người cá đuổi ra móng vuốt lạnh buốt của nó. Ngón tay lạnh lẽo đặt lên quả hồng trước ngực Diệp Tranh, sau đó nặn nặn.

Diệp Tranh hóa đá nhìn đôi mắt mở to không hiểu vì sao mở to của nó, nó thu hồi móng vuốt cũng nặn nặn vậy cá trước ngực. Nói chung là nó không có

tức giận, chỉ là vẩy cá trước ngực nó giống như một cái áo dán chặt lên trên cơ thể. Vì thế, người cá đặc biệt dùng móng vuốt của nó nhấc một mảnh vẩy cá lên, nó muốn mô phỏng Diệp Tranh bởi vì động tác của nó mà quá hồng nhõ hơi đứng lên.

“... Tên ngu xuẩn nhà người a a a a a a!!!!”

Diệp Tranh rốt cục không nhịn nổi nữa rít gào, thanh âm của cô cất cao đến tám độ, ở bên trong huyết động có vẻ đặc biệt vang dội. Xem như cô biết cái con cá này kỳ thực không hiểu chuyện, nhưng cử động của nó vẫn làm cho Diệp Tranh cảm thấy giận dữ và xấu hổ cực kỳ.

“Mày làm sao có thể tùy tiện chạm vào tao! Mày xé rách quần jean thì thôi, giờ còn xé nốt áo tao! Mấy cái này coi như xong! Mày còn... còn...”

Diệp Tranh hung tợn dùng sức quần chặt mảnh vải quần jean lên người, buộc lại thành vạt áo. Cô giận dữ la hét về phía người cá, trong khi cánh tay vô nghĩa vung vẩy.

Người cá bị tiếng la hét của cô làm cho thất kinh, mỗi lần Diệp Tranh mở miệng la lên một tiếng, thân thể của nó sẽ bị chấn động, sau đó sẽ không bảo trì được cân bằng, bắt đầu muốn ngã xuống. Tuy rằng nó không biết Diệp Tranh đang rít gào cái gì, nhưng mỗi động tác, lời nói, ánh mắt của cô đều biểu hiện tâm trạng hiện thời – cô dị thường phần nộ.

Cơ thể của người cá nằm trên mặt đất khẽ run, ngược lại, nó không có tức giận, nhưng nó vẫn không có rời đi, mà dán mắt nhìn chăm chăm mặt của Diệp Tranh.

Nửa ngày qua đi, mãi đến khi Diệp Tranh la hét đến khan cổ họng, nó mới nhẹ nhàng cẩn thận di chuyển chiếc đuôi đến gần Diệp Tranh, vỗ lên mu bàn chân của cô.

Lúc này Diệp Tranh mới phát hiện, không biết từ lúc nào, trên mặt cô đã đầy nước mắt.

Là giận người cá hay giận chính mình? Là đau lòng cho món quần áo cuối cùng hay cho hoàn cảnh hiện tại của bản thân? Chính Diệp Tranh cũng không rõ.

Người cá thấy cô khóc, chớp đuôi lần nữa đảo qua mu bàn chân của Diệp Tranh, vỗ vỗ cô, rõ ràng là đang an ủi.

Diệp Tranh kinh ngạc cúi đầu nhìn cái đuôi màu xanh biển đang vỗ lên mu bàn chân của mình, nó giống như đang lấy lòng, màng mỏng trên đuôi cá nhẹ run lên, hiển nhiên là đang dỗ cô vui vẻ.

Diệp Tranh nín thở, lại đột nhiên “Oa—” một tiếng bắt đầu khóc lớn.

Con người là một loài sinh vật rất khó hiểu, nếu như chỉ có một mình, khóc một lúc coi như xong. Ngược lại, nếu như có người nào đó ở bên cạnh an ủi nói “Đừng khóc”, thì khóc sẽ càng dữ dội.

Diệp Tranh cũng không ngoại lệ. Cô đi một hồi lâu như vậy, vừa khát lại đói, gần như sắp ngã xuống đến nơi, nhưng dựa vào nghị lực mà kiên trì tìm được thác nước, dọc theo đường đi lại không có thời gian và tâm tình để khóc. Cho đến bây giờ tìm được một cái hang động có vẻ tương đối an toàn, cộng thêm một con cá có thể hiểu được cảm xúc của cô đang nằm ngay trước mặt, cô làm sao có thể nhìn xuống nỗi thất vọng và khổ sở được nữa.

Diệp Tranh dứt khoát khóc to, quỳ gối cả người dưới đất, tựa vào vách đá rơi nước mắt.

Người cá thấy Diệp Tranh không lại nổi nóng, nó cẩn thận di chuyển cái đuôi đến gần.

Diệp Tranh đang khóc, chợt một bản mặt to tướng xuất hiện ngay trước mắt, hai chóp mũi của một người một cá gần như chạm vào nhau. Bị nó dọa như thế, Diệp Tranh ‘cách’ một tiếng, ngừng khóc, ngo ngắc nhìn khuôn mặt đang phóng to trước mặt.

Người cá cẩn thận dùng ngón tay cọ cọ phía dưới mí mắt của Diệp Tranh, sau đó đưa ngón tay vào miệng liếm.

Diệp Tranh cảm thấy máu nóng lần nữa đổ dồn lên đại não: Con cá này không thể bớt làm chuyện kỳ quái được hay sao!

Khi người cá muốn lần nữa đặt móng vuốt lên mặt của Diệp Tranh, cô rốt cục không nhịn nữa mà đánh bay móng vuốt của nó.

“Mày có thể hay không—” Diệp Tranh cao giọng nói, nhưng khi nhìn thấy hai mắt mở to của người cá thì hơi hạ thấp, cô cảm thấy thật phiền muộn, “Đừng như vậy...”

Cô cuối cùng chỉ có thể rầu rĩ không vui nói. Diệp Tranh tức giận quay đầu đi, cũng không thèm nhìn con cá này nữa. Ở trước mặt con cá này, tính tình của cô có hơi dư thừa quái lạ hơn bình thường, mà nó cái gì cũng không hiểu. Muốn Diệp Tranh tiếp nhận nó nơi này xoa xoa, nơi kia chạm chạm, hiển nhiên là không thể nào. Diệp Tranh cũng không rõ, mình rốt cuộc là giận ai. Một người một cá cứ như vậy giằng co.

Cái đuôi nặng trĩu của người cá đánh lên một cái, sau đó nó đem tất cả đồ vật của Diệp Tranh, bao gồm cung, túi đựng tên, mấy mảnh vải rách đều nhét vào trong ngực của cô.

Diệp Tranh không hiểu ngừng đầu lên: “Mày muốn – à!”

Cô đột nhiên thét to thành tiếng, cũng không thể trách Diệp Tranh lại có phản ứng như vậy. Người cá ôm Diệp tranh lên, kể cả tất cả mọi đồ vật của cô,

sau đó nhảy xuyên qua thác nước, đầu đâm vào trong hồ.

Huyệt động này cách mặt nước tối thiểu cũng phải bốn mét đó! Diệp Tranh có cảm giác mình bay lên, rồi bị thác nước đánh lên người mà có hơi chấn động, tiếp đó đầu lại hướng xuống dưới cắm vào trong nước.

Động tác của người cá quá nhanh, làm Diệp Tranh không kịp chuẩn bị, không ngoài dự liệu, cô... sặc nước.

“Khụ khụ, mầy làm cái... Khụ khụ...” Diệp Tranh khó khăn lên án, khí quản bị nước tiến vào mà thống khổ không ngót, cô giãy dụa muốn nổi lên mặt nước, nhưng vẫn bị sặc đến không thở nổi, âm thanh nhỏ đến gần như bị cắt đứt.

Cái đuôi to của người cá đung đưa trong nước, mềm nhẹ phất qua hai chân của Diệp Tranh. Nửa người trên của nó lại phi thường ổn định, cơ hồ không cân động vẫn có thể ôm trọn Diệp Tranh vào trong ngực.

Thấy Diệp Tranh không còn bị sặc nước nữa, người cá mới trả lại đồ bị Diệp Tranh vụt tay khi rơi xuống nước cho cô, sau đó chuyển Diệp Tranh ra sau lưng, rồi hướng về phía hạ lưu bơi ra biển lớn!

Độ linh hoạt và tốc độ của người cá khi ở trong nước so với trên mặt đất tuyệt nhiên khác biệt, chỉ trong nháy mắt, nó đã đưa Diệp Tranh tiến nhập vào dòng hải lưu.

Diệp Tranh ngồi trên lưng nó, bởi vì tốc độ của nó quá nhanh, Diệp Tranh đành phải cúi thấp đầu. Ôm chặt vây cá trên lưng nó.

Diệp Tranh từng nhìn thấy tốc độ kinh người của nó khi mở ra vây cá, xa không lường trước được. Nhưng hiện tại nó vì sự an toàn của cô, tất cả gai xương bén nhọn phía sau vây cá đều phục phục thiếp thiếp nằm, tùy ý Diệp Tranh lôi kéo.

Diệp Tranh không biết người cá muốn dẫn cô đi đâu, thế nhưng bởi vì có người cá bên cạnh, Diệp Tranh không có giống như trước đó bởi vì tự mình tìm kiếm chỗ ở mà lo lắng sợ sệt.

Khoảng hai giờ sau đó, Diệp Tranh cảm thấy tư thế cầm trụ của mình đã có điểm cứng nhắc, Diệp Tranh rốt cục nhìn thấy ở phía trước không xa có rất nhiều những hòn đảo nhỏ.

Sau khi bơi đến gần hơn, Diệp Tranh phát hiện khoảng cách giữa các hòn đảo không tính quá xa, đại khái khoảng chừng mấy chục đến mấy trăm mét, mà toàn bộ nước biển xung quanh các đảo nhỏ lại xanh biếc như ngọc thạch, không chỉ có thế, Diệp Tranh còn có thể nhìn thấy đáy biển. Cô phỏng đoán chiều sâu cũng chỉ ba đến năm mét.

Mấy hòn đảo này làm Diệp Tranh nhớ tới Maldives – một trong những nơi cô đã từng đến du lịch, nước biển nơi đó cũng trong xanh như thế này.

Người cá bơi đến hòn đảo to nhất, rồi mới cẩn thận đặt cơ thể đã hoàn toàn cương cứng của Diệp Tranh lên bờ biển.

“Hì—”

Diệp Tranh hóp một ngụm khí, cô cảm thấy cơ thể mình không chỉ bị cương cứng mà còn bị đau khi hoạt động các khớp xương và bắp thịt, hai bên bắp đùi của cô, đặc biệt là mặt trong, rất cực kỳ.

Vì leo cây nên hai chân của Diệp Tranh bị xước da, lại ngâm mình trong nước biển thời gian quá lâu, tất nhiên sẽ bị sưng đỏ. Lúc còn ở chỗ thác nước, cô cũng có tắm qua nhưng chỗ bị trầy xước cũng không rát như bây giờ, khi đó cùng lắm là nhói đau chút thôi.

Diệp Tranh hấp một miệng khí lạnh, ngón tay chạm nhẹ qua chỗ đau, cũng không dám ấn xuống. Cô âm thầm tự trách mình, bởi vì một chút nhói đau lúc đó mà không để ý mà sát lên da, thậm chí quên nhắc nhở người cá mặt trong hai bên bắp đùi của mình bị xước da.

A? Người cá đâu rồi?

Diệp Tranh vừa rồi chỉ lo kiểm tra bắp đùi hoàn toàn không để ý xung quanh, bây giờ nhìn lại thì con cá lớn đưa cô đến đây xong chạy đi đâu mất tiêu rồi?

Cũng không để cô suy nghĩ quá nhiều, người cá đã “Rào—” một tiếng, lần nữa từ trong nước đi lên.

Nó tách hai chân của Diệp Tranh ra, phun tảo biển màu xanh lục đã bị nhai nát ra ngoài miệng, đắp lên da của Diệp Tranh.

Tuy rằng bề ngoài của tảo biển trông kinh tởm, nhóp nhép nhưng khi đắp lên da lại mát rượi, làm cho phần da nóng rát của Diệp Tranh dịu lại, Diệp Tranh rất nhanh không còn cảm thấy khó chịu như lúc mới đau.

Người cá tí mĩ đắp tảo biển lên từng phần da thịt của cô, không buông tha dù là một khối nhỏ bị sưng đỏ.

Sau khi đau đớn trên người giảm bớt, sự khó chịu trong lòng lại lần nữa nảy lên.

Diệp Tranh cúi đầu nhìn người cá đang bận việc giữa hai chân mình, cảm thấy gió biển mát lạnh thổi qua lại khiến mặt cô càng lúc càng nóng, nhiệt độ dần dần có xu hướng lên cao.

Nếu, nếu không phải cô dịch chân ra hướng khác thì tư thế nó chen giữa hai chân cô...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Diệp Tranh không tự chủ được nắm chặt cánh cung đang nằm rải rác ở phía sau, vào lúc này chỉ có siết chặt lấy người bạn thân – cây cung yêu quý của cô, cô mới có thể đè xuống loại cảm giác thẹn thùng kỳ dị đang xao động trong lòng này. Một động tác như vậy đều có thể khiến cho bất kỳ ai cảm thấy xấu hổ, xem như trước mặt cô cùng lắm là một con cá... Nhưng nó lại cũng không hẳn chỉ là một con cá.

Ngay khi người cá đập tạo biển lên chỗ súng đỏ cuối cùng, Diệp Tranh mạnh mẽ thu chân về, lập tức đứng dậy.

Người cá vẫn còn nằm nhoài trên bờ cát, móng vuốt còn đang lơ lửng. (truyện được đăng tải trên thapdiepcoc.com)

Sau khi Diệp Tranh đứng lên, nó từ từ thả móng vuốt xuống, ngửa đầu nhìn cô. Khi mặt trời lên cao, đồng tử trong mắt nó lại lần nữa dẹt thẳng. Người cá không có bất kỳ vẻ mặt gì, nhưng khi đồng tử của nó dẹt thẳng thì nó trông rất đáng sợ.

Nó đang tức giận? Diệp Tranh cẩn thận suy ngẫm một chút về hành động vừa rồi của mình: Ở trong sơn động thì nổi nóng với nó, sau khi lên bờ thì vì lo lắng xem xét vết thương nên không để ý đến nó, mà lúc này nó vừa mới thoa xong tạo biển cho cô, cô lại lập tức đứng dậy, từ trên cao nhìn nó.

Chỉ một thoáng như thế thôi, Diệp Tranh đã cảm thấy hành vi của mình không được tốt lắm.

“Ha ha.” Cô cười gượng hai tiếng, sau đó lại ngồi xổm xuống. Nghiêng người, đưa tay sờ ‘mái tóc’ tròn tuột của người cá, “Cần tôi diu cậu lên không?”

Cô nói gì, người cá tất nhiên nghe không hiểu, nhưng điều này cũng không thể trở ngại nó lý giải động tác của Diệp Tranh. Diệp Tranh vừa nói xong, cánh tay của người cá đã nâng lên.

“Trời ạ, cậu nặng quá.” Cô thì thảo nói. (truyện được đăng tải trên thapdiepcoc.com)

Đừng nhìn người cá khi đứng lên chỉ cao hơn cô một cái đầu mà xem thường, thân cao của nó mặc dù còn chưa đạt đến độ cao của một người đàn ông da trắng trưởng thành. Thế nhưng, trên tay cô lúc này lại nặng trình trịch, Diệp Tranh cảm thấy nó nặng cũng phải hơn mấy trăm cân.

Nếu người cá không muốn thì cho dù Diệp Tranh có làm cái gì đi chăng nữa thì ép cũng ép không được nó đứng lên. Có điều, lúc này đây, bàn tay lạnh lẽo của nó đang cầm chặt lấy cánh tay của Diệp Tranh, thuận theo cô đứng lên, đứng ở phía trước mặt Diệp Tranh.

“Khụ,” Diệp Tranh ho khan một cái, “Cảm ơn cậu...” (truyện được đăng tải trên thapdiepcoc.com)

Cô có chút ngại ngùng, từ lúc bắt đầu cho đến hiện tại, cô nói với con cá lớn này không biết đã bao nhiêu lời cảm ơn rồi? Đừng nói là vì con cá này nghe không hiểu ngôn ngữ của cô, mà ngay cả người bình thường có thể trao đổi với cô, nếu chỉ nói cảm ơn không thôi thì không phải rất hẹp hòi?

Một mặt Diệp Tranh suy nghĩ, một mặt thì kiểm kê đồ đạc của mình, cung, tên, vải... Cô theo bản năng nhìn quanh bốn phía, phát hiện trên bờ biển mọc không ít cỏ lau có hình dáng rất dài,

Hai mắt Diệp Tranh nhất thời phát sáng.

“Cậu có thể ngồi đây chờ tôi một lát không?”

Diệp Tranh vừa nói, vừa chỉ mặt đất.

Con cá lớn theo động tác của Diệp Tranh nhìn xuống, tiếp đó theo phương hướng cô chỉ thị lần nữa nằm xuống... Sờ đầu ngón chân của cô, lạnh lạnh, có chút ngứa.

... Biết ngay sẽ như thế.

Diệp Tranh bắt đầu dĩ nghĩ, trực tiếp lùi về phía trước mấy bước, nhẹ nhàng ngồi xuống ở một thảm cỏ um tùm bên cạnh.

Con cá lớn lần nữa theo động tác của Diệp Tranh nhìn qua, cô vỗ vỗ mảnh đất trống bên cạnh mình, không xác định hỏi: “Cậu có thể đến đây không?”

Khi Diệp Tranh nói chuyện, cô duỗi ra hai cánh tay, lòng bàn tay hướng ra ngoài vẫy vẫy, tiếp đó lại vỗ vỗ vị trí kế bên.

Lần này, người cá hiểu, nửa người trên của nó chống đỡ mặt cát, cái đuôi to cong lên, lét người trên bờ cát, xem ra là muốn bò về phía Diệp Tranh.

Diệp Tranh còn chưa kịp mừng thầm, người cá đã dừng lại. Nó lần nữa nằm trên đất, đuôi to cong lên phía trước, sau đó nó dùng móng vuốt vuốt sạch cát trên đuôi. Vuốt sạch cát xong nó cứ như vậy cuộn tròn người, khoảng cách còn cách Diệp Tranh chừng hai bước, mắt to không hề động nhìn Diệp Tranh, hiển nhiên là không muốn động nữa.

“Được rồi, như thế cũng được.” Diệp Tranh trầm nghĩ, bò lét trên đất tất nhiên không phải hành động mà nó yêu thích.

Diệp Tranh dùng mũi tên sắc bén cắt đứt mấy nhánh lá tốt nhìn có vẻ dẻo dai, rồi bắt đầu thử tết. Động tác tay của cô cực kỳ hấp dẫn ánh mắt của con cá lớn kia, nó dùng cánh tay đẩy mình lên trước, chuyên chú nhìn đầu ngón tay của Diệp Tranh tung bay trên phiến lá.

Diệp Tranh thấy nó đang ngơ ngác nhìn tay cô thì nhếch môi nở nụ cười với nó, cố ý quay người đi, đưa lưng về phía người cá, trên tay lại tết liên tục. (truyện được đăng tải trên thapdiepcoc.com)

Diệp Tranh rất nhanh đã tết ba phiến lá thành một cái, một bên thì phân thân nghe động tĩnh phía sau truyền tới. Chốc lát sau, một thứ lạnh lẽo khoát lên bả vai Diệp Tranh, Diệp Tranh hơi nghiêng đầu nhìn, là móng vuốt của người cá.

Cô lại ngẩng đầu lên, đầu người cá đang ở phía trên bả vai cô, một đôi mắt to nhìn không chớp mắt lá cây trong tay Diệp Tranh.

Diệp Tranh lại ra hiệu cho nó nằm xuống đất trống bên cạnh mình, lần này người cá ngoan ngoãn đem đuôi quấn bên người Diệp Tranh. Nhưng đầu nó lại gối lên đầu gối cô, còn dùng móng vuốt lay chân nhỏ của cô, sợ sẽ bỏ qua động tác của Diệp Tranh.

Đầu nó cũng không quá nặng, nhưng thời gian dài, Diệp Tranh cũng cảm thấy nhức nhối. Cô thẳng chân ra, xoay người đến trước mặt người cá để nó nhìn thấy động tác tay mình.

Dần dần, món đồ trong tay Diệp Tranh cũng thành hình. Lúc đầu cô còn phải tự mình cắt thêm mấy nhánh lá, nhưng dần sau đó cô thậm chí không cần động tay. Vì người cá đã dùng móng tay sắc nhọn của nó cắt cho cô rất nhiều nhánh lá dài, nhiều đến mức Diệp Tranh không thể không cảm lấy móng vuốt của nó kêu nó dừng.

Cuối cùng, Diệp Tranh tết ra một cái vòng lá tua rua, để làm cho nó đẹp hơn, cô còn đặc biệt luồn một bông hoa nhỏ lên phía trên.

Cô đem thành quả cuối cùng cũng làm xong đội lên đầu, nở nụ cười về phía người cá nói: “Trông thế nào?”

Người cá đương nhiên không cách nào trả lời cô, nhưng động tác của nó lại biểu đạt tất cả.

Nó trực tiếp nhìn một hồi, rồi chống đầu gối của Diệp Tranh giữa người lên, cầm lấy vòng lá trên đầu Diệp Tranh. Tiếp đó... Đội lên đầu mình.

Người cá lắc lắc đầu của nó, lắc trái lại lắc phải, xác định nó sẽ không rơi xuống mới giờ đuôi lên đập đập – Diệp Tranh suy đoán đây là cách biểu hiện sự vui vẻ của nó. (truyện được đăng tải trên thapdiepcoc.com)

Sau đó, nó giật giật phần lá trễ xuống ở trước mắt, rồi mới chậm rì rì gỡ vòng lá xuống đưa cho Diệp Tranh. Từ hành động và tốc độ của nó khi trả và lấy vòng lá có thể nhìn ra nó có chút không nở trả lại.

Diệp Tranh nhận lại vòng lá, sau đó lại duỗi tay ra đội lên đầu người cá, cô còn thuận tiện vuốt đầu nó, nhỏ giọng cười nói: “Cho cậu đó.”

Tiếp đó, cô nhặt lên sợi dây tết bằng lá cỏ, đeo lên cổ tay cho người cá, thắt nút cột lại trên xương cổ tay của nó.

Một tay móng vuốt của người cá vịn vòng lá trên đầu, một tay khác thì ngoan ngoãn tùy ý Diệp Tranh nghịch ngợm.

Sau khi Diệp Tranh cột chặt dây cỏ lên cổ tay nó, nó liền tò mò giật giật móng vuốt, sau đó vung vẩy, phát hiện dây cỏ vẫn nằm yên trên cổ tay.

Nó nhấc móng vuốt lên trước mặt, nghiêm cẩn đánh giá chiếc vòng cổ, cái đuôi to thì đánh đùng đùng lên mặt đất, nói rõ nó rất hài lòng khi nhận được hai món quà này. (truyện được đăng tải trên thapdiepcoc.com)

Nó thả móng vuốt xuống, lại nhìn chằm chằm Diệp Tranh rồi cầm theo hai món đồ này nhảy lên một cái, quay trở về đại dương.

Theo động tác nhảy vào nước của người cá, vòng lá trên đầu nó lập tức nổi lên trên mặt biển, Diệp Tranh nhìn thấy nó duỗi ra cánh tay đang đeo vòng tay bắt lấy vòng lá kéo vào trong đại dương.

Không lâu sau đó, một thứ gì đó lại rơi xuống trước mặt Diệp Tranh, cách Diệp Tranh chừng năm sáu thước.

Là một vỏ ốc biển cực kỳ xinh đẹp, to hơn nắm đấm của Diệp Tranh bốn lần, dưới ánh mặt trời vỏ ốc tỏa ra màu sắc rực rỡ, khi ánh sáng chiếu lên vỏ ốc nó sẽ có phản chiếu ra tia sáng lấp lờ nhấp nháy. (truyện được đăng tải trên thapdiepcoc.com)

Diệp Tranh nhìn ra phía biển khơi, đuôi to của người cá vui vẻ vẫy vẫy, sau đó biến mất không thấy.

Diệp Tranh nhặt vỏ ốc lên, ốc biển bên trong đã bị người cá móc ra hết rồi, khá nhẹ, không nặng như tượng tượng của Diệp Tranh. Diệp Tranh yêu thích

không buông tay lẫn qua lộn lại nhìn, vô ôc có chút thô ráp, nhưng toàn diện lại không chút hư hỏng, người cá ném mạnh như thế cũng không làm nó bị hư. Diệp Tranh suy nghĩ: Hay là dùng nó chứa đồ nhỉ?

Diệp Tranh rốt cục nhớ ra mình còn chưa kiểm tra hoàn cảnh xung quanh, ánh mắt lần nữa rơi xuống đám ‘Cỏ lau’ trước mặt, cô có thể dùng nó tết quần áo, vật dụng, chẳng hạn như một tấm thảm cỏ.

Diệp Tranh nghĩ sau khi kiểm tra xong hoàn cảnh trên hòn đảo này, cô có thể bắt đầu làm quần áo mới cho bản thân. Bây giờ, Diệp Tranh cuối cùng cũng có thể thở ra một hơi.

Môi mòng của cô không tự chủ được cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Diệp Tranh đi vòng quanh hòn đảo theo đường ven biển thì phát hiện hòn đảo này rất thích hợp cho người không có bản lĩnh gì như cô ở.

Diện tích hòn đảo cũng tương đối lớn. Mặc dù các loài thực vật Diệp Tranh nhìn thấy cô đều không nhận biết, nhưng điều này cũng không thể làm khó Diệp Tranh phân biệt chủng loài cho chúng, có hơn ba mươi, bốn mươi loài khác nhau, cũng xem như dồi dào.

Không có thú ăn thịt, Diệp Tranh không cần thời thời khắc khắc lo lắng sẽ gặp phải nguy hiểm.

Trong khoảng thời gian thăm dò hòn đảo này, Diệp Tranh nhặt một cây gỗ dài, vừa đi vừa gõ gõ đánh đánh, cũng chưa từng nhìn thấy một con rắn nào. thapdiepcoc.com

Quan trọng nhất là hòn đảo này có một cái hồ nhỏ! Diệp Tranh uống thử hai ngụm nước, mừng rỡ phát hiện đây là hồ nước ngọt! Cũng không biết người cá làm sao phát hiện được chỗ này.

Diệp Tranh mở to miệng uống hai ngụm nước mát, nước từ bên môi cô chảy ra, dọc theo phần cổ chảy xuống, dần dần hòa dịu làn da bị nắng chiếu đến bỏng rát. thapdiepcoc.com

Thật tốt quá, Diệp Tranh dùng mu bàn tay lau đi nước đọng trên môi, hiện tại ngoại trừ nơi này ra cũng chẳng còn nơi nào lý tưởng hơn cho cô.

Chỉ đưa cho người cá một cái vòng đội đầu bằng lá và một sợi dây cỏ đeo tay làm quà cũng quá đơn giản, Diệp Tranh nhớ đến dáng vẻ nhay nhót của người cá khi nhận được quà, cảm thấy cô nên tết thêm vài món khác cho nó.

Mà nói đến con cá lớn kia thì hiện tại nó đã bơi trở về đại dương sau khi nhận được hai món quà nhỏ từ Diệp Tranh, cô cũng không biết khi nào nó sẽ quay trở lại tìm cô, cho nên Diệp Tranh nghĩ điều đầu tiên cô cần làm lúc này là tìm cho mình một nơi chốn.

Cây cối trên đảo rất phong phú, thân cao lại rắn chắc. Thế nhưng, Diệp Tranh lại không có dụng cụ, mà cho dù có dụng cụ chưa chắc gì Diệp Tranh có đủ sức lực để xây một ngôi nhà gỗ. Vì thế, ánh mắt của cô cuối cùng cũng chỉ có thể rơi vào trên thảm cỏ um tùm. Những thứ khác cô đều không làm được, nhưng làm một cái lều cỏ đơn giản chắc cũng không phải quá khó nhỉ? thapdiepcoc.com

Diệp Tranh thuộc phái hành động, cho nên sau khi quyết định xong cô lập tức quấn chặt vài vụn trên người, sau đó bắt đầu nhổ mấy căn cỏ dài.

Lúc cô dùng cỏ tết quà cho người cá, cô vốn nghĩ mấy cây cỏ cứng cọng chỉ khó cắt hơn một chút, nhưng khi cô cần cắt thật nhiều cỏ, cô mới cảm thấy đây là một thách thức lớn.

Cho đến lúc mặt trời sắp lặn xuống biển, Diệp Tranh mới đỡ cái eo cứng ngắc đứng dậy, mỏi mồm mà nhìn một đồng lớn các bó cỏ nằm rải rác trước mặt. thapdiepcoc.com

“Nếu mình có thể trở về, mình nhất định sẽ đặt cho bản thân biệt hiệu: máy gặt cỏ.” Diệp Tranh vừa đau vừa vui nghĩ, lúc này cô vẫn tốt lắm, tối thiểu buổi tối ngủ cũng có thứ để chần gió.

Sau khi gian khổ lao động, cô cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, mà ngoài thỏa mãn ra còn có con đói. thapdiepcoc.com

Diệp Tranh tập trung tinh thần vùi đầu cắt cỏ trong một khoảng thời gian rất dài, cho nên lúc này bụng cô sớm đã trống rỗng. Diệp Tranh nghe thấy tiếng dạ dày kháng nghị liền cầm lên một quả cam hình bầu dục.

Loại trái cây này cũng là lần đầu tiên Diệp Tranh nhìn thấy, vào ban ngày cô nhìn thấy một con chim miệng rộng nuốt trọn loại quả này vào bụng. Diệp

Tranh nghĩ chắc nó cũng không có độc, vì vậy cũng từ trên cây hái xuống bảy, tám quả, dự định khi nào đói thì ăn. thapdiepcoc.com

Diệp Tranh cẩn thận khoét một cái lỗ trên vỏ quả, nước quả từ lỗ hồng chảy lên mu bàn tay của cô, vị chua lập tức quanh quẩn trên chóp mũi của Diệp Tranh

“Ừng ục –” bụng cô lần nữa phát tiếng kháng nghị, vị chua như thế càng khiến Diệp Tranh đói hơn.

Cô đầy mong đợi lột hơn phân nửa vỏ quả, gấp rút cắn một cái.

Quá chua! thapdiepcoc.com

Diệp Tranh thống khổ nhắm mắt.

Loại trái cây này không có vị chua chua ngọt ngọt của hoa quả mà cô mong đợi, vị chua của nó giống như vị chua của chanh chưa chín, mà nó không chỉ có chua không thôi, nó còn đắng nữa.

Diệp Tranh đáng tiếc nhìn hơn phân nửa quả trái cây đang cầm trong tay và bảy tám quả hoàn chỉnh đặt ở kế bên cẳng chân.

Trong lúc Diệp Tranh đang buồn rầu vì không cách nào ăn được mấy quả trái cây không có độc này, thì cô đột nhiên nghe thấy tiếng vang ở ngoài biển.

Nhất định là người cá! thapdiepcoc.com

Nghe thấy âm thanh này Diệp Tranh không chút nghỉ ngơi liền ôm mấy quả trái cây còn lại chạy ra ngoài, cô vừa chạy vừa tự giễu, trên trái đất có một loại huấn luyện gọi là phản xạ có điều kiện của Pavlov (*), cô như bây giờ... Gần giống rồi.

(*) Pavlov: Ivan Pavlov, người được mệnh danh là “nhà sinh lý học bậc nhất của thế giới”, phản xạ có điều kiện: Phản xạ có điều kiện là một hình thức phản xạ lần đầu tiên được chứng minh bởi Ivan Pavlov (1927). Vào thập niên 1890, Pavlov nghiên cứu chức năng dạ dày của loài chó bằng cách quan sát sự tiết dịch vị của chúng, sau đó ông tính toán và phân tích dịch vị của chó và phản xạ của chúng dưới các điều kiện khác nhau. Ông đề ý rằng chó thường tiết dịch vị khi phát hiện ra các tín hiệu báo hiệu sự xuất hiện của thức ăn. Sau này Pavlov đã xây dựng lên định luật cơ bản mà ông gọi là “phản xạ có điều kiện” dựa trên hàng loạt thí nghiệm mà ông tiến hành trước đó.

Chỉ chốc lát sau, cô đã đứng trên bờ cát gần nơi phát ra tiếng vang, không ngoài dự liệu của Diệp Tranh, vẫn là con người cá kia, cùng với con tôm hùm cực đại quen thuộc.

Lần này Diệp Tranh không chút khách sáo ngồi xuống, người cá cũng không ném tôm hùm rồi chạy. Một người một cá hòa bình ngồi đối diện nhau, người cá thuận thực ngay ở trước mặt Diệp Tranh dùng móng vuốt sắc bén cắt mở sống lưng tôm hùm thapdiepcoc.com

Khi Diệp Tranh nhận lấy tôm hùm từ tay người cá thì nảy lên một ý nghĩ, cô thuận tay đổ nước trái cây lên trên thịt tôm, rồi mới xé miếng thịt bỏ vào trong miệng.

Lúc này, thịt tôm so với mấy lần trước ăn càng ngon! thapdiepcoc.com

Bản thân thịt tôm là thịt tươi sống, cho nên khi bị nước trái cây tẩm vào thì vị tanh của thịt bị át đi, hơn nữa nước trái cây chua trộn lẫn với vị mặn của nước biển, lập tức hài hòa dung hợp lại trong miệng Diệp Tranh.

Diệp Tranh thỏa mãn nheo mắt lại, cô trực tiếp lấy một quả trái cây khác, đổ hết nước quả lên trên thịt tôm, sau đó dùng ngón tay xé từng miếng bỏ vào trong miệng.

Lúc Diệp Tranh mút đầu ngón tay, cô phát hiện tầm mắt của người cá đang dán chặt vào thịt tôm trong tay cô.

Nhìn đáng đáp của nó giống như muốn ăn, còn là cực kỳ cực kỳ muốn.

Điều này làm cho Diệp Tranh cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng ngày hôm nay nó còn trực tiếp lấy đi vòng lá trên đầu cô; nhưng bây giờ mặc dù nó muốn ném thử thịt tôm trong tay Diệp Tranh, nó vẫn chỉ nhìn, cũng không động dù là một cái móng vuốt. thapdiepcoc.com

Diệp Tranh âm thầm suy đoán, có khả năng là đối với tuyệt đại động vật, đồ ăn và địa bàn là không thể bị xâm phạm, vì thế chúng nó sẽ theo bản năng tránh đi nguồn thức ăn của các động vật khác – trừ phi chúng nó cực kỳ đói. Mặc dù con tôm hùm này là do người cá mang đến, nhưng lúc này nó đã thuộc về Diệp Tranh, cho nên người cá sẽ không động vào.

Diệp Tranh nheo mắt cười rộ lên, xé một miếng thịt tôm tẩm nước trái cây đưa đến bên miệng người cá.

“A ——” Cô dụ dăng nói.

Người cá sững sốt một lúc, chần chờ há miệng ra.

Đúng lúc này, Diệp Tranh nhanh chóng thu tay về, đem thịt tôm bỏ vào trong miệng mình.

Miệng người cá còn dần dần hé mở, nó ngo ngác nhìn Diệp Tranh, giống như đang nghi hoặc.

Diệp Tranh xé miếng thịt thứ hai, sau đó lại chậm rãi duỗi tay ra đến bên miệng người cá, vào lúc người cá lần nữa mở miệng thì thu tay về.thapdiepcoc.com

Lần này miệng người cá mím lại, cái đuôi to của nó nhẹ nhàng vỗ vỗ trên mặt cát, đôi mắt ướt nhẹp mở to nhìn Diệp Tranh.

Nó không có tức giận, Diệp Tranh có thể khẳng định, vì Đồng tử trong mắt nó không có dựng thẳng, vây cá cũng không có đứng lên. Mà hành động của nó thì trông có vẻ đặc biệt oan ức.

“Được rồi, được rồi,” Diệp Tranh mang theo ý cười nói, “Lần này thật sự cho cậu ăn.”

Cô xé xuống miếng thịt tôm thứ ba, định dứt cho người cá, nó lại đột nhiên nhào tới, áp đảo Diệp Tranh.

“Ai ui ——” Diệp Tranh chưa kịp phản ứng thì cảm giác choáng váng đã ập đến, phần lưng đánh lên mặt cát ẩm ướt, còn trước mặt lại là tấm mặt đơ đơ không biểu tình của người cá.

Cơ thể nặng trĩu của nó đè lên người Diệp Tranh, nước biển từ trên người nó lập tức xuyên thấu qua vải mỏng quần áo truyền lên người cô. Móng vuốt lạnh lẽo của người cá nắm chặt tay Diệp Tranh, tiếp đó nó nghiêng đầu qua, há to miệng ngậm lấy miếng thịt tôm trong tay Diệp Tranh.thapdiepcoc.com

Đầu lưỡi của nó khẽ lướt qua đầu ngón tay của Diệp Tranh, Diệp Tranh không nhận được buông lỏng tay ra.

Diệp Tranh cũng có chút phát ngốc, cô nhìn người cá nhai thịt tôm, mặt không cảm xúc nuốt xuống.

“Ăn, ăn có ngon không?” Diệp Tranh chần chờ hỏi. Cô cảm thấy khuôn mặt không có hệ thần kinh của người cá thật sự quá xấu, cho ăn mà không có bất kỳ biểu hiện vui hay không vui nào, làm cho người ta không cách nào nếm được mùi vị của thành tựu.

Hành động của người cá trả lời cô, cái đuôi to của nó phe phẩy vỗ đùng đùng trên mặt cát, sau đó thì há to miệng. Nó thả tay Diệp Tranh ra, dùng cánh tay chống đỡ nửa người trên lên, cơ thể nặng nề không lại đè lên người Diệp Tranh.

“Được rồi, tôi biết rồi.” Diệp Tranh lâu bầu, “Tôi biết cậu muốn ăn.”

Diệp Tranh giật giật cánh tay đã có thể tự do hoạt động, nhận mệnh xé tôm hùm cho người cá.

Một con tôm hùm to rất nhanh đã bị hai người chia ra ăn hết. thapdiepcoc.com

Người cá trừng mắt nhìn vỏ tôm trống rỗng, Diệp Tranh nhường người về phía trước, lúc chống người đứng lên thì cô nhìn thấy người cá đang chọc chọc mấy quả trái cây còn sót lại.

“Nếu cậu muốn, cậu có thể cầm đi.”

Diệp Tranh thờ dãi, cầm trái cây đặt vào trong móng vuốt của người cá.

Người cá nhìn mấy quả trái cây nằm trong lòng ngực, lại nhìn Diệp Tranh một cái rồi trả lại tất cả trái quả cho Diệp Tranh.

Ah? Diệp Tranh hơi kinh ngạc, con cá lớn này từ lúc nào đã khách sáo như vậy?

Có điều, chuyện xảy ra tiếp đó lại làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, con cá lớn sử dụng một động tác: Giống hệt Diệp Tranh làm vào ban ngày, vỗ vỗ một bên đất trống kế bên chân Diệp Tranh.

“... Cậu muốn tôi ngồi ở đây?” Diệp Tranh không thể tin, thăm dò hỏi.

Người cá không hiểu, cũng không cách nào trả lời cô, nó lại lần nữa vỗ vỗ bãi đất trống kế bên chân Diệp Tranh.

Diệp Tranh cẩn thận đặt mấy quả trái cây xuống đất.

Người cá lúc này mới dừng lại động tác vỗ vỗ của nó, nó dùng móng vuốt đào lên một bụm cát, sau đó đắp lên chân của Diệp Tranh. Hành động của nó cực nhanh, trước lúc Diệp Tranh kịp phản ứng, hai chân của cô đã hoàn toàn bị vùi vào trong cát.thapdiepcoc.com

Sau khi người cá chôn chân Diệp Tranh vào trong cát, người cá mới nhảy lên một cái, ồm ồm một cái nhảy vào trong nước bơi ra ngoài đại dương.

Diệp Tranh nhìn phía dưới đã không thấy bàn chân của mình đâu, nghĩ: Chẳng lẽ người cá muốn cô ở đây chờ nó? Vì nó biết cô không hiểu ý nó, cho nên trực tiếp chôn hai chân của cô?

Tất nhiên lực ràng buộc của cát cũng có hạn, nếu như Diệp Tranh muốn, cô có thể dễ dàng rút chân ra. Thế nhưng Diệp Tranh nghĩ, để cho người cá khi trở về hài lòng, cô vẫn nên duy trì tư thế này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Diệp Tranh chờ rất lâu, gần như mất kiên nhẫn, nghi ngờ con cá lớn kia có phải đã quên cô còn đang chờ nó trên bãi biển hay không.

Đợi thêm năm phút sau, Diệp Tranh tự nhủ: Nếu năm phút nữa nó còn chưa quay trở lại, cô sẽ đi làm lều cỏ.

Lần này, người cá không làm cho Diệp Tranh thất vọng.

Diệp Tranh nghe thấy tiếng sóng biển rì rào thay đổi, giống như có một con quái vật khổng lồ đang giẫy dụa. Vùng biển này khá nông, cho dù không nhìn thấy sinh vật nào, nhưng động tĩnh lớn Diệp Tranh vẫn có thể nghe thấy.

Cũng không quá lâu, cô nhìn thấy vây lưng triển rộng của người cá, hết như một lưỡi dao sắc bén cắt ra mặt nước. Diệp Tranh nhìn thấy người cá từ dưới biển nhô lên, phía sau còn đi theo một con cá khổng lồ.

Không đúng! Thị lực của Diệp Tranh rất tốt, cho nên con cá đó không phải đi theo người cá, mà là bị người cá kéo theo.

Người cá bơi về phía bờ biển, Diệp Tranh nhanh chóng nhảy sang một bên nhường đường cho nó. Cô vừa đứng sang một bên, người cá liền kéo theo con cá khổng lồ lên bờ.

Khi nhìn rõ hình dáng của con cá khổng lồ này, Diệp Tranh theo bản năng che miệng lại. thapdiepcoc.com

Hình thể của nó dài chừng bốn mét, cái này còn chưa bao gồm cái miệng rộng bị người cá xuyên một khúc gỗ làm thành tay cầm. Mặc dù bị người cá kéo dài trên bờ cát, nhưng nó vẫn không ngừng giẫy giụa, cái đuôi của nó mạnh mẽ vung vẩy, đập lên trên nền cát, sức gió từ cái đuôi bật ra quạt lên trên mặt Diệp Tranh, Diệp Tranh có thể cảm nhận được nó dùng sức giẫy giụa đến cỡ nào, cùng cực muốn thoát khỏi con tức giận của người cá. Nếu như con cá khổng lồ này có thể phát ra tiếng, lúc này nó chắc hẳn đang không ngừng kêu thảm thiết.

Người cá ném một chuỗi đồ xuống dưới chân Diệp Tranh, tiếp đó dùng hai tay móng vuốt của nó nắm chặt con cá khổng lồ. truyện được đăng tải trên thapdiepcoc.com, nếu các bạn nhìn thấy dòng này thì đây là bản copy

Diệp Tranh nhìn một chuỗi đen tuyền dưới chân, là hai con cua lớn bị tảo biển cột xuyên vào nhau. Hai con cua không bị người cá giữ chặt nữa, chúng nó liền nhanh chóng hướng về phía biển bờ đi.

Diệp Tranh cầm lấy một đầu của tảo biển, xách lên hai con cua, chúng nó ở đầu khác của tảo biển lắc lư, nỗ lực thoát khỏi ràng buộc. Tuy nhiên, hai cái càng lớn của chúng nó đều đã bị cột chặt, cho nên chúng nó chỉ có thể giẫy giụa một cách vô ích. thapdiepcoc.com

Diệp Tranh có chút lo lắng chúng nó sẽ cắt đứt tảo biển, cho nên trực tiếp dùng tay cầm lấy bụng chúng nó, mỗi tay một con, chỉ chừa lại mấy cái chân nhỏ cho chúng nó ngo ngoáy.

Ở bên kia, người cá đang xử lý con cá dài bốn mét.

Nó nắm chặt miệng cá khổng lồ, một lần lại một lần đập thân cá xuống đất. Thân cá nặng trĩu, người cá cũng rất dùng sức, cho nên Diệp Tranh dễ dàng nghe thấy tiếng vang trầm trọng từ thân cá phát ra mỗi lần thân cá chạm mặt đất.

Dần dần, con cá khổng lồ kia cũng không giẫy giụa nữa, chớp đuôi cũng không tiếp tục chuyển động, nhìn qua giống như bị người cá đập đến hôn mê. Thế nhưng người cá vẫn chưa buông tay, nó cẩn thận dùng móng vuốt giữ chặt miệng cá, một móng khác thì cắt xuống, cắt ra bụng con ‘cá kiếm’ này, ruột cá lòi ra ngoài đều bị người cá ném ra biển.

Diệp Tranh theo bản năng lần nữa che miệng lại, động tác của người cá như nước chảy mây trôi, giống như con cá kiếm này không phải dài bốn mét mà chỉ vèn vèn có bốn mươi centimet. thapdiepcoc.com

Từ phương hướng của Diệp Tranh nhìn lại, cô chỉ có thể nhìn thấy gò má đơ cứng của người cá, cùng với răng nanh sắc bén ở khóe miệng, khi máu bắn lên mặt của nó, nó cũng không hề để ý, chỉ chuyên tâm mổ bụng con mồi trước mặt.

Sức mạnh tàn khốc. nếu các bạn nhìn thấy dòng này thì đây là bản copy, thapdiepcoc.com

Người cá vô cùng nhuần nhuyễn thể hiện đặc tính chúa tể của đỉnh thức ăn trong đại dương của nó. Thái độ của nó hai ngày nay đối với Diệp Tranh vô cùng thân thiện, Diệp Tranh gần như quên mất hình tượng đáng sợ của nó ngày đầu gặp mặt. thapdiepcoc.com

Cô nhìn người cá thô bạo tách đầu cá ra khỏi phần thân, không chút nuôi tiếc ném ra biển, sau đó cắt thân cá ra từng khối. Động tác của nó gọn gàng

nhẹ nhàng, không chút do dự và thương hại.

Diệp Tranh không khỏi lui về sau một bước, động tác tàn ác của người cá làm cô cảm thấy thấp thòm.

Người cá lập tức dừng lại động tác, đầu nó chuyển qua, nhìn chằm chằm Diệp Tranh.

“Này...” Diệp Tranh nhìn người cá cười cười, các cơ trên mặt của cô có chút cứng ngắc, nhưng cô vẫn cố gắng cười lên một cái.

Người cá cắt xuống một khối thịt cá to bằng lòng bàn tay, đưa qua cho Diệp Tranh.

“Cảm ơn...” Diệp Tranh khó khăn nhận lấy khối thịt cá, dưới tầm mắt nhìn chằm chằm của người cá... Cần thận cần một cái.

Ngon quá! Nếu các bạn nhìn thấy dòng này thì đây là bản copy từ thapdiepcoc.com

Kỳ thực, Diệp Tranh chỉ là không muốn bỏ qua thiện ý của người cá, cho nên mới miễn cưỡng nếm thử. Nhưng cô thật không ngờ, thịt cá này lại ngon đến vậy. Thịt cá thể nhưng không có chút vị tanh, vừa non lại mềm, vào miệng đã tan, thịt rất nhanh đã trượt xuống thực quản của Diệp Tranh.

Chẳng trách người cá đi lâu như vậy, xem ra nó rất muốn ăn con cá miệng dài này.

Diệp Tranh một mặt nghĩ, một mặt thỏa mãn ăn hết khối thịt cá trên tay.

Người cá đem phần còn lại đều cắt xuống, rồi chất một đồng bên người Diệp Tranh. Lúc này, nó mới thản nhiên nằm xuống, cầm một quả trái cây ở một bên.

Nó ngoan ngoãn nằm kế bên chân Diệp Tranh, một tay cầm thịt cá, một tay cầm quả trái cây chua, chờ mong nhìn Diệp Tranh. thapdiepcoc.com

Cũng đã cầm trái cây và thịt cá, nó còn chờ mình cho nó ăn sao? Diệp Tranh bắt đầu nghĩ, cũng ngồi xuống, nhận mệnh bắt đầu dùng nước trái cây xử lý một đồng thịt cá này.

Trong lúc cho ăn, Diệp Tranh cũng thuận tiện nếm thử thịt cá nếm nước trái cây, so với nguyên vị, thịt cá chua chua càng thêm mỹ vị. thapdiepcoc.com

Người cá quả nhiên là kẻ tham ăn, sau khi nếm thử thịt cá chua, nó lập tức tìm mấy miếng thịt cá ngon nhất phối hợp với nước trái cây.

Có điều, Diệp Tranh không ngờ đến là người cá không chỉ là kẻ tham ăn, mà còn là một thùng cơm!

Diệp Tranh chỉ ăn mấy khối thịt to bằng lòng bàn tay, còn lại một chồng thịt cá đều tiến vào bụng người cá!

Nửa phần thời gian cho ăn, Diệp Tranh cũng có chút do dự, cô lo lắng người cá ăn quá nhiều. Thế nhưng, người cá vẫn như cũ mở to miệng chờ cô cho ăn. Đến cuối cùng, Diệp Tranh chỉ có thể trở mặt nhìn người cá nuốt từng miếng thịt cá, hài lòng lăn sang một bên, nằm bất động.

Diệp Tranh chống đất đến gần nhìn nó, mắt nó vẫn như cũ mở to, có điều phía trên mắt lại bao trùm một tầng màng mỏng, con ngươi có vẻ hơi chuyển động. thapdiepcoc.com

Diệp Tranh đến gần nó nhìn thì màng mỏng trên mắt nó biến mất, nó nhìn Diệp Tranh một cái, rồi nhìn sang hai con cua bị lãng quên kế bên người Diệp Tranh.

Diệp Tranh thấy: Hành động của người cá có chút ngốc. Tuy rằng ở trên đất bằng nó không thể linh hoạt như ở trong nước, nhưng hiện tại Diệp Tranh vẫn có thể nhìn ra, động tác của người cá trở nên có chút chậm chạp hơn so với bình thường.

Nó quả nhiên là ăn no rồi, còn là ăn hết một đồng lớn thịt cá đến no căng.

Thế nhưng lúc này đây nó lại cầm lấy con cua, lần nữa lười biếng ngửa mặt nằm ở trên bờ cát, bắt đầu kéo kẹt nhai con cua, ngay cả xác và thịt đều nuốt vào.

Cái này xem như món tráng miệng? thapdiepcoc.com

Diệp Tranh nhìn người cá cố chống mà dờ khóc dờ cười, hàm răng sắc bén của nó nhai nát con cua không chút tổn sức, giờ phút này đang thích ý hưởng thụ con cua thứ hai.

Diệp Tranh trực tiếp bỏ mặc người cá nằm ở đó tiêu cơm, cô cầm một đồng cỏ ôm ra, bắt đầu dựng lều cỏ cho mình.

Cô dùng mũi tên cắt mấy mảnh vải vụn thành nhiều sợi dây nhỏ, sau đó tỉ mỉ cột thành từng bó cỏ. Cuối cùng, Diệp Tranh dựng đứng mấy bó cỏ lên, lại cột chắc đỉnh đầu, một cái lều cỏ đơn sơ hình tam giác cứ như vậy miễn cưỡng dựng lên trước mặt Diệp Tranh.

Diệp Tranh bò đi vào, đỉnh lều cỏ tương đối thấp, khi cô ngồi vào bên trong, đầu cũng đã đụng đỉnh lều.

Nhưng bây giờ Diệp Tranh đã rất mệt, có một căn lều cỏ như thế này vì cô che nắng, gió biển và ánh sao, Diệp Tranh cũng đã cảm thấy rất hài lòng rồi.

Cô nằm bên trong khoảng không nhỏ bé này an tâm nhắm chặt hai mắt, dự định nghỉ ngơi một chút.

Rất hiển nhiên là trên đảo còn có một sinh vật khác còn ở phía sau, sau khi tiêu hóa đồ ăn xong nó trái lại cực kỳ có tinh thần.

Diệp Tranh nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi, đầu tiên cô nghe thấy tiếng cát sạt bên ngoài, tiếp đó chân cô có chút mát lạnh, màn cô ở lối vào bị xóc lên.

Hai chân trần của cô bị móng vuốt lạnh lẽo cầm lấy, nó gãi gãi gan bàn chân của Diệp Tranh, qua một lát sau thấy Diệp Tranh không có phản ứng, nó lại tiếp tục gãi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Diệp Tranh có chút sợ ngứa. Khi người cá gãi lòng bàn chân của cô, chân của Diệp Tranh theo bản năng tránh đi, tiếp đó thì một cước đá ra ngoài.

“Hisssss ——”

Vốn có chút buồn ngủ Diệp Tranh lập tức tỉnh lại, cô nhe răng trợn mắt hít khí, vội vàng rút chân về.

Cú đá vừa rồi của cô không biết đập đến chỗ nào của người cá, xương người cá rất cứng, Diệp Tranh chỉ cảm thấy chân mình như đá vào một tấm thép, đau đến xót ruột.

Ngón chân của Diệp Tranh cuộn tròn, cô thử hoạt động ngón chân, muốn ngón chân đá trúng vật cứng thả lỏng một chút. Sau đó, cô lại nhích sâu vào trong lều cô, tránh thoát khỏi kẻ đến quấy rầy giấc ngủ của cô.

Nhưng mà, cô lại không thành công. Có lẽ là vì động tác cuộn tròn đầu ngón chân của Diệp Tranh hấp dẫn sự chú ý của người cá, nó lần nữa nắm chặt chân Diệp Tranh. Đầu ngón tay lạnh lẽo chạm lên ngón chân Diệp Tranh nhấn tới nhân lui, giống như đánh bàn phím, thuận theo độ cong của ngón chân nhấn xuống, chơi đến không biết trời đất là gì.

Diệp Tranh cảm thấy thật phiền, cô bỗng rút chân về, vươn mình ngồi dậy, hằm hừ mở to mắt nhìn chằm chằm người cá. Một người một cá, một cái ngồi trong lều cô, một cái ngồi trên mặt cát ở phía bên ngoài nhìn nhau. Diệp Tranh lần nữa khép lại tấm màn cô mỏng ở lối vào, chặn lại người cá ở bên ngoài, tiếp đó lại nằm xuống đất, tiếp tục giấc ngủ bị người cá gián đoạn. nếu bạn nhìn thấy dòng này, thì đây là truyện copy từ thapdiepcoc.com

Có điều, màn cô mỏng làm sao có thể ngăn chặn lại người cá tinh lực dồi dào chứ. Trong bóng đêm, Diệp Tranh cảm giác được có thứ gì đó lạnh lạnh chạm đến da thịt trên đùi cô, sau đó theo chân cô trèo lên trên.

Diệp Tranh có thể cảm giác được vây cá nhỏ trên lồng ngực của người cá đâm đâm trên đùi, người cá lúc này đang vận bẻ đuôi, thử chen vào bên trong lều cô của Diệp Tranh.

Lều cô của Diệp Tranh rất nhỏ, nó không chỉ thấp bé, mà diện tích không gian lại hạn hẹp, nhiều lắm thì cũng chỉ có một mét ba, một mét bốn. Diệp Tranh một mình ngủ còn thấy chật, chân cô còn phải co lại mới có thể nằm hết vào bên trong, huống hồ lúc này còn có một người cá ra sức vịn cơ thể của cô để chen vào? thapdiepcoc.com

Ngay sau đó, Diệp Tranh còn chưa kịp cản lại người cá đẩy ra ngoài, thì cái lều đơn sơ đáng thương của cô đã bị hình thể khổng lồ của người cá chèn ép vỡ tan rồi. Khi lều cô ngã xuống nó phát ra một tiếng vang kéo kệt.

Diệp Tranh ngây ngốc nhìn ánh sao chổi xuất hiện trên đỉnh đầu, ngoại trừ các vì sao, còn có gương mặt phóng to của người cá ở trước mắt. Nó tựa hồ rất đắc ý vì đã giải quyết xong không gian chật chội của lều cô, cái đuôi to của nó lúc này đang vung vẩy, sau đó nó kéo cổ tay của Diệp Tranh, giống như muốn nâng Diệp Tranh từ dưới mặt đất lên.

Diệp Tranh thần thờ phun ra lá và thân cỏ rơi vào trong miệng khi lều cô vỡ ra, nhìn xung quanh. Tất cả các bó cỏ cô cột chặt đều đã rải ra, phân tán nằm trên mặt đất. Ngoài ra, có không ít cỏ cứng cộng thật dài Diệp Tranh cố tình chọn, đều bị chặt đứt, rất rõ ràng là do móng tay của người cá cắt ra.

Diệp Tranh nhìn chằm chằm con cá lớn trước mặt, cô nhọc nhằn khổ sở lâu như vậy, eo chua đến lưng đau, lòng bàn tay cũng nổi bong bóng mới thu gặt xong đồng cỏ này, thế nhưng nó cứ như vậy bị phá hủy gần một nửa!

Diệp Tranh chỉ cảm thấy khí huyết sôi trào, cô tiện tay nắm chặt một bó cỏ, nhảy lên một cái, trở tay đánh “bộp bộp bộp” liên tục. thapdiepcoc.com

Cô biết da thịt của người cá rất cứng, dùng sức cũng không lớn, vì vậy một bó cỏ cũng không thể làm cho người cá ăn bao nhiêu đau, dù vậy Diệp Tranh nghĩ ít nhất phải làm cho người cá biết nó sai rồi!

Người cá linh hoạt né đi cái quạt thứ nhất của Diệp Tranh, cơ thể lẩn sang bên cạnh. Diệp Tranh lập tức đuổi theo đánh xuống, có điều mỗi lần đều rơi xuống nền đất trống bên cạnh người cá. Nó đã tiêu hóa xong đồ ăn trong dạ dày, hiện tại động tác của nó vừa linh hoạt lại nhẹ nhàng.

Diệp Tranh rất nhanh đã đuổi đánh đến mệt mỏi, thường ngày cô cũng rất cần cù rèn luyện thân thể, thể nhưng thể lực cũng không thể duy trì được bao lâu. Diệp Tranh cúi người, đặt tay ở trên hông, thở hổn hển, nhìn cái tên đáng ghét đang hưng phấn dùng đuôi đập tới đập lui trước mặt.

Thấy Diệp Tranh dừng lại không lại đuổi đánh nó, người cá lập tức dùng chóp đuôi đánh nhẹ lên mu bàn chân của Diệp Tranh, giống như đang buồn bực cô tại sao không tiếp tục trò rượt đuổi này.

... Nó căn bản không biết Diệp Tranh đang tức giận! Nó cho rằng đây là một loại trò chơi mới! Diệp Tranh thất vọng nhận ra điều này, cảm thấy mình vô cùng thất bại.

Cô tức giận với một con cá không hiểu chuyện, còn phí công đuổi đánh nó mà nó chỉ nghĩ là cô đang chơi với nó. Con cá này hiện tại còn nghiêng đầu nhìn cô, hệt như đang chờ đợi vòng rượt đuổi thứ hai.

Diệp Tranh từ từ thả ra bó cỏ trong tay, cảm thấy con tức giận đến nổ phổi vừa rồi của mình thật sự rất buồn cười.

Quên đi. Cô tự nhủ nghĩ, bắt đầu dĩ thời dài một tiếng, quyết định vẫn là dựng nhà trên cây tốt hơn.

Ở trên cây không chỉ có thể phòng rắn và thú dữ, quan trọng là: ở trên hòn đảo nhỏ tương đối an toàn này còn có thể phòng người cá.

Diệp Tranh xoay người đi trở về, xách kẹp một bó cỏ, cố gắng trèo lên trên một cái cây to. Khi cô giẫm lên cành cây di chuyển lên trên, cô cúi đầu nhìn thấy người cá cũng đi đến đây. Nó lúc này đang đỡ rễ cây, ngửa đầu lên nhìn Diệp Tranh, dáng dấp nó giống như nếu nó có thể leo cây, nó cũng muốn đi lên với Diệp Tranh.

Người cá không nở rìa xa cô sao? Diệp Tranh không khỏi nghĩ, trong nháy mắt lại có chút không đành lòng bỏ nó lại ở phía dưới. Tuy vậy, cô nhìn bó cỏ trong tay, cô vẫn quyết định không đi xuống. Tối thiểu, muốn làm cho người cá biết nó tuyệt đối không nên phá hủy lều cỏ của cô.

Diệp Tranh dựa lưng trên thân cây, dùng cỏ che lại đôi chân đã lạnh buốt của mình khi trời chuyển tối, một lần nữa nhắm mắt lại.

Có điều, lần này cô lại không cách nào ngủ được.

Diệp Tranh ép buộc mình nhắm mắt lại, mà vẫn cảm thấy không thể ngủ, vừa rồi nằm trong lều cỏ cô cảm thấy rất ư thoải mái, nhắm mắt đã muốn ngủ ngay, nhưng bây giờ cô chỉ cảm thấy vô cùng buồn bực.

Đối với những người mất ngủ mà nói, nhắm mắt lại chờ đợi con buồn ngủ ập tới là cả một quá trình dài đằng đằng. Diệp Tranh cảm thấy mình đã ở trên cây sống sờ rất lâu, cũng không cách nào xác định thời gian cụ thể. Cuối cùng cô tức giận mở mắt ra, đều do người cá cả, cô hằm hừ nghĩ.

Diệp Tranh chỉ cần nhắm mắt lại liền nhìn thấy dáng vẻ tha thiết mong chờ của người cá dựa vào rễ cây bên dưới. Mặc dù Diệp Tranh muốn làm cho người cá nhận ra sai lầm của nó, nhưng chờ đến lúc cô hết giận... Cô lại không khỏi bắt đầu lo lắng cho người cá.

Thực sự là thiếu nợ nó. Diệp Tranh lâu bầu, cảm thấy tâm trạng tối nay của cô thật dễ thay đổi, quả nhiên theo con cá kia sống chung một chỗ thời gian dài, ý nghĩ của chính mình cũng dần không thể không chế được nữa.

Diệp Tranh trèo xuống, nhưng người cá đã không thấy đâu.

“Cậu ở đâu?” Bàn tay Diệp Tranh đặt bên môi, cao giọng hô. thapdiepcoc.com

Thế nhưng trong bóng tối yên ắng, chỉ có tiếng gió biển thổi qua rừng cây tạo ra tiếng lao xao.

Diệp Tranh theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt, đối với con người, một thân một mình đứng ở trong bóng tối thật sự rất đáng sợ —— dù cho cô biết trên đảo không có loài vật nguy hiểm nào.

Diệp Tranh nắm chặt cung tên, cẩn thận dọc theo đường ven biển đi về một phía khác của hòn đảo. Vừa đi, vừa nhỏ giọng gọi người cá.

Chờ đến lúc Diệp Tranh lấy tốc độ chậm hơn hai ba lần so với ban ngày quay lại chỗ cũ, cũng không nhìn thấy người cá đâu. Lần này Diệp Tranh trái lại càng thêm lo lắng: Nó buồn? Hay là tức giận?

Tuy rằng Diệp Tranh cũng biết, đối với người cá, biển mới là nơi an toàn nhất. Nhưng người cá rời đi như thế, cô vẫn có chút thất lạc.

“Minh vừa nãy có phải rất quá đáng rồi không?” Diệp Tranh sờ sờ thân cung “Cold Hunter”, trong lòng không biết là tư vị gì. Nếu bạn nhìn thấy dòng này thì đây là truyện copy từ thapdiepcoc.com

Đi ngủ thôi. Cô tự nhủ, sáng ngày mai tỉnh lại rồi tính sau, cô lại từ từ đi trở về góc cây to.

Trong lúc Diệp Tranh đang loạn xạ nghĩ, từ phương xa bên ngoài đại dương lại truyền đến tiếng ca, mềm nhẹ lại êm tai. Đó là tiếng hát của người cá!

Mắt của Diệp Tranh sáng lên, cô cũng không nhìn đoạn đường dưới chân, lao đảo chạy về phía biển. Dù cô biết, người cá mà mình biết không thể hát, nhưng hiện tại, hiện tại... thapdiepcoc.com

Diệp Tranh không nghĩ được nhiều như vậy, vội vàng chạy về phía bờ biển, Diệp Tranh nghe thấy tiếng tim mình đập ầm ầm. Cô bị hòn đá nhỏ làm té ngã mấy lần, thế nhưng rất nhanh lại đứng lên, cô chưa từng thấy mình bức thiết muốn gặp người cá như lúc này.

Khi Diệp Tranh chạy đến bờ biển, một loài sinh vật to lớn ‘Rào’ một cái từ trong nước đi ra, chính là người cá mà cô quen. Lúc này nước biển đang không ngừng tí tách từ trên thân thể nó chảy xuống, ánh mắt lại yên tĩnh nhìn Diệp Tranh.

“Là cậu, là cậu...” Diệp Tranh có chút nói năng lộn xộn, cô không quan tâm nước biển trên người người cá không ngừng chảy xuống, đã chạy lên trước ôm đầu của nó.

“Xin lỗi.” Nước trên người người cá làm ướt quần áo của Diệp Tranh, bị gió biển thổi qua, cách lớp quần áo Diệp Tranh đều có thể cảm nhận được cảm giác mát lạnh truyền đến từ trên người người cá, Diệp Tranh ôm đầu người cá thì thảo nói nói, người cá yên lặng nằm nhai trong ngực cô.

Cô rất nhanh đã buông tay, cô đưa tay sờ sờ đầu tóc trơn trượt của người cá, rồi ngẩng mặt lên.

“Cậu không tức giận? Cho nên lại đến tìm tôi?” Cô mỉm cười hỏi, bản thân cô cũng không nhận ra âm thanh cô lúc này nhẹ nhõm đến mức nào.

Người cá không lên tiếng, nó vỗ vỗ đuôi, đầu chuyển động, nhìn lại phía sau. thapdiepcoc.com

Diệp Tranh theo tầm mắt của nó nhìn sang, cô giật mình phát hiện, không phải chỉ một, mà là mười cái vây lưng của người cá nhô lên trên mặt biển!

Một bầy người cá đang bơi về phía này, Diệp Tranh còn nghe thấy tiếng hát phát ra từ bên trong. Hơn nữa, có vài người cá con còn nhảy lên trên mặt nước, vẫy vẫy đuôi về phía Diệp Tranh, sau đó lại lặn xuống nước.

Diệp Tranh mờ mịt nhìn người cá trước mặt: “Cậu đây là... Dẫn bầy cá đến gặp tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Bầy người cá cách Diệp Tranh chừng hai mươi mét thì dừng lại, ngừng ca hát.

Một lúc sau, từng người cá một đều nổi đầu lên trên mặt nước, đồng loạt dùng cặp mắt to tròn nhìn chằm chằm Diệp Tranh.

Có lẽ là vì bị nhiều cặp mắt quan sát như thế, Diệp Tranh không nhận được rung mình một cái.

Người cá nhưng không có trả lời cô, nó chỉ vẫy vẫy đuôi về phía đồng loại của nó, rồi mở miệng, giống như đang nói chuyện với chúng nó.

Bầy người cá không phát ra tiếng động nào, điều duy nhất chúng nó làm là nhô đầu nhìn Diệp Tranh. Diệp Tranh nhìn thấy có mấy người cá đáp lại người cá bên người cô, thế nhưng phần lớn người cá vẫn im lặng nhìn cô. Diệp Tranh có chút thấp thòm bất an, những người cá này cũng không phát ra tiếng, mặc dù chúng nó không có bày ra tư thế tấn công, nhưng biểu hiện của chúng nó cũng không mấy thân thiện.

Chúng nó đến cùng muốn làm cái gì? thapdiepcoc.com

“... Chào?” Diệp Tranh hướng về phía bầy cá nở nụ cười thân thiện, “Các bạn khỏe chứ?” Diệp Tranh vẫy tay, nỗ lực chào hỏi chúng nó.

Thử nghiệm của Diệp Tranh rất nhanh đã sản sinh ra hiệu quả: Toàn bộ bầy cá trầm mặc một hồi, sau đó những người cá đó nhanh chóng bơi đi, Diệp Tranh nhìn thấy đầu chúng nó tựa vào nhau, còn có mấy cái lặn xuống nước.

Diệp Tranh nghĩ, nếu cô biết ngôn ngữ của người cá, khẳng định chúng nó đang nói: “Nó biết nói chuyện!”, “Nói chuyện kia!”, “Mặt sẽ động!”, “Cánh tay cũng động!”

Cô theo bản năng lùi về phía sau một bước, rồi cầm chặt cánh tay ướt át của người cá bên cạnh.

Thấy động tác của Diệp Tranh, móng vuốt lạnh lẽo của người cá cũng cầm lại tay cô, sau đó thì thả ra. Người cá nhảy lên một cái, nhảy vào trong đại dương, bơi về phía đồng loại của nó.

Diệp Tranh không biết chuyện gì đang diễn ra, cô căn bản không biết người cá muốn làm cái gì.

Trong lúc cô đang nhẩn nháy suy tư, Diệp Tranh nhìn thấy một loài vật nhỏ từ bên cạnh người cá cô quen lợi đến đây.

Chờ đến lúc nó nổi lên mặt nước, Diệp Tranh phát hiện: Đó là một người cá con; nó lớn bằng chiều dài chân của cô, cái đầu tròn tròn, đuôi thì đung đưa ở trong nước.

Người cá con dùng đôi mắt tròn vo nhìn Diệp Tranh, bởi vì mặt nó nhỏ, cho nên mắt nó đặc biệt to. Nó cẩn thận duỗi móng vuốt ra, chạm lên mu bàn chân của Diệp Tranh.

Diệp Tranh cũng từ từ ngồi xổm người xuống, cảm lấy móng vuốt của nó, người cá con cũng không giống như muốn giựt móng vuốt trở về. Nó nghiêng đầu, nằm nhào trên nham thạch ngưỡng người lên, nó giống như cũng muốn đứng lên trên nham thạch.

Diệp Tranh nhìn nó liên tục đung đưa đuôi, không ngừng vận vẹo cơ thể, tìm cách bò lên. Cô có chút động lòng, cúi người xuống kéo người cá con từ trong nước lên.

Thật mềm! nếu các bạn nhìn thấy dòng này thì đây là truyện copy từ thapdiepcoc.com

Tuy rằng vẫn có chút lạnh lẽo ươn ướt, nhưng người cá con không giống với người cá cô đã chạm vào. Làn da của nó không có vảy cứng, trên người cũng không có bắp thịt cứng rắn.

Thịt trên người nó mềm vô cùng, có lẽ chỉ có cái đuôi xem như mạnh mẽ. Diệp Tranh ôm nó vào trong ngực, có chút không muốn buông tay. Lúc này người cá con cũng duỗi móng vuốt ra ôm lấy cổ Diệp Tranh, móng vuốt của nó cũng nhỏ, nhưng lại cực kỳ sắc bén.

Diệp Tranh theo bản năng đổi tư thế ôm nó, nhưng cô không ngờ là người cá con thế nhưng lại há miệng ra, lộ ra bốn cái răng nanh, đầu tiên gần đến cổ Diệp Tranh.

Khi Diệp Tranh còn chưa kịp phản ứng, một người cá đã nhảy lên, đoạt người cá con nằm trong lòng Diệp Tranh đi, mang theo người cá con lặn xuống nước. thapdiepcoc.com

Chờ đến khi chúng nó đồng thời nổi lên, Diệp Tranh mới phát hiện người cá cướp đi người cá con lại chính là người cá cô quen. Đầu tiên, nó bò lên trên nham thạch, vô cùng sợ hãi cẩn thận kiểm tra cánh tay và cổ của Diệp Tranh. Khi người cá cướp đi người cá con, Diệp Tranh mới biết thì ra người cá con muốn cắn cổ cô.

Tâm tình của Diệp Tranh hồi phục rất nhanh, cô nhìn người cá nở nụ cười mới khiến cho người cá dời đi móng vuốt trên người cô. Sau khi xác nhận Diệp Tranh không có bất kỳ tổn thương nào, người cá mới quay đầu ra phía sau không tiếng động gào thét. Nhìn dáng dấp của nó trông có vẻ như đang tức giận, lúc này nó đang mở rộng vây lưng và nhe răng uy hiếp.

Có điều sau khi rống lên một trận, người cá con ở trong nước miệng mở lại hớp, người cá dần cũng thu lại vây lưng và răng nanh. Tuy nhiên, nó vẫn dùng cái đuôi to ngâm ở trong nước đẩy người cá con ra không cho tựa gần vào nó, cường độ nhẹ nhàng, theo dòng chảy của dòng nước ngăn cản người cá con đến gần hoặc rời đi, mãi cho đến khi một người cá trưởng thành đến đưa người cá con đi.

Diệp Tranh đoán rằng, tất cả người cá con đều được người cá trưởng thành bảo vệ. Vì thế, người cá con mới luôn đi theo người cá, cho đến khi có người cá trưởng thành đến dẫn nó đi. Lúc người cá tìm những người cá khác đến hỗ trợ hợp xướng, Diệp Tranh đã cảm thấy nó vô cùng thông minh. Nhưng bây giờ xem ra, nó và toàn thể người cá, không chỉ có thông minh, Diệp Tranh nghĩ người cá là một chủng tộc tương đối mạnh mẽ, bản thân chúng nó cũng có quan niệm riêng.

Cái ý nghĩ này lúc ẩn lúc hiện ở trong đầu Diệp Tranh, nhưng cô cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy đây là một bản năng quan trọng mà thôi. thapdiepcoc.com

Không để cho Diệp Tranh suy nghĩ nhiều hơn, người cá ở trước mặt cô lại làm ra những hành động vô cùng kỳ quái: Nó duỗi ra hai tay móng vuốt, ôm lấy cổ Diệp Tranh.

Sau đó nó duy trì cái tư thế này, di chuyển cái đuôi to qua, lấy một cái tư thế cực kỳ khó chịu quấn lấy hai chân của Diệp Tranh. Hành động này của người cá, chẳng khác gì treo nửa người trên người Diệp Tranh. Diệp Tranh lần này nhưng lại phản ứng nhanh, cô lập tức biết nó muốn bắt chước người cá con, muốn để cho cô... ôm nó lên?

Nhưng nó và người cá con làm sao có thể so sánh với nhau được, hoàn toàn khác nhau! Nó rất nặng!

Coi như chỉ treo nửa người lên người Diệp Tranh, Diệp Tranh cũng không làm được, mấy trăm cân nặng đặt lên người, Diệp Tranh thật sự chịu không nổi.

Cô nghiêng người, lùi về phía sau mấy bước, không ngoài dự đoán ngã xuống đất. Diệp Tranh đầu tiên là run chân ngồi xuống, tiếp đó lưng lại bị đánh lên trên mặt đất, bởi vì động tác của cô, người cá cũng đi theo đề lên người Diệp Tranh.

Diệp Tranh cảm thấy xương như muốn gãy, đặc biệt là phần eo, Diệp Tranh cũng không biết lúc ngã xuống mình đánh trúng bộ phận nào.

“Đứng lên! Con cá ngu ngốc này!” Diệp Tranh bị đè, hô hấp cũng không thông, lúc này cô chỉ có thể dùng sức la to, “Mau đứng lên! Mau đứng lên đi!”

Diệp Tranh vừa la, vừa dùng tay “bóp bóp” mấy cái lên lưng người cá —— nhưng cô rất nhanh đã hối hận vì hành động này của mình. Lưng người cá có vây cá, Diệp Tranh đánh trúng vây cá, lòng bàn tay liền ầm ầm, chảy máu.

Ngay khi Diệp Tranh sắp chịu không nổi nữa, người cá mới lặn qua một bên, rời khỏi người cô.

Thoát khỏi toà núi đá, Diệp Tranh cảm thấy hô hấp thông thuận hơn. Cô hít vào thở ra, cảm nhận hương vị mặn chát của gió biển mang đến. thapdiepcoc.com

Người cá cầm lấy tay Diệp Tranh, nhìn lòng bàn tay của cô. Diệp Tranh cảm thấy có vật gì đó mang theo nhiệt độ lướt qua lòng bàn tay của mình —— người cá đang dùng đầu lưỡi của nó liếm lòng bàn tay của Diệp Tranh, máu trên tay Diệp Tranh nhanh chóng bị người cá liếm đi.

Lưỡi người cá không trơn bóng như lưỡi của loài người, mặt trên có chút lông xù lại giống như gai nhọn vô cùng nhỏ, thế nhưng nó lại không làm đau Diệp Tranh. Diệp Tranh chỉ cảm thấy lông trên lưỡi người cá nhẹ nhàng lướt qua lòng bàn tay của mình, có chút ẩm ướt, còn có chút ngứa.

Tuy rằng không đau chút nào, nhưng Diệp Tranh vẫn cảm thấy bỏng rát như bị đâm đau, vì vậy liền rút tay về, giấu tay ra sau lưng. Vào lúc này, Diệp Tranh cảm thấy tay phải của mình tồn tại một loại cảm giác kì lạ, coi như rút tay về rồi, Diệp Tranh vẫn cảm nhận được độ ẩm từ đầu lưỡi của người cá trong lòng bàn tay mình.

Gió biển lạnh lẽo thổi lên khuôn mặt nóng rần của Diệp Tranh, Diệp Tranh mở ra lại nắm lại bàn tay ở sau lưng, nhưng vẫn lái không đi cảm giác kì lạ này. Diệp Tranh không biết làm sao, nghĩ: “Cái con cá này không thể hành động bình thường một chút sao?!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Diệp Tranh đối với loại tâm trạng không thể nói rõ này rất khó chịu. Mặc dù không thể câu thông với nhau, cô cũng biết đối với người cá, nó không làm gì sai cả. Phần lớn động vật khi bị thương, đồng bạn đều sẽ hỗ trợ liếm vết thương hoặc giúp tìm thảo dược chữa trị. Người cá cũng không thể lúc nào cũng mang theo tảo biển, do đó khi nhìn thấy tay cô bị chảy máu, nó sẽ theo bản năng liếm vết thương cho cô, cũng có thể lý giải như thế... nhỉ?

Diệp Tranh mặt cứng không nói gì. Cô cũng không tức giận, chỉ đơn giản là cùng phân ranh giới trong lòng phân cao thấp. Một mặt cô cảm thấy mình chuyện nhỏ xé ra to, mặt khác cô lại cảm thấy mình tốt xấu gì cũng là người có ăn học, loại phương pháp chữa thương nguyên thủy này quá mức...

Chính bản thân Diệp Tranh còn chưa điều chỉnh tốt tâm trạng của mình, người cá ở trước mặt đã nghiêng đầu nhìn cô một lúc, nhìn thấy Diệp Tranh không sao, lại ‘ào ào’ nhảy vào trong nước. Làn nước bắn lên đánh vào mặt Diệp Tranh, Diệp Tranh mới từ trong suy nghĩ tỉnh lại.

Lấy lại tinh thần, Diệp Tranh nhìn thấy người cá đã bơi về phía đồng loại của nó – đồng loại của nó từ đầu đến cuối đều chỉ nhìn chăm chăm Diệp Tranh đứng ở bên này. Diệp Tranh lúng túng: Chuyện vừa xảy ra chúng nó đều nhìn thấy? Khi người cá treo nửa người trên người cô, ngay cả lúc cô bị người cá áp đảo. Cảm giác này thật sự quá xấu hổ rồi!

Diệp Tranh xấu hổ, về mặt không tốt nhìn mấy người cá kia, ước gì có thể nhìn ra một chút cảm xúc trên mấy khuôn mặt cứng nhắc của chúng nó. Thế nhưng Diệp Tranh phát hiện, khi người cá bơi trở về, đồng loại của nó đều lặn xuống, không lại nổi đầu lên.

Bọn họ muốn đi hết rồi?

Chưa kịp để Diệp Tranh thở ra một hơi, cô lại nghe thấy tiếng động rất lớn từ ngoài khơi truyền đến: Một vật to lớn cách đảo nhỏ chừng ba đến bốn mét từ trong nước trôi lên, “Ầm Ầm” một tiếng nặng nề nện trên nền đất trống cách Diệp Tranh hơn trăm mét! Tiếng động rất lớn, dù xa như vậy chân Diệp Tranh cũng không khỏi run rẩy.

Diệp Tranh từ từ đi qua, nhìn thứ không lồ trước mặt, đây là cả một tảng đá san hô! Có hình mái vòm, bên trong lại rỗng tuếch!

Diệp Tranh đưa sát mặt vào nhìn, mới thấy đây không chỉ là một tảng đá san hô, bên trong nhám thạch làm chủ đạo, san hô giống như vật trang trí bao phủ bên ngoài. Bởi vì bị ném lên, san hô ở phần dưới bị bể không ít. Phần san hô ở trên thì vẫn lành lặn.

Diệp Tranh đánh giá tảng đá này, chiều dài đến chừng ngực Diệp Tranh, phần rỗng bên trong có thể nằm vào hai cái Diệp Tranh. Tảng đá này nhìn qua cũng rất lớn, nhưng nếu xem nó là nhà thì vẫn còn rất nhỏ hẹp – Bất quá như thế cũng còn tốt hơn lều cỏ Diệp Tranh làm.

Diệp Tranh nghi hoặc nhìn người cá vừa mới lên bờ: Đây là... Cho cô?

Người cá lần nữa nằm nhào người trên bờ cát nhìn Diệp Tranh, đuôi to vẫy vẫy, sau đó quay đầu về phía đồng loại nói cái gì đó, đồng loại của nó lúc này mới dần rời đi.

Diệp Tranh lại nghe thấy tiếng hát của người cá, lần này, xướng âm của chúng nó dần dần nhỏ đi, cho đến khi biến mất ở phương xa.

Trên đảo nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại có Diệp Tranh và người cá này.

Sau khi bày đàn người cá rời đi, Diệp Tranh mới thả lỏng một chút – bị nhiều con mắt nhìn chăm chăm như thế cô cảm thấy rất áp lực.

Người cá bò trên mặt đất một đoạn ngắn, rồi mới đứng ở trước mặt Diệp Tranh. Bởi vì bò trên đất, phía trước cơ thể của nó dính không ít cát.

Diệp Tranh suy nghĩ một chút, chọn ra mắt cần cõ nhỏ mềm mại, nhẹ nhàng đánh lên người người cá, giúp nó phui cát trên người.

Người cá ngoan ngoãn đưa hai tay lên, để Diệp Tranh có thể dễ dàng giúp nó phui cát. Diệp Tranh thấy tư thế của nó trông rất thoải mái. Có lẽ là vì làn da của nó so với loài người dẻo dai cứng rắn, đối với Diệp Tranh mà nói thì mấy cọng cỏ này rất thô ráp, nhưng đối với người cá thì chẳng khác gì gãi ngứa cho nó.

Nó hiển nhiên phi thường thích Diệp Tranh ‘gãi ngứa’ đánh tới đánh lui trên người nó. Sau khi phui sạch cát, nó còn cầm chặt tay Diệp Tranh bảo cô đánh lên người nó một lúc nữa. Cứ như vậy, cho đến khi tay Diệp Tranh tê rần, cô tránh thoát tay người cá ném mấy cọng cỏ nhỏ, người cá lúc này mới tiếc nuối nhìn mấy cọng cỏ bị vứt bỏ.

Diệp Tranh dùng một tay khác vỗ lên người con cá lớn, sau đó chỉ về phía tảng đá một cái, rồi lại chỉ bản thân, ý là: “Đây là cho tôi sao?”

Người cá dùng móng vuốt đẩy Diệp Tranh một cái, Diệp Tranh từ từ khom người xuống, chui vào bên trong, cuối cùng ngồi xổm người ở trung tâm của tảng đá.

Cùng lúc đó, Diệp Tranh vẫn luôn quan sát hành động của người cá, người cá nhìn Diệp Tranh, khi cô tiến vào bên trong tảng đá cũng không có phản ứng gì. Diệp Tranh yên tâm: Tảng đá này có vẻ là cho cô.

Chẳng trách người cá dẫn theo nhiều bạn của nó đến, Diệp Tranh biết sức lực của người cá rất lớn, nhưng chỉ bằng một mình nó, khẳng định không cách nào đưa tảng đá lớn này đến đây. Có điều, trong giai đoạn trưởng thành nó đã là đại lực sĩ, vậy thì người cá trưởng thành khẳng định càng cường tráng rồi.

Diệp Tranh vui mừng nghĩ: Người cá nghịch ngợm như vậy mà cũng biết nó sai, còn tặng nơi ở này cho cô.

Diệp Tranh ở trong tảng đá sờ chỗ này lại sờ chỗ kia, cô mới thấy tảng đá mặc dù chắc chắn hơn lều cỏ, nhưng cũng không thể trực tiếp ngủ bên trong. Đại khái là vì bị san hô và nước biển ăn mòn, hình thái hình thành bên trong tảng đá bị uốn cong. Cùng lúc đó, mặt trên của tảng đá cũng bị ăn mòn, hiện ra các lỗ hổng nhỏ. Nói tóm lại, tảng đá này không thể chắn gió cũng không thể che mưa.

Ngoài ra, Diệp Tranh còn nhìn thấy sợi dây đeo tay bằng cỏ Diệp Tranh làm cho người cá cột vào mấy cái vỏ sò, kẹp ở bên trong khe đá. Diệp Tranh kéo vỏ sò ra nhìn xem, phát hiện tất cả các vỏ sò đều cực kỳ đẹp, có vẻ như là dùng để trang trí.

Đừng nói đây là do người cá tìm về trang trí nhé? Diệp Tranh không thể tin nghĩ thầm, cô biết có một số loài động vật thích trang trí chỗ ở. Ngay cả loài người, bất kể là tình huống nào đều sẽ muốn trang trí gian nhà của mình. Đáng tiếc, những vỏ sò này bị bể rồi, Diệp Tranh đành phải đem tất cả những vỏ sò bị vỡ ném ra ngoài.

Lúc Diệp Tranh định đem tất cả vỏ sò bị vỡ ném đi, người cá lại đuổi ra móng vuốt của nó tiếp lấy vỏ sò, con mắt ướt nhẹp nhìn các mảnh vỡ trong lòng bàn tay.

Tiếc nuôi à?

Diệp Tranh nghĩ thầm, ngay cả vây cá trước ngực của nó cũng rũ xuống, lúc này khi Diệp Tranh giúp nó phui cát trên người, mấy cái vây cá của nó còn chớp nháy hai lần đấy.

Diệp Tranh suy nghĩ một hồi, lại chạy về bên dưới đại thụ lấy chồng quần áo, sau đó cắt xuống cái nút bằng kim loại trên quần jean. Diệp Tranh cẩn thận đặt nút quần vào tay người cá, chờ mong nhìn nó.

Nút bằng kim loại này của cô thật sự không dễ nhìn, chỉ là loại bình thường. Nhưng Diệp Tranh cảm thấy người cá sẽ không nghĩ như vậy, cô nghĩ mấy cái nút đơn giản này có thể hấp dẫn sự chú ý của nó. Tuy vậy, Diệp Tranh cũng không chắc chắn, cái nút này được gắn trên đai quần của cô, mà người cá lại không lấy đi, Diệp Tranh cũng không biết là nó có nhìn thấy hay không, hoặc chẳng qua là không có hứng thú.

Bất quá, may mắn là sau khi người cá sờ mấy lần lên cái nút, nó liền ném mảnh vỏ sò bị vỡ đi. Cái nút này hiển nhiên động viên người cá đang thất lạc, nó cầm cái nút nhét vào trong khe hở của tảng đá.

Diệp Tranh yên tâm, cô ngược lại bắt đầu cân nhắc đến cách xử lý cái tảng đá này. Đi vòng quanh tảng đá vài vòng, Diệp Tranh nghĩ đến một ý kiến không tồi: Trước hết dùng cỏ trải lên một tầng, tạm thời làm cái nóc nhà, phần cỏ còn lại thì trải đều trên mặt đất hoặc dùng để đắp trên người.

Sau một lúc bận rộn, Diệp Tranh rốt cục gom góp được một đồng cỏ. Nếu như không phải bị người cá ngăn cản, cô còn có thể nhanh hơn một chút. Đối với người cá sống ở trong biển lớn, mấy cái lỗ nhỏ trên tảng đá chẳng là gì, nó cũng không cần quan tâm đến vấn đề che mưa tránh gió, lại không cần suy nghĩ đến chuyện giữ ấm.

Diệp Tranh đoán nó lựa nhà chỉ cần hai yêu cầu, đủ lớn để nó chui vào, đồng thời phải đẹp.

Đặc biệt là yêu cầu thứ hai, người cá biểu hiện quá mức rõ ràng.

Nó đưa cho Diệp Tranh cái tảng đá này, san hô nằm phía trên đều rất đẹp. Mấy cái bị vỡ thì không nói, mấy cái hoàn chỉnh thì đều to và xinh đẹp. Nếu nhìn kỹ dưới ánh sao sẽ thấy các loại san hô đủ màu: xanh lục, xanh lam, đỏ, vàng. Vào ban ngày, mấy cái san hô này khẳng định rất đẹp mắt.

Diệp Tranh khó khăn sờ cột chắc một bên, sau đó chuyển qua cột bên kia. Ngẩng đầu nhìn lên, được rồi, mấy nhánh cỏ trên san hô đều bị cắt đứt hết rồi! Người cá hoàn toàn không cho phép có thứ gì đó che đi bài trí san hô của nó, nó làm như thế, Diệp Tranh căn bản là làm không công rồi!

Không thể tin được! Diệp Tranh nhăn nhó, cầm lấy mấy nhánh cỏ bị người cá cắt đứt lên lại bắt đầu cột chắc, ngẩng đầu nhìn lên lần nữa, bên kia lại gặp tai ương!

Cứ mãi như vậy, Diệp Tranh rốt cục không nhin nổi nữa, khi người cá lần nữa muốn cắt đứt cọng cỏ, Diệp Tranh vội bỏ móng vuốt của nó, la hét nó một trận, cũng không biết có phải người cá nghe hiểu lời cô nói hay không, nó cuối cùng nằm bất động dưới mặt đất, cũng mặc kệ, dùng ánh mắt to nhìn Diệp Tranh.

Diệp Tranh ngoan cường, tiếp tục cố gắng làm cái nóc nhà đơn sơ, sau đó ôm một đồng cỏ bị người cá cắt đứt chui vào bên trong tảng đá, bày xuống một góc nhỏ.

Diệp Tranh nằm xuống, cảm một đồng cỏ che trên người, một đêm dần vật lăm cô có chút kiệt sức, cô đã rất mệt mỏi rồi.

Không lâu sau đó, cô cảm giác được con cá lớn kia cũng chui vào, học dáng vẻ của Diệp Tranh nằm trên mặt đất. Diệp Tranh mở mắt nhìn nó một cái, phát hiện nó chỉ ngoan ngoãn nằm kế bên Diệp Tranh, cũng không có chèn ép gì lên người cô.

Hai mắt của Diệp Tranh đánh nhau, cô mơ mơ màng màng nghĩ, được rồi, ăn thịt của người ta, bắt người ta giúp mình, ngay cả nhà cũng là ngủ của người ta... Vậy thì ngủ cũng phải, 'cùng nhau'?

Diệp Tranh cũng không nghĩ nhiều hơn, hỗn loạn chìm vào trong mơ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Diệp Tranh cảm thấy lâu lắm rồi mình mới được ngủ ngon như vậy.

Cả người cô đều cảm thấy ấm áp, Diệp Tranh mơ thấy mình lại trở về bờ biển Miami. Cô và các bạn đang nằm phơi nắng, vui vẻ uống nước chanh, nói chuyện. Vấn đề duy nhất là các bạn nói quá nhiều, cô uống hết một ly nước chanh rồi mà vẫn cảm thấy khát.

Cuối cùng Diệp Tranh cảm thấy miệng khô không chịu nổi, cô đứng dậy nói với các bạn: “Các cậu ở đây chờ mình, mình đi mua ly nước đá.” Nhưng cô còn chưa đi được hai bước thì một đứa bé lại chạy đến trước mặt, va vào cô. Một ly nước cứ như thế toàn bộ hắt lên mặt Diệp Tranh!

What the ****!

Diệp Tranh lau mặt, khó khăn mở mắt ra. Một chút nước còn sót lại rơi vào trong mắt, cực kỳ rát. Diệp Tranh nheo mắt lại, ánh mắt không tốt nhìn tên to xác vừa mới giội nước lên người để đánh thức cô. Tên to xác đó dường như rất đặc ý với sự cơ trí của bản thân khi nghĩ ra cách đánh thức Diệp Tranh như vậy. Diệp Tranh nhìn nó, cái đuôi to của nó còn đang sung sướng vung vẩy.

Tiếp đó, nó duỗi tay lôi Diệp Tranh từ trong tảng đá ra.

Diệp Tranh lắc lắc đầu, để cho mình tỉnh táo một chút, mới loạng choạng từ bên trong tảng đá đi ra. Dáng vẻ của người cá giống như đã tỉnh dậy từ rất sớm, tinh lực dồi dào, cơ thể linh hoạt mạnh mẽ. Nhìn thấy Diệp Tranh đi ra ngoài, nó chỉ chỉ hai con tôm hùm lớn đã được xử lý tốt – Chỉ có hai con, rất rõ ràng là cho một mình Diệp Tranh, người cá đã ăn no.

“Cậu giỏi ghê!” Con tức của Diệp Tranh giảm đi một nửa, việc người cá dùng nước biển giội lên người để đánh thức cô, cô cũng không tức giận.

“Cậu ngoan nha,” Diệp Tranh vỗ đầu người cá, cười híp mắt vui vẻ nói với nó, sau đó đi về phía hồ nhỏ trên đảo.

Người cá thấy Diệp Tranh không ăn đồ ăn, cái đuôi nằm sát mặt đất, bò theo Diệp Tranh. Diệp Tranh nghe thấy tiếng động phía sau lưng. Cô xoay

người lại, hai cánh tay bắt chéo, làm một động tác dừng.

“Dừng lại, cậu không thể đi theo.” Diệp Tranh nghiêm túc nói. Cô lo lắng người cá nghe không hiểu, còn đặc biệt chỉ chỉ mảnh đất phía sau người cá, “Ở đó chờ tôi đi.”

Người cá quay đầu, thấy chỗ Diệp Tranh chỉ là một bãi cát trống, lại quay đầu nhìn Diệp Tranh, hiển nhiên là còn muốn đi theo.

Diệp Tranh thờ dài, đến bên cạnh người cá duỗi hai tay ra. Khi người cá đưa móng vuốt của nó cho cô, Diệp Tranh bắt đầu kéo người cá qua một bên. Người cá cho rằng Diệp Tranh muốn chơi với nó, nên rất phối hợp lắc cái đuôi, theo động tác của Diệp Tranh trượt đến gần bờ biển, sau đó bị đẩy một cái tiến vào trong nước.

Nó nằm nhôai người bên cạnh bờ nhìn Diệp Tranh, Diệp Tranh nhẹ nhàng đẩy thân thể của nó đi, muốn nó hiểu rõ ý của cô. Người cá vẫy đuôi, vờn mình tiến vào trong nước, Diệp Tranh nhìn bóng của nó bên dưới mặt nước, cực kỳ nhanh đã lặn mất.

Không nhìn thấy bóng dáng của nó nữa, Diệp Tranh mới thở phào nhẹ nhõm, dự tính xử lý vấn đề cá nhân của mình. Diệp Tranh biết lòng hiếu kỳ của người cá rất lớn, nếu trong lúc cô đang đi ngoài mà nó chạy tới nhìn... Rất ngại.

Sau khi Diệp Tranh đến hồ nước rửa mặt, uống nước xong, cô bắt đầu cân nhắc đến những chuyện mình cần làm.

Ăn, mặc, ở, đi lại.

Quần áo, Diệp Tranh muốn nhìn xem trên đảo có loại lá hoặc cỏ nào, tốt xấu gì cũng cần phải làm một món che thân. Còn ba cái kia... Nơi ở hiện tại của cô là tảng đá bị hồng lồ chôn do người cá mang đến, ngay cả hòn đảo này cũng là người cá đưa cô đến.

Nghĩ đến đây, Diệp Tranh cảm thấy mình thật vô dụng, quá mức ỷ lại vào người cá. Bây giờ hai người bọn họ ở chung còn rất tốt, nhưng một ngày nào đó người cá cảm thấy đất liền không có gì vui để chơi nữa và muốn trở về biển thì sao? Cô ít nhất cũng phải biết cách lấp đầy bụng chứ?

Lúc này người cá vẫn tặng đồ ăn cho cô là tôm hùm lớn. Tôm hùm không phải ăn không ngon, nhưng đối với Diệp Tranh mà nói, ăn một bữa tôm hùm rất mỹ vị, nhưng ăn nhiều sẽ cảm thấy ngán. Diệp Tranh nhìn chăm chăm một căn rễ cây, không biết rễ cây này ăn được không? Sau đó Diệp Tranh lại nghĩ, cô đang ở trên một hòn đảo, xung quanh đều là biển trong xanh có thể thấy đáy, cô có thể tự mình đi bắt cá.

Khoảng thời gian Diệp Tranh còn học bắn tên, cô thường đi đến cạnh bờ sông, hồ lớn, tìm những nơi có nhiều cá. Chúng bơi rất nhanh, cô thường coi chúng là bia để luyện bắn, vừa có thể rèn luyện tốc độ tay còn có thể luyện mắt. Hiện tại Diệp Tranh không biết nên cảm ơn bản thân bao nhiêu lần vì đã lấy cách này ra để luyện tập nữa.

Bây giờ nơi cô ở xung quanh đều là biển, không chừng cô có thể sử dụng cung tên để bắt cá? Tuy rằng cô không thể ăn thịt cá sống, nhưng nếu cô có thể nấu muối thì chuyện lại khác, dù sao nơi nơi đều có nước biển, chỉ cần có muối là có thể ăn. Cho dù không thể, thử một lần cũng chẳng phải chuyện xấu.

Trong đầu Diệp Tranh xoay chuyển rất nhiều chủ ý, ngay cả khi bắt đầu ăn tôm hùm cô cũng không ngừng suy nghĩ. Cô nghĩ mình cần phải tìm món nào đó có tính bột để ăn, phải tìm hết tất cả các loại lá cây trên đảo làm thí nghiệm xem loại nào thích hợp để làm quần áo, muốn thử nấu muối, muốn thử bắt cá...

Nghĩ như thế, Diệp Tranh có cảm giác mình muốn bùng nổ, có quá nhiều chuyện cô muốn làm, Diệp Tranh hận không thể lập tức bắt đầu hành động. Diệp Tranh cứ thế ăn sạch hai con tôm hùm, sau đó hăng hái bắt đầu làm việc mình muốn làm.

Diệp Tranh trước tiên dùng ốc biển người cá đưa cho cô để đựng nước, rồi đặt ở nơi mặt trời nóng gắt nhất. Diệp Tranh muốn thử xem phương pháp này có thể nấu muối được hay không. Diệp Tranh còn nhớ trước đây không lâu sau khi đi lặn, lúc cô trở về thuyền nghỉ ngơi, quần áo phơi khô bên ngoài đều có những hạt kết tinh trắng.

Sau khi sắp đặt ốc biển ở vị trí tốt, Diệp Tranh mang theo dụng cụ, mũi tên và cung tên xuất phát. Cô đã quyết định, hôm nay phải tìm hiểu hết các loài thực vật có trên đảo, từ hữu dụng đến vô dụng. Nếu như không tìm được loài thực vật nào thích hợp, cô sẽ bơi đến hòn đảo lân cận tìm.

Lúc đi đến đây, Diệp Tranh chú ý thấy các đảo cách nhau chỉ chừng ba đến bốn mươi mét, xa cũng chỉ có hơn trăm mét. Diệp Tranh dự định từ từ đi tham quan các đảo, nói không chừng còn có thể tìm được thứ đồ tốt.

Diệp Tranh nhanh chóng lập ra kế hoạch sinh sống trên đảo, nhất thời cảm thấy mình thật thông minh, hăng hái cắt lá cây, chặt rễ cây.

Diệp Tranh ở trong rừng cây bận việc nửa ngày, thu hoạch không lớn không nhỏ. Cô tìm được một quả trái cây giống như quả táo, trái cây mọc ở trên cao, thịt quả khá nhiều, ngay cả chim biển cũng thích ăn nó. Có vài con chim biển nhìn thấy Diệp Tranh cũng đến hái trái cây, tức giận bay về phía cô. Sau khi Diệp Tranh bắn chết hai con trong bầy, chúng nó mới ào ào bay đi.

Diệp Tranh còn tìm được một loại lá cây giống như lá chuối, kỳ quái là nó sinh trưởng trên một gốc rễ cây, Diệp Tranh cắt vài lá, dự định thử xem có thể dùng để đắp hoặc mặc hay không.

Đến cuối cùng, trên cổ tay Diệp Tranh dắt một bọc nhỏ đựng một đồng trái cây, tay phải cầm lá cây, tay trái cầm hai con chim biển, bả vai thì vác cung tên, khó khăn đi trở về.

Đồ vật trên người cô quá nhiều, không thể không va chạm với bụi cỏ trong rừng. Đợi đến khi Diệp Tranh tập tễnh đi trở về bên cạnh tảng đá, người cá không biết từ khi nào đã trở lại chờ cô, nó hiện tại đang nằm nhôai người trên bờ cát nghiêng cứu vò ốc biển cô đặt trên bãi đất trống.

Diệp Tranh rất tinh mắt, cô nhìn thấy bên trong vỏ ốc đã có hạt kết tinh nên cực kì vui vẻ: Nấu muối thành công rồi?

Thế nhưng sau đó, tâm tình vui sướng của Diệp Tranh rất nhanh đã bị dập tắt.

Cảm giác mình tạo ra muối thành công làm Diệp Tranh không khỏi bước nhanh hơn. Tuy rằng trên người còn vác theo rất nhiều thứ, nhưng chúng cũng không thể ảnh hưởng đến bước đi nhẹ nhàng của cô, cô không chờ được tiến lên nhìn, thử xem thành quả của mình thế nào. Đang lúc này, người cá ngẩng đầu nhìn thấy Diệp Tranh đang đi đến đây, nó đột nhiên cầm ốc biển lên lần nó qua, đổ ra tất cả các hạt kết tinh trắng lấp lánh bên trong.

Người cá sợ ốc biển không sạch, còn đập nhẹ mấy cái lên mặt đất, sau đó lần người đến cạnh bờ biển, dùng nước biển rửa sạch ốc biển. Người cá lấy đây một vỏ ốc nước, rồi đưa nó đến trước mặt Diệp Tranh, ân cần giờ ốc biển lên muốn đưa cho cô.

Trên người còn vác một đồng hồ, Diệp Tranh ngây ngốc đứng ở đó, cô trầm mặc cúi đầu nhìn cái tên đang đứng trước mặt giờ ốc biển lên cho cô, còn dùng ánh mắt tha thiết mong chờ nhìn cô, rất rõ ràng là người cá đang yêu cầu cần được biểu dương.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Diệp Tranh phải hít vào thở ra một hơi thật sâu, mới có thể giảm bớt cái cảm giác muốn nổ tung phổi này.

Bình tĩnh, bình tĩnh. Diệp Tranh tự nhủ, tuyệt đối không được kích động. Mặc dù lúc này Diệp Tranh cực kỳ muốn nhấn người cá xuống đất đánh cho một trận, nhưng làm như thế thì có ích lợi gì đâu?

Người cá không hiểu nấu muối có ý nghĩa như thế nào đối với cô, người cá nhìn thấy cũng chỉ là Diệp Tranh đựng nước trong ốc biển, sau đó nước bị cạn mà thôi. Vì thế nó mới muốn giúp cô lấy một vỏ ốc nước mới để làm cho cô vui, người cá cũng không làm gì sai.

Sau khi Diệp Tranh lấy lại bình tĩnh, cảm thấy lúc này không phải lúc nên phát giận. Cô cúi đầu nhìn người cá, nó còn đang giờ cao vỏ ốc biển lên, đối với sự đấu tranh trong lòng Diệp Tranh, hoàn toàn không biết gì cả. Nó thấy Diệp Tranh không muốn nhận lấy, cái đuôi to của nó dứt khoát đứng thẳng đẩy người lên, đưa ốc biển nâng cao hơn đến trước mặt Diệp Tranh.

Diệp Tranh bất đắc dĩ nhìn nó cười. Thấy Diệp Tranh cười với nó, cánh tay của nó nhấc lên càng cao, ốc biển gần như đụng vào mặt Diệp Tranh.
thapdiepcoc.com

Diệp Tranh đặt mấy món đang cầm trong tay xuống đất, nhận lấy ốc biển. Cô nghĩ, nên đồ đi phân nửa nước bên trong ốc biển, sau đó đi tới nơi xa hơn, lại lần nữa tìm chỗ nào ánh mặt trời gay gắt nhất tiếp tục nấu muối. Nếu người cá không thể hiểu cô cần nước biển để nấu muối, vậy thì Diệp Tranh chỉ đành phải chờ đến khi thành công cho nó ăn thử, như thế nó mới biết cô cần muối.

Xếp đặt ốc biển xong, Diệp Tranh quay trở lại thì thấy người cá đang chột chột hai con chim biển, nhìn qua trông nó có vẻ rất thích thú. Người cá hẳn đã nhìn thấy không ít chim biển, nhưng với dáng vẻ hiện giờ của nó, có thể dễ dàng nhìn ra nó chưa bao giờ bắt chim biển ăn. Người cá nhỏ lông chim, tiếp đó đưa lông chim đến trước mặt nghiêng cứu.

Thấy Diệp Tranh đi tới, người cá lại cẩn thận đưa lông chim cho cô. Diệp Tranh đánh giá cọng lông người cá đang cầm, nó chọn rất tốt, lông chim vừa thẳng vừa dài, sợi lông cũng vừa thẳng vừa cứng. Diệp Tranh vân vê sợi lông, trong đầu lại đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, không biết lông chim dùng làm trang sức được không nhỉ? Thời xưa hình như người ta cũng từng dùng lông chim để làm quần áo thì phải?

Không đợi Diệp Tranh suy nghĩ xong, cô lại ngửi thấy một mùi máu tươi dày đặc, Diệp Tranh cúi đầu nhìn, người cá đã không chờ được bắt đầu mổ bụng chim, máu tươi và nội tạng từ bên trong lòi ra, làm nhiễm đỏ lông chim. Diệp Tranh thờ dãi, cầm sợi lông sạch sẽ này đặt ở một bên khác, nhận mệnh bắt đầu xử lý chim biển.

Người cá ra tay rất nhanh, nó bẩy cắt tám lần đã moi hết ruột chim ra, sau đó ném ra biển, tay người cá dính đầy vật bản của chim biển, lúc này nó đang nóng lòng muốn bắt cát con chim này ra.

Diệp Tranh hơi đau đầu kêu nó chậm lại: “Chờ tí, từ từ thôi.” Vừa nói, Diệp Tranh giữ lấy cổ tay nó. Kéo nó đến gần bờ biển, cẩn thận giúp nó rửa sạch tay.
thapdiepcoc.com

Tiếp đó, Diệp Tranh nhắc con chim lên làm cho nó nhìn: “Nhìn kỹ, phải làm như thế này.”

Diệp Tranh nhỏ từng cọng lông chim, làm mẫu cho người cá xem: “Xử lý mấy thứ này cần phải nhỏ lông.”

Người cá tiếp nhận chim biển từ tay Diệp Tranh, bắt đầu nghiêm túc nhỏ lông. Lực tay người cá rất lớn, nó làm một mạch không buông. Diệp Tranh thấy nó tập trung tinh thần nhỏ lông chim nên tự mình đi thu dọn chiến lợi phẩm ngày hôm nay, đem tất cả đặt vào trong tảng đá. Diệp Tranh cẩn thận thu xếp tốt chỗ đặt lá cây, cùng với các loại trái cây to nhỏ. Cô cảm thấy cái lông chim tốt được người cá nhỏ, cùng với một mũi tên chạy ra biển.

Tốc độ người cá cực nhanh, khi Diệp Tranh quay trở về nó đã làm xong hơn nửa, Diệp Tranh dùng mũi tên cắt bụng chim, bắt đầu xử lý con thứ hai.

Người cá làm xong chim biển, lại đoạt chim biển Diệp Tranh đang làm, rồi tiếp tục xử lý sạch sẽ, không lâu sau hai con chim biển đều đã được làm sạch.

Diệp Tranh cắt một khối thịt đưa cho người cá, người cá do dự một chút, há to miệng ngậm một cái.

Nó ngậm thịt một lúc. truyện được đăng tải duy nhất trên thapdiepcoc.com

Diệp Tranh còn chưa hỏi nó ăn được không, đã thấy người cá vội vàng phun ra ngoài. Phun còn chưa xong, chắc là vì mùi vị còn lưu lại trong miệng nên miệng người cá hết mở lại đóng. Diệp Tranh nhìn thấy lưỡi nó không ngừng liếm xung quanh khe miệng, đầu lắc lắc rồi mở to miệng nhả thẳng vào trong nước biển, cái đuôi to không ngừng xoay chuyển trong nước.

Làm như thế có thể át đi mùi vị trong miệng. thapdiepcoc.com

Diệp Tranh nhìn không được cười ha ha, âm thanh từ miệng cô phát ra nghe lạnh lạnh.

Người cá vươn mình, nhô lên khỏi mặt nước. Nó sững sờ nhìn Diệp Tranh, phun nước biển ra. Trước mặt người cá, Diệp Tranh nói rất nhiều, nhưng cười to như vậy vẫn là lần đầu tiên. Người cá lần nữa nhảy lên bờ, đuổi ra móng vuốt kinh ngạc sờ vết hầu của Diệp Tranh, tiếp đó cũng mở miệng, nửa ngày sau, nó cũng phát ra âm tiết ‘ha ha ha’.

Nghe hơi quái dị, giống như động vật đang cất lực thử sức.

“Ngừng” Diệp Tranh cười híp mắt sờ đầu người cá, “Chờ đến khi cậu có thể nói chuyện tôi sẽ dạy cho cậu...” Diệp Tranh lập tức dừng lại lời mình đang nói.

Chờ chút! Cô vừa mới nói cái gì? thapdiepcoc.com

Diệp Tranh nghĩ lại lời mình vừa thốt ra, cô nói cô muốn dạy người cá cái gì cơ? Dạy nói chuyện!

Diệp Tranh bị suy nghĩ của mình làm chần động, cái chủ ý này cũng không sai đi? Cô sớm đã thấy người cá rất hiếu kỳ với những hành động của cô, hơn nữa còn có ý thức mô phỏng. Cô vốn xếp nó đồng dạng với cá heo và sư tử biển, muốn dựa vào phản xạ có điều kiện để dạy nó biết ý nghĩ của mình, nhưng mà nói chuyện – ?

Diệp Tranh phát hiện, điều này có thể thực hiện! Người cá không giống với các loài sinh vật khác chỉ có thể phát ra tiếng kêu, nó có thể mô phỏng âm tiết của Diệp Tranh, nó hiện tại còn chưa bắt chước được âm thanh của Diệp Tranh, nhưng thời gian lâu dài...

Diệp Tranh kích động, hai mắt cô sáng lên nhìn người cá, giống như ngày mai nó sẽ trưởng thành có thể phát ra tiếng, ngày kia liền có thể học nói, một ngày nào đó hai người có thể hài hòa làm bạn rồi!

Cô không nhìn được tiến lên một bước, lại xoa đầu nó, vô cùng dịu dàng nói: “Tôi dạy cậu nói chuyện được không? Như thế chúng ta có thể vui vẻ chơi với nhau.” thapdiepcoc.com

Người cá nghiêng đầu nhìn cô, nó tuy rằng không biết Diệp Tranh đang nói gì, nhưng trên người Diệp Tranh lại phát ra sự vui vẻ, hoàn toàn hấp dẫn nó. Nó khó khăn lay động thân thể, nằm xuống, đuôi đến gần Diệp Tranh, nhẹ nhàng vỗ mu bàn chân cô. thapdiepcoc.com

Diệp Tranh nhìn thấy động tác trao đổi của người cá, tối hôm qua khi người cá trao đổi với đồng loại của nó, Diệp Tranh nhìn thấy chúng nó nhẹ nhàng dùng đuôi đánh vào đuôi đối phương, là một hành động tốt dùng để giao lưu.

Diệp Tranh không có đuôi, người cá không thể làm gì khác hơn là đánh nhẹ lên mu bàn chân cô. Diệp Tranh suy nghĩ một chút, cũng đuổi chân ra, dùng mu bàn chân vỗ lên đuôi người cá, người cá lại dùng chóp đuôi vỗ cô, không đúng, là mu bàn chân...

Trước khi loại hành vi vỗ đuôi này không kiểm soát được nữa, Diệp Tranh dừng lại, cô nhìn người cá đang nghiêng đầu nhìn mình, đối với ý tưởng kia càng kiên định. Đề quan hệ giữa bọn họ tốt hơn, đây là một việc cần phải làm.

Diệp Tranh cảm thấy ý nghĩ này của mình quá tuyệt, thật thông minh. Mặc cho một ngày mệt nhọc, tinh thần của cô vẫn rất hưng phấn, Diệp Tranh dứt khoát nhắc con chim biển bên cạnh lên, vẫy tay về phía người cá: “Đến đây đi? Có muốn ăn với trái cây không?”

Diệp Tranh chấp tay sau lưng, từ từ bước về chỗ ở, người cá kéo cái đuôi to bò theo ở phía sau. Diệp Tranh thả chim biển xuống rồi quay đầu nhìn lại, người cá vẫn đang cố gắng bò về phía cô. Diệp Tranh lại bước trở lại, đứng trước mặt người cá.

Người cá dừng lại, nó chống tay ngẩng đầu nhìn Diệp Tranh đang đánh giá nó.

Diệp Tranh đuổi tay ra, cười híp mắt nói: “Chúng ta từ từ đi chung đi.” thapdiepcoc.com

Người cá ngoan ngoãn đưa móng vuốt lạnh lẽo cho Diệp Tranh nắm, Diệp Tranh cong môi, nhìn một móng vuốt khác của người cá gật đầu, người cá lại đưa móng vuốt còn lại cho Diệp Tranh.

Diệp Tranh nắm chặt hai tay móng vuốt của nó, khom nửa người, bắt đầu cẩn thận lui về phía sau. Người cá vui vẻ vẫy đuôi, nửa người dưới di chuyển, nửa người trên thì bị Diệp Tranh kéo đi. Quả nhiên so với cá người nằm úp trên mặt đất bò tốt hơn nhiều, nó cực yêu thích phương pháp này.

Diệp Tranh cúi đầu nhìn đường, sau đó ngẩng đầu lên, đôi mắt to của người cá vẫn đang nhìn cô, vô cùng tín nhiệm khi Diệp Tranh lôi kéo nó, Diệp Tranh không khỏi mỉm cười cô vũ nó.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Diệp Tranh đứng trên bờ quan sát khí hậu ngoài biển: Trời trong xanh, không có gió, sóng biển vô cùng tĩnh lặng. Dưới ánh nắng mặt trời, Diệp Tranh có thể dễ dàng nhìn thấy dưới vùng nước cạn là đáy san hô và bầy cá không ngừng chuyển động.

Diệp Tranh kiểm tra cung tên đeo trên người, từ từ bước xuống nước, bắt đầu bơi qua đảo nhỏ bên cạnh.

Biển không giống với hồ nước, nhìn qua sẽ tưởng nó rất yên bình, mặt nước cũng tĩnh lặng, nhưng khi nhảy vào sẽ thấy nó không yên tĩnh như vẻ bề ngoài. Đối với Diệp Tranh mà nói, cô phải cẩn thận cân bằng cơ thể, đồng thời lại phải ra sức đạp nước mới có thể bơi về phía trước.

Diệp Tranh cố gắng dùng tư thế bơi ếch duy trì đầu ở trên mặt nước. Tư thế để nổi đầu này gây trở ngại rất lớn tới cô. Thế nhưng Diệp Tranh cũng không có cách nào khác, cô không thể giống như trước đây cả đầu ngấm vào trong nước, cô không có kính bơi, mà nước biển lại có khả năng kích thích võng mạc làm mắt cô đau.

May là thể lực của Diệp Tranh cũng không tệ, bơi hơn năm mươi mét để đi qua đảo nhỏ vẫn nằm trong phạm vi năng lực của cô.

Diệp Tranh từ từ trèo lên bờ, sau đó nằm trên bờ cát nghỉ ngơi. Bơi tới hòn đảo này cũng không phải chỉ một đường là đến. Cô đã phải liên tục dừng lại nghỉ ngơi ở bốn hòn đảo nhỏ khác để lấy lại thể lực, rồi mới có thể bơi đến đây. Nghỉ được chừng mười mấy phút, cô bắt đầu đi sâu vào bên trong đảo.

Hòn đảo này là một trong mấy hòn đảo có diện tích khá lớn mà Diệp Tranh phát hiện vào ba ngày trước. Khi Diệp Tranh phát hiện nơi này, cô quan sát thấy có một loài động vật nhỏ sống trong lòng đất giống như chuột đất. Lúc Diệp Tranh bắt gặp chúng, chúng không sợ sệt một chút nào, xem cô như không khí, tiếp tục dùng móng vuốt đào móc vật gì đó.

Diệp Tranh đứng ở phía xa quan sát, mới biết thì ra chúng đang đào một loại rễ cây có hình tròn. Lúc đó Diệp Tranh thật sự kích động, bởi vì loại rễ cây đó trông cực kỳ giống khoai tây! Cho dù đất đá dính trên bề mặt nên không nhìn thấy rõ, nhưng trực giác của Diệp Tranh mách bảo nó chính là khoai tây.

Diệp Tranh lập tức nhớ kỹ hình dạng của lá cây, muốn tìm chỗ không có chuột đất đi đào loại rễ này. Khi tìm kiếm, Diệp Tranh nhận ra hòn đảo có chuột đất này còn lớn hơn hòn đảo cô ở. Loại rễ sinh trưởng giống như khoai tây đâu đâu cũng có.

Khi đó, Diệp Tranh đào một rễ cây lên, cắt vỏ rồi nếm thử, phát hiện không chỉ vỏ ngoài mà ngay cả mùi vị cũng y hệt khoai tây, vừa mềm vừa ngọt. Diệp Tranh cảm thấy, quả nhiên loại thức ăn chứa tinh bột thể này mới thích hợp với cô. Cô cũng lười suy nghĩ nhiều, dứt khoát quyết định từ nay trở đi cứ gọi nó là khoai tây.

Cô không nhịn được ăn hết phần khoai tây còn lại, trong lòng lại suy tư, lúc còn ở trên địa cầu cô không thích ăn mấy thứ này cho lắm. Đặc biệt là sau khi đến Mỹ, cho dù là khoai tây chiên, hay khoai tây nghiền cô đều không thích ăn. Thế nhưng vào lúc này, sau khi dựa vào thịt cá và trái cây để sống qua mười ngày, cô lại cảm thấy ăn khoai tây sống ngon biết bao nhiêu!

Diệp Tranh nghĩ sau này mình sẽ dùng khoai tây làm món ăn chính, cho nên từ hôm đó trở đi, cô đã ba ngày liên tiếp đều bơi đến bên này ăn khoai tây. Lần đầu tiên đi cô có dự tính mang khoai tây trở về, nhưng cô cực kì gian khổ mới bơi được đến đây, cầm thêm khoai tây thì chắc chắn không thể bơi được, Diệp Tranh không thể làm gì khác hơn là ăn củ khoai tây đó ngay trên đảo.

Có điều bây giờ lại khác, bởi vì hôm nay Diệp Tranh có cầm theo đồ đựng khoai tây.

Là một lá tảo biển lớn.

Trong lúc thiết kế lại ngôi nhà nhỏ bằng đá của cô, cô đã từng dùng mấy chiếc lá lớn để che lại phía trên tạo thành nóc nhà, nhưng cho dù làm thế nào đi

chẳng nữa thì nó vẫn không cách nào cố định được. Cô từng thử rất nhiều loại phương pháp, dùng bùn nhão, dùng vải cột, dùng cọng cỏ, hết thấy đều vô dụng.

Nếu như cô dùng bùn nhão, trời mưa một cái là y như rằng nhà đá của cô sẽ biến thành một nơi bẩn thỉu. Người cá vốn đã không thích bùn nhão dính trên san hô thì sẽ càng không vui khi chuyện đó xảy ra, nó thậm chí còn không chịu vào nhà ngủ! Tối hôm đó, nó nhìn thấy bùn nhão bao trùm tầng đá, cái đuôi to của người cá liền đánh lên một cái, bơi ở trong nước vài vòng, sau đó cấp tốc biến mất không thấy bóng dáng, mãi đến tận gần tối ngày hôm sau mới hầm hừ trở về — khi đó Diệp Tranh đã rửa sạch tầng đá, thậm chí mỗi nhánh san hô đều được lấy ra rửa sạch sẽ.

Còn nếu như Diệp Tranh dùng vải và cọng cỏ thì chỉ cần một cơn gió lớn thổi qua, nóc nhà sẽ bị hỏng. Là một hòn đảo nhỏ nằm trong đại dương bao la, không thể tránh khỏi sự ảnh hưởng của thời tiết; cứ cách một hai ngày sẽ có một trận mưa và mỗi ngày đều có một cơn gió lớn thổi qua. Nếu Diệp Tranh cứ cố chấp sử dụng vải và cọng cỏ, vậy thì nóc nhà sẽ phải sửa lại rất nhiều lần.

Cuối cùng vẫn là người cá ra tay giải quyết vấn đề này, sau một lần nhìn thấy Diệp Tranh khó khăn dùng lá chuối làm nóc nhà, nó liền cầm một đồng tảo biển từ đáy biển lên.

Diệp Tranh cầm tảo biển trong tay, cảm thấy mình không biết nên khóc hay nên cười. Cô tiêu tốn nhiều thời gian như vậy, ngay cả quần áo cũng đều rách nát cả rồi mà cũng không thể khiến cho người cá hiểu cô muốn tìm tảo biển, kết quả lần này cô không lại nghĩ tới, người cá lại nhanh chóng đưa cho cô rồi!

Cô không biết nên nói người cá thông minh, hay nên phê bình nó ngu ngốc mới đúng nữa.

Diệp Tranh vừa sử dụng đã biết loại tảo biển này so với lá cây trên đất liền chắc chắn hơn nhiều, độ đàn hồi cũng đặc biệt cao. Tuy rằng phơi dưới ánh mặt trời nó sẽ dễ dàng bị nát nước, nhưng nơi này thường xuyên có mưa to, chúng nó rất nhanh lại phục hồi sức sống, cực kỳ bền chắc, vừa không thấm nước lại thông khí. Quan trọng hơn là ngay cả người cá cũng đặc biệt thích loại tảo biển này, dùng nó để che khuất phần san hô trên tầng đá người cá cũng không để ý.

Ở chung với người cá một thời gian dài, Diệp Tranh biết rõ người cá rất thích trang trí nhà đá. Nó có thể vì nhà đá mà từ dưới biển sâu tìm về các loại vỏ sò, viên sỏi, san hô, vỏ rùa cực kỳ xinh đẹp. Thậm chí, nó còn muốn dùng sỏi để trải kín bên trong tầng đá, khi biết chuyện Diệp Tranh sợ đến mức phải vội vàng can nó lại.

Đừng đùa! Ở trong nước biển nó còn có thể nổi dập dờn, bên trong tầng đá có sỏi cũng không ảnh hưởng gì, nhưng đã lên bờ thì lại khác, nếu bắt Diệp Tranh ngủ trên mấy viên sỏi, cô hoàn toàn làm không được.

Lần đầu khi người cá làm như thế, vì bị Diệp Tranh phản đối nên cũng đành phải thôi. Nhưng nửa đêm Diệp Tranh nghe thấy tiếng động tĩnh dậy thì phát hiện người cá đang ở bên cạnh lột sỏi xuống sàn. Nhưng khi người cá nằm xuống, nó liền cảm thấy ngủ không thoải mái.

Người cá thích trang trí nên phải do dự một lúc lâu, cuối cùng nó quất đuôi lên một cái, nằm ở ngoài nhà đá: Nó tình nguyện ngủ bên ngoài, cũng không muốn đem ‘sỏi’ bên trong tầng đá lấy ra.

Diệp Tranh cuối cùng chỉ đành tự mình ngồi dậy, đẩy những viên sỏi vào trong cùng, chừa ra chỗ trống cho người cá nằm, đồng thời còn có thể để nó nhìn thấy những viên sỏi. Người cá quả nhiên hài lòng, thân mật dùng chóp đuôi chạm nhẹ lên chân Diệp Tranh.

Mà người cá yêu thích trang trí như thế cũng rất có lợi, từ đó về sau nó liền rất để ý đến nóc nhà, cực kỳ tốt tính tìm về đồng lớn tảo biển cho Diệp Tranh.

Đồ Diệp Tranh dùng để chứa khoai tây lần này cũng chính là một phần nhỏ của tảo biển trên nóc nhà cô, Diệp Tranh dự tính gói năm, sáu củ khoai tây, cột lên người mang trở về. Dù sao hòn đảo này cũng cách quá xa, ngày nào cũng bơi qua thì thật bất tiện. Diệp Tranh còn muốn bơi qua những hòn đảo khác nữa.

Có điều, khi Diệp Tranh cột chắc túi khoai tây lên người, chuẩn bị bơi trở về thì khí trời đột nhiên thay đổi, bắt đầu nổi gió. Diệp Tranh trốn bên dưới một cây đại thụ, buồn rầu nhìn biển nổi sóng ầm ầm. Mắc mưa bị ướt người thì không sao, nhưng sóng biển thế này cô làm sao trở về được? Lúc cô rời đi, người cá vẫn còn ở bên ngoài đó!

Diệp Tranh còn đang lo lắng, bỗng nhiên phát hiện có vây cá nổi trên mặt biển cách đây không xa đang bơi về phía mình.

“Không thể nào?” Diệp Tranh nói thầm, chẳng lẽ là người cá của cô sao?

Người cá mặc dù thích sống chung với Diệp Tranh, nhưng nó cuối cùng vẫn là một con cá, phần lớn thời gian nó đều ở trong biển. Bình thường khi Diệp Tranh tỉnh lại thì người cá đã rời đi — Diệp Tranh phát hiện giấc ngủ của nó cực kỳ ngắn, hơn nữa còn giống như động vật hoang dã, lúc nào cũng cảnh giác. Ngày thường cũng phải qua nửa ngày, thậm chí sau khi mặt trời lặn, người cá mới từ ngoài biển bơi trở về tìm cô chơi. Thuận tiện còn khoe con mồi mình vừa bắt được cho cô xem.

Cũng vì thế, Diệp Tranh mới nhón chân lên, xuyên qua màn mưa híp mắt nhìn bóng người đang dập dờn trên mặt biển. Con cá đó càng ngày càng đến gần, Diệp Tranh kinh ngạc mở to miệng, đúng là người cá của cô!

Diệp Tranh ôm khoai tây và cung tên, vọt vào màn mưa chạy ra ngoài, đứng trên bờ vẫy tay về phía người cá: “Ồ đây, ở đây này! Nhìn phía này!”

Mưa rất nhanh làm ướt quần áo cô, khiến cả người Diệp Tranh ướt sũng, thế nhưng Diệp Tranh không hề cảm thấy cơn mưa này đáng ghét, ngược lại,

cô cười rất vui vẻ, vẫy tay về phía người cá.

Người cá nhanh chóng bơi một đường về phía cô, đến gần chân cô thì móng vuốt lạnh lẽo nắm chặt mắt cá chân cô.

“^▽^ Đây rồi,” Diệp Tranh ngồi xổm người xuống, mừng rỡ nhìn nó, liên tiếp đặt câu hỏi: “Cậu trở về khi nào thế? Làm sao biết mình ở đây? Lẽ nào cậu không cần đi săn à? Cậu làm sao có thể đến đây đúng lúc như vậy?!”

Người cá mở to mắt nhìn Diệp Tranh, nó nghiêng đầu, sau đó kéo Diệp Tranh vào trong nước biển. Diệp Tranh hét lên một tiếng, rồi rơi xuống lưng người cá.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Diệp Tranh nằm xuống ôm chặt lấy người cá, xóc nảy theo từng động tác vượt sóng của nó. Người cá rẽ nước bơi về phía trước tạo ra bọt nước ở hai bên cơ thể, gió biển gào thét đánh lên mặt cô, Diệp Tranh chỉ có thể híp mắt nhìn cảnh vật xung quanh dần lui về phía sau.

Sự quen thuộc của người cá đối với đại dương, Diệp Tranh chẳng thể sánh bằng, cho dù ngoài biển sóng to gió lớn, hướng đi của người cá từ đầu đến cuối đều không thay đổi.

Diệp Tranh có thể cảm thấy những vây cá nhỏ dưới lòng bàn tay không ngừng run lên, người cá dùng móng vuốt lạnh lẽo cầm chặt lấy hai tay đang giao nhau của cô, bụng của cô đè lên trên một bọc khoai tây nhỏ, làm bụng hơi cứng ngắt.

Sóng to đánh tới, người cá theo làn sóng càng ngày càng hung mãnh lấy đà nhảy lên một cái, bay ra khỏi mặt nước.

Diệp Tranh bị kinh sợ hét to một tiếng, trong khoảnh khắc lấy đà nhảy lên đó cô cảm thấy tim mình đột nhiên gia tốc nhảy lên mấy nhịp, tiếp đó khi người cá rơi xuống thì trái tim loạn nhịp của cô giống như bay lên, mất trọng lượng.

Ngay khi Diệp Tranh nghĩ mình sẽ bị văng ra ngoài, một móng vuốt khác của người cá đã choàng ra phía sau nhấn Diệp Tranh lại trên lưng mình, sau đó rơi vào trong nước.

May mà đúng lúc đó Diệp Tranh vừa kịp nhắm mắt lại, mới không để nước chảy vào trong mắt. Nhưng động tác của người cá quá nhanh, dù Diệp Tranh đã nhanh chóng nhắm mắt lại nước biển vẫn khiến mắt cô cay xè, khi người cá lại nổi lên mặt nước Diệp Tranh bắt đầu ho khan liên tục.

Móng vuốt của người cá động viên vỗ vỗ lên mu bàn tay Diệp Tranh, nhưng vẫn không có dừng lại, như cũ tiếp tục bơi về phía đảo nhỏ bọn họ ở. Diệp Tranh không thể so sánh với người cá, đối với Diệp Tranh để vượt qua 400 mét, cô còn phải vòng qua mấy đảo nhỏ, nhưng đối với người cá thì chưa tới một phút đã đến nơi.

Diệp Tranh còn chưa kịp tỉnh hồn, người cá đã đưa cô trở về đảo nhỏ. Sau đó đưa Diệp Tranh lên bờ.

“Cảm, cảm ơn...” Diệp Tranh vừa khoát tay vừa nói, sau đó đỡ đầu gối ho khan đứng lên. Khoai tây trong lòng Diệp Tranh rơi ra ngoài, người cá học theo dáng vẻ của Diệp Tranh, dùng tảo biển bọc lại chúng rồi nâng lên.

Diệp Tranh mặc kệ người cá đang cầm khoai tây, cô chạy về phía cá khô đang phơi nắng, ôm chúng nó chuyển vào bên trong nhà đá. Diệp Tranh cảm thấy mấy con cá lên lắc lắc, giữ sạch nước.

Mấy con cá khô này cô đã tắm muối phơi nắng bảy, tám ngày nay, gần như đã phơi khô, Diệp Tranh đau lòng giữ nước trên thân cá, may mà vẫn ổn, cá khô còn chưa bị nước mưa làm hỏng.

Đặt cá khô xuống đám cỏ khô, Diệp Tranh lúc này mới cời ‘quần áo’ trên người ra, dùng vải lau nước dính trên người. Tuy rằng xưa nay Diệp Tranh rất khỏe mạnh, thêm vào những ngày qua thường xuyên bơi lội, nhưng cô vẫn cảm thấy mình nên cẩn thận, nếu có thể tránh được gì thì tránh. Dù sao ở đây không có thuốc men gì, sinh bệnh rất khó vượt qua.

Diệp Tranh cời bỏ quần áo trên người – chính là dùng lá cây lớn cột chặt lên người thành quần áo. Sau khi quần áo của Diệp Tranh bị người cá phá hoại, cô cũng không nỡ vứt. đành phải sử dụng vải vụn tạo thành dây cột quần lót, phần còn lại thì dùng làm khăn rửa mặt và khăn tắm.

Diệp Tranh đang lau nước trên người, tắm rèm tảo biển bỗng bị một cái móng vuốt xóc lên, hiển nhiên là người cá tiến vào.

“Chờ chút!” Diệp Tranh hét lên một tiếng, “Soạt” nhấn xuống tảo biển, chắn lại người cá ở bên ngoài. Cô lúc này đang ở trần, không có mặc quần áo, người cá đi vào sẽ nhìn thấy cơ thể của cô.

Bờ tay nghề của Diệp Tranh, quần áo hiện tại cô dùng rất đơn sơ, nhiều lắm cũng chỉ che được những chỗ cần thiết, trước ngực và sau lưng, cô cũng đã mặc như vậy lúc ở trước mặt người cá được một quãng thời gian dài. Ăn mặc như thế này Diệp Tranh cũng đã tự an ủi mình đang mặc áo bơi trên bờ, thế nhưng Diệp Tranh vẫn chưa thể tiếp thu được toàn thân lỗ ló trước mặt người cá.

Quả thật người cá không phải là người, nhưng nó lại quá giống. Một người một cá chung đụng càng ngày càng lâu, Diệp Tranh phát hiện người cá cũng có tư duy, sẽ mô phỏng, hoàn toàn là loài sinh vật thượng đẳng có trí khôn.

Đương nhiên, người cá không có mặc quần áo, đối với nó mà nói, nói không chừng cho dù Diệp Tranh không mặc quần áo nó cũng sẽ không để ý. Có điều, Diệp Tranh không thể nghĩ như vậy, càng xem người cá là bạn để đối xử, sợi dây thần kinh xấu hổ của Diệp Tranh khi đối mặt nó càng có cơ hội phát huy tác dụng.

Diệp Tranh vội vàng lau sạch nước trên người, sau đó mặc một bộ quần áo sạch sẽ khô ráo khác lên, lúc này mới vén rèm lên cho người cá đi vào.

Người cá chà xát lên cửa rồi tiến vào, vớt khoai tây xuống bên người Diệp Tranh, động tác hơi nặng nề, hiển nhiên là không vui. Cái đuôi to của cậu cuộn lên một cái, sau đó hướng về phía Diệp Tranh nằm xuống, tự nhiên mà ôm đuôi nằm.

“Được rồi,” Diệp Tranh nhảy đến bên người người cá, mặt đối mặt nhìn người cá, bắt đầu nói, “Trước đó còn không phải tốt lắm sao? Sao giờ lại nổi giận rồi?”

Người cá tức giận há to miệng, lộ ra răng nanh của nó, đối với Diệp Tranh thể hiện đáng sợ cực kỳ tức giận.

Hiện tại Diệp Tranh cũng không còn sợ người cá như trước, nhìn thấy người cá nhe răng sắc nhọn ra, cô cũng không sợ, dùng tay sờ sờ đôi môi lạnh lẽo của người cá, lại dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng đụng răng nanh của người cá một cái.

Người cá kinh ngạc đến ngây người.

Diệp Tranh đoán chừng bởi người cá là bá chủ của đại dương, nên chưa từng có loài sinh vật nào dám chủ động chạm vào miệng của nó, lần này động tác thị uy của nó cũng không có tác dụng. Đáng sợ hung ác của người cá lập tức trở nên buồn cười, nó do dự một lúc, mới khép miệng lại. Người cá nhẹ nhàng dùng răng cắn cắn ngón tay Diệp Tranh, rồi mới lần nữa nằm xuống.

Diệp Tranh đưa tay bắt đầu xoa nắn bóp thịt trên người người cá, lại dùng cọng cỏ khô nhẹ chà xát lên người nó. Chuyện này thực ra đã trở thành hành động thường ngày của Diệp Tranh và người cá khi ở cùng nhau. Từ sau khi người cá bị cô dùng cỏ khô chà xát người, nó liền đặc biệt thích loại phục vụ này.

Nó vừa hưởng thụ Diệp Tranh phục vụ, vừa đánh giá khoai tây mới vớt xuống.

Người cá nhìn Diệp Tranh một cái, ở trước mặt Diệp Tranh trực tiếp mở khoai tây ra, lắc lắc phần thịt quả lộ ra ngoài. Người cá tò mò nhìn một chút, rồi dùng móng vuốt sắc nhọn móc một cục ra ném thử.

“Không cho nhỏ!” Diệp Tranh tay mất lạnh lẽ che miệng người cá lại, “Không cho nhỏ đồ trong nhà, không được lãng phí!”

Diệp Tranh vừa nhìn thấy người cá mới nhai hai cái đã dừng lại, lập tức đoán được người cá không thích mùi vị của khoai tây. Diệp Tranh vì muốn mở rộng thực đơn của chính mình, đã phải nếm thử không ít thực vật. Cô vẫn rất cẩn thận, chỉ khi nhìn thấy động vật khác ăn, cô mới sẽ tìm về ăn, mà mỗi lần như vậy, người cá luôn nào loạn muốn cô cho ăn thử.

Mà cũng bình thường, người cá là động vật biển, đối với thức ăn trên đất liền đều sẽ không có hứng thú, kết cục của những món đồ ăn kia thường thường đều bị người cá không chút do dự nhổ ra.

Bình thường Diệp Tranh cũng không quản nó, những cái lá rế cây kia, hoa quả đủ loại, nó không thích Diệp Tranh cũng không miễn cưỡng. Nhưng lần này, bọn họ còn ở bên trong nhà đá, cô mỗi ngày đều sẽ dọn dẹp sạch sẽ. Hơn nữa Diệp Tranh cũng đã quyết định dùng khoai tây làm món ăn chính. Trên đường trở về khoai tây còn rơi mất một củ, Diệp Tranh làm sao có thể lại để nó lãng phí đồ ăn như trước được?

Lòng bàn tay Diệp Tranh che trên miệng lạnh lẽo của người cá, kiên quyết không cho nó mở miệng. Người cá cũng không dám dùng sức kéo tay Diệp Tranh ra, đôi mắt ướt nhẹp chỉ có thể uly uly khuất khuất nhìn Diệp Tranh, cuối cùng Diệp Tranh nhìn thấy nó làm động tác nuốt khoai tây.

Nó cúi đầu ừ ừ quãng khoai tây sang một bên, cũng không tiếp tục nhìn Diệp Tranh nữa.

Diệp Tranh ung dung thông thả ăn nốt phần khoai tây còn lại, đáy lòng đang khẽ nở nụ cười, vậy cá trên lưng tên này vẫn còn căng cứng, lỗ tai cũng nhô ra, làm gì có dáng vẻ không để ý đến cô? Đây rõ ràng là chờ Diệp Tranh đến. Bất quá chớp đuôi của nó đã nhẹ nhàng đánh mặt đất, Diệp Tranh biết nó bắt đầu nóng nảy.

Cô ăn hết một củ khoai tây, chậm rãi di chuyển qua, kéo đầu người cá, bắt đầu từ từ dùng ngón tay chải lại mái tóc ướt nhẹp của nó.

Ngón tay Diệp Tranh linh hoạt trên đầu nó, Diệp Tranh dùng vài sợi tóc cột thành bím, sau đó cố định ở trên mái tóc dài mềm mại của cậu. “Tóc” của người cá quá trơn, Diệp Tranh cũng không cầm được hết, nhưng cuối cùng vẫn bị cô nắm lại thành túm, dùng một sợi dây cỏ mềm mại cột chặt lại.

Sợi dây cỏ này cũng không chắc chắn, khi người cá xuống nước, nó rất dễ dàng bị tuột. Có điều, Diệp Tranh mỗi lần đều nghiêm túc cột cho nó.

Chờ đến khi Diệp Tranh cột chắc, người cá dùng móng vuốt đục một cái lên đầu, còn lắc lắc đầu, xem tóc có bị tuột không, cuối cùng hài lòng dùng chóp đuôi vỗ mu bàn chân của Diệp Tranh.

Ý là muốn làm hoà.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Diệp Tranh nghe tiếng mưa bên ngoài càng ngày càng nhỏ, cô xốc táo biển lên nhìn ra ngoài, quả nhiên những giọt mưa nặng trĩu đang dần biến thành những cây nấm nhỏ.

Bởi vì cô ngồi tránh mưa bên trong tảng đá, nên cũng khá nhàn nhã nhìn mưa rơi. Người cá đẩy Diệp Tranh cùng đi ra ngoài. Khi bản thân an toàn, nhìn sóng biển đánh cũng không thấy khủng bố như trước. Diệp Tranh cảm thấy từng cơn sóng nổi lên vô cùng xinh đẹp, đỉnh sóng trắng toát đập lên không trung, tạo ra loại sức sống mạnh mẽ mỹ lệ vô cùng.

Nhìn một lúc, người cá không nhìn được nữa. Nhà đá của hai người đặt ở một nơi cũng tương đối cao, người cá dứt khoát theo triều dốc lặn xuống dưới, vết tích để lại trên bờ cát nhanh chóng bị nước mưa gột rửa, lần nữa bỏ trở về biển. Về đến biển lớn, người cá lập tức tràn đầy sức sống nhảy lên mặt nước mấy lần rồi mới chìm sâu vào trong nước, bơi ra ngoài xa.

Diệp Tranh biết, người cá dù sao cũng thích nước, nói không chừng nó cũng giống như những vận động viên lướt sóng, yêu thích những ngày biển nổi sóng như vậy. Chưa bao giờ mới nửa ngày người cá đã quay trở về, lần này chạy về khẳng định là vì cô. Tuy rằng Diệp Tranh không biết người cá làm cách nào xác định vị trí của cô, nhưng trực giác mách bảo cho cô biết sau này cô sẽ rõ.

Diệp Tranh thừa dịp người cá không ở đây, lại lần nữa dọn dẹp nhà đá. Hai người ở cùng một chỗ nhưng vẫn phân rõ địa bàn. Nơi rải cỏ khô là chỗ của Diệp Tranh, nơi cát rải là của người cá.

Đương nhiên, ngoại trừ buổi tối lúc đi ngủ, bọn họ cũng rất ít khi phân chia địa phận, phần lớn thời gian người cá đều không ở trên bờ, giấc ngủ so với Diệp Tranh càng ngắn, bên trong nhà đá phần nhiều là dụng cụ sinh hoạt của Diệp Tranh. Cho nên, mãi đến tận khi Diệp Tranh đang loay hoay, xoay tít xoay lui mới phát hiện, hình như người cá lớn hơn một chút?

Nhà đá rất nhỏ, vừa không rộng lại thấp bé, thế nhưng trước kia người cá và Diệp Tranh chen vào cũng không đến nỗi chật mà nhỉ?

Nghĩ đến đây, Diệp Tranh đứng ngồi không yên. Không thể chờ đến lúc bên ngoài tạnh mưa, mây tan gió lặng, cô đã vội vàng chạy ra ngoài đứng dưới một gốc cây, đo chiều cao của mình.

Khi vừa đến đảo này, Diệp Tranh rảnh rỗi đến mức không biết làm gì, vì thế liền kéo người cá cùng đi với mình đến một cây khô trước mặt khắc lên thân cây đo chiều cao. Diệp Tranh nhìn thấy dấu vết còn lưu lại của mười ngày trước, thấy chiều cao của mình cũng không xê dịch. Nghĩ cũng đúng, bất kể là cây, hoặc chính Diệp Tranh, cũng không có khả năng chỉ mười mấy ngày là có thể cao lên mấy centimet, nhỉ?

Tuy nhiên...

Diệp Tranh nhìn vạch độ cao của người cá, hơi lo lắng, căn cứ vào việc người cá chen chúc trong tảng đá, không biết nó đã lớn hơn bao nhiêu rồi?

Phải biết rằng, Diệp Tranh đã từng nhìn thấy hình dáng của người cá trưởng thành, người cá không chỉ cao hơn, cứ mỗi một centimet thì tổng thể tích cũng nhiều hơn mấy centimet khối, đặc biệt là cái đuôi cường tráng của người cá. Diệp Tranh so sánh, cảm thấy mình đoán không sai, người cá dường như đã lớn hơn. Vì bọn họ một người một cá ngày ngày gặp mặt cho nên Diệp Tranh mới không thấy rõ mà thôi.

Nhưng mà độ lớn lên này... Diệp Tranh nghĩ thầm, không phải là lớn hơi nhanh sao?

Diệp Tranh nghĩ mình hiện tại ở đây so sánh cũng không thể biết rõ, cô vẫn nên chờ người cá trở về, đưa nó đến đây đo chiều cao mới được.

Thời gian còn lại, Diệp Tranh một lần nữa ôm cá khô ra, đặt lên trên một chồng cỏ để phơi nắng. Cô đi rửa sạch toàn bộ “khoai tây”, tiếp đó gọt sạch vỏ rồi cũng đem đi phơi nắng. Diệp Tranh không biết chính xác những thứ này có thể bảo quản được bao lâu, nhưng cô vẫn cố gắng để dành một ít. Dù sao cô cũng không biết khi nào lại có thể tìm được loại củ này, mà cô cũng không biết chuột đất có đào hết khoai tây lên không. Phòng lúc hoạn nạn luôn là điều cần thiết.

Diệp Tranh kiểm tra nóc nhà, lại đi kiểm tra vật dụng của mình có được rửa sạch sẽ chưa, theo thông lệ sau khi làm xong những việc này, Diệp Tranh sẽ cắm cung tên lên bắt đầu đi bắt cá. Mặc dù người cá mỗi ngày đều kiên trì đem hải sản như thịt cá và tôm về cho cô, nhưng Diệp Tranh cũng không

muốn chỉ dựa vào người cá để có ăn.

Cô còn nhớ một ngày kia, khi người cá nhìn thấy Diệp Tranh cầm con cá không phải do nó mang về thì lấy làm kinh ngạc, nó đặc biệt hứng thú đánh giá con cá đó một phen, quay đầu lại liền cầm về bảy, tám con đưa cho Diệp Tranh, Diệp Tranh một mạch dùng muối ướp hết mấy con cá đó rồi đem phơi khô.

Diệp Tranh nhìn thấy bảy cá đi ra kiểm ăn sau con bão, tiếp đó bắn ra một mũi tên – không bắt được gì.

Diệp Tranh thở dài, lực cản của nước quá lớn, mặc cho rồng rọc trên cung tên có thể phóng to sức lực của cô, nhưng đối với cá bơi trong nước thì vẫn không là gì cả.

Diệp Tranh đi xuống nước, bơi về phía mũi tên đang chìm chìm nổi nổi trong nước.

Lúc Diệp Tranh nhặt được mũi tên định bơi trở về thì cô nhìn thấy vây cá của người cá cách đó không xa. Cô trực tiếp dùng bơi, chân ở trong nước duy trì tư thế đạp, vẫy tay về phía người cá.

Người cá rất nhanh bơi đến trước mặt cô, còn bơi vài vòng xung quanh cô, chắc là vì hiếu kỳ. Lúc Diệp Tranh đi tham quan mấy hòn đảo khác người cá cũng không ở “nhà”, đây là lần đầu tiên người cá nhìn thấy Diệp Tranh bơi.

Nó nắm lấy mắt cá chân của Diệp Tranh, sau đó kéo Diệp Tranh xuống nước. Diệp Tranh phát hiện sức lực của nó khi ở trong nước so với trên đất liền lớn hơn rất nhiều! Rõ ràng phạm vi lay động cổ tay của nó rất nhỏ, nhưng Diệp Tranh lại cảm thấy lực kéo cô vào trong nước làm cô không có khả năng phản kháng. Người cá quả nhiên là con cưng của biển, chỉ cần con mồi nằm trong tay cậu đều khó tránh thoát.

Cũng may khi người cá nắm chặt mắt cá chân của Diệp Tranh thì cô cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, lúc người cá kéo cô xuống, cô đứng lúc đã lấy hơi, nhắm mắt lại tiến vào.

Mặc dù Diệp Tranh không có mở mắt ra, nhưng cô cảm thấy lúc này người cá đang ở trước mặt, tò mò đánh giá cô.

Móng vuốt của người cá quơ quơ trước sóng mũi của Diệp Tranh, kể đó móng vuốt chạm lên mí mắt Diệp Tranh, có lẽ là không hiểu vì sao Diệp Tranh nhắm mắt lại.

Mà một lần hiếu kỳ này của nó, liền nhẹ nhàng đẩy mí mắt Diệp Tranh lên.

... Wtf!

Diệp Tranh cảm thấy tròng mắt mở to trong nước của mình bị đâm đau nhói. Diệp Tranh đẩy móng vuốt của người cá ra, đạp chân nổi lên mặt nước. Diệp Tranh lên bờ xong cũng không quan tâm đến người cá ở bên cạnh, xoay người chạy về phía bờ hồ.

Mãi đến khi dùng nước xối lên mắt, Diệp Tranh mới có thể yên tâm. Kỳ thật lúc cô chạy đi, Diệp Tranh cũng không còn cảm thấy đau đớn như lúc đầu, nhưng vì biết nước biển có tính ăn mòn, cô lo lắng sẽ để lại di chứng, nên mới chạy về rửa sạch.

Chờ đến khi Diệp Tranh quay trở về, người cá đã ngoan ngoãn chờ trên bờ cát.

Nhìn thấy Diệp Tranh đi đến, người cá cố gắng di chuyển về phía cô hai lần, rồi dừng lại, đuôi to bất an động đậy, hiển nhiên là biết mình làm sai, không giống trước kia vui vẻ bò qua.

Diệp Tranh ngồi xổm người trước mặt người cá, xoa đầu nó, nhỏ giọng nói: “Biết mình sai rồi? Tôi không thể mở mắt ra trong biển được.”

Ánh mắt người cá rơi vào trên mắt phải của Diệp Tranh vừa rồi bị nó đẩy mở, Diệp Tranh cũng biết mình vừa rồi xoa mắt, nên lúc này mắt phải sẽ hơi sưng đỏ. Móng vuốt lạnh buốt của người cá cẩn thận chạm lên mí mắt của Diệp Tranh, vuốt nhẹ.

“Được rồi,” Diệp Tranh vỗ mặt nó, nhìn nó cười, “Tôi không sao.” Nói xong lại đứng lên muốn đi.

Sau đó người cá kéo cô lại, người cá cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, đợi đến khi Diệp Tranh lại ngồi chồm hổm nhìn nó, người cá rốt cục chậm rãi kéo đuôi đến trước mặt.

Khi Diệp Tranh bắt đầu cảm thấy buồn bực, thì nhìn thấy người cá sờ sờ vẩy trên cái đuôi sáng bóng của mình, tiếp đó từ trên chóp đuôi cất xuống một tầng voan mỏng có độ dài chừng ngón trỏ của Diệp Tranh!

Diệp Tranh kinh ngạc, Diệp Tranh hiểu rõ người cá yêu quý cái đuôi của mình đến cỡ nào. Đặc biệt là phần voan mỏng trên chóp đuôi của nó, khi người cá bơi trong nước, voan mỏng lay động đẹp cực kỳ.

Diệp Tranh từng nhìn thấy voan mỏng trên đuôi của người cá trưởng thành, so với người cá còn rộng dài hơn. Toàn thân của người cá từ trên xuống dưới, từ hàm răng cho đến bắp thịt, móng vuốt, đuôi, tất cả đều biểu hiện sự uy phong lẫm liệt.

Chỉ duy nhất mái tóc trơn tuột và phần voan mỏng trên chóp đuôi dùng làm trang trí thì không có tác dụng gì. Thế nhưng người cá không chỉ thích Diệp Tranh cột ‘tóc’ cho nó, nó còn đặc ý ôm đuôi vuốt phần voan mỏng này.

Mà hiện tại, người cá đang cắt nó xuống, ngoại trừ không biết trên voan mỏng có dây thần kinh sẽ làm nó đau hay không, Diệp Tranh còn phân vân không biết người cá có thể dùng cái đuôi trực lốc bơi dưới nước được sao?!

Người cá dùng móng vuốt sờ voan mỏng yêu quý, sau đó lưu luyến đưa cho Diệp Tranh.

Diệp Tranh chưa từng sờ qua thứ như thế này bao giờ. Mặc dù người cá thích dùng đuôi đập cô, nhưng Diệp Tranh chưa bao giờ chủ động sờ chóp đuôi của nó, dù sao đó cũng là phần vô cùng quan trọng của người cá. Nó trơn trượt trong tay Diệp Tranh, mềm mại như tơ lụa, lại hơi cứng rắn, cũng vừa giống như nước.

Thấy Diệp Tranh cảm “voan mỏng” của mình nhưng lại có dáng vẻ như không biết phải làm sao, người cá lấy lại voan mỏng, trùm lên mắt Diệp Tranh.

Nhìn xuyên qua voan mỏng, Diệp Tranh thấy ánh mắt to hết sức nghiêm túc của người cá đang nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Diệp Tranh đại khái hiểu ý của người cá, cô dùng tay kéo voan mỏng đang che trên mắt ra phía sau rồi cột lại. Người cá đau lòng sờ nút cột phía sau đầu Diệp Tranh, hẳn đây là lần đầu tiên nhìn thấy voan mỏng nhăn nhúm thành như vậy.

Nhắc đến cũng lạ, Diệp Tranh cứ nghĩ thứ này sẽ không bền, thế nhưng sau khi cột lại ở phía sau, voan áp sát lên mặt Diệp Tranh, nhưng cũng không có vẻ như muốn đứt.

Người cá kéo tay Diệp Tranh, từ từ kéo Diệp Tranh vào trong nước biển.

Diệp Tranh theo bản năng muốn giãy ra, nhưng người cá không hề bị lay động, cái đuôi to đánh lên một cái, nhẹ nhàng mang Diệp Tranh rời khỏi bờ biển.

Diệp Tranh hơi lo lắng, cô lấy một hơi thật sâu, rồi mới chìm vào trong nước: Thế giới trong nước so với khi nhìn từ trên bờ đẹp không thể tả.

Ở dưới nước nhìn, từ bãi san hô, bầy cá, cho đến những sinh vật nhỏ bò trên san hô đều tươi sáng linh động.

Diệp Tranh đập nước, nổi lên lấy một hơi thật sâu, lại chìm xuống nước.

Nước biển trong suốt như pha lê, ánh mặt trời xuyên thấu qua làn nước chiếu rọi từng sinh vật biển và thảm thực vật, chúng lay động trong làn nước, khiến Diệp Tranh không thể dời mắt.

Có điều, cho dù lúc này trời đã tạnh mưa, nhưng gió biển vẫn thổi rất lớn. Lúc không có gió, sự chuyển động của dòng nước cũng đã làm khó Diệp Tranh, nói gì là hiện tại. Diệp Tranh làm như thế vài lần đã cảm thấy mệt mỏi, vì thế cô đập nước nổi lên mặt nước.

Người cá từ nãy đến giờ vẫn bơi bên người Diệp Tranh, mở to mắt nhìn cô.

Diệp Tranh thờ hờn hển, chỉ về phía bờ cát, nhìn người cá cười nói: “Trở về được chứ?”

Người cá yên tĩnh một lúc, theo sóng nước xoay một vòng, duỗi móng vuốt ra ôm lấy eo Diệp Tranh.

Diệp Tranh giật mình tròn to hai mắt, cảm nhận người cá đang dẫn dắt cô đi. Diệp Tranh chỉ kịp lấy một hơi đã bị người cá ôm vào trong nước.

Diệp Tranh theo bản năng nắm chặt lấy móng vuốt đang ôm ngang người cô, hai cái chân cứng ngắc cũng không dám đập lung tung, cứ thế bị động mặc cho người cá mang theo cô bơi ở trong nước.

Người cá cũng biết Diệp Tranh không thể ở trong nước quá lâu, nó duy trì cứ mỗi mười giây sẽ đưa Diệp Tranh nổi lên mặt nước để thở. Lúc mới bắt đầu, Diệp Tranh còn luống cuống tay chân, nhưng dần về sau, một người một cá phối hợp vô cùng nhịp nhàng.

Hai chân của Diệp Tranh cũng thả lỏng hơn, bọn họ chuyển động ở trong nước, ngoại trừ hai tay vẫn nắm chặt lấy tay người cá, Diệp Tranh cực kì thích người cá cứ mang theo mình bơi lội trong nước như này. Cô mở to hai mắt, không cần suy nghĩ nhiều đến hoàn cảnh hoặc tư thế bơi, chỉ cần chiêm ngưỡng cảnh vật dưới đáy biển.

Người cá khẽ sát ở phía sau Diệp Tranh, Diệp Tranh có thể cảm nhận được vẩy trên cái đuôi to lạnh lẽo của nó tình cờ quét qua hai chân của mình. Hai cái móng vuốt mạnh mẽ của nó ôm lấy Diệp Tranh, đưa Diệp Tranh đi về phía biển sâu.

Ở gần đảo, mặt nước biển chỉ sâu chừng hai mét, người cá ôm Diệp Tranh, dễ dàng đưa cô đi qua bãi san hô, tảo biển. Khi bọn họ lướt qua bãi đá ngầm, phía trên đá ngầm có những con cua nhỏ không ngừng bò sát. Lúc đi qua bụi tảo biển, tảo biển ôn hòa đóng đưa hai bên cơ thể Diệp Tranh, chấn động bầy cá đang ẩn núp bên trong.

Người cá còn mang theo Diệp Tranh đuổi theo bầy cá, cầm lấy tay Diệp Tranh đưa cho cô một con cá nhỏ đang kinh hoàng muốn trốn. Cá nhỏ giẫy dụa ở ngón tay giữa của Diệp Tranh, làm cô nhin không được cười ra tiếng, sau đó nước biển mặn lập tức tiến vào trong miệng.

Người cá nhận ra Diệp Tranh giẫy dụa, nhanh chóng dẫn cô nổi lên mặt biển, một móng vuốt ôm eo Diệp Tranh, một tay móng vuốt khác thì lo âu vuốt gò má không ngừng ho khan của cô.

Tuy rằng uống nước, Diệp Tranh cũng rất vui vẻ, cô thở ra một hơi, nở nụ cười tươi với người cá, rồi nhìn người cá chỉ chỉ dưới nước, ra hiệu người cá tiếp tục dẫn cô đi.

Người cá do dự một lúc, lại mang theo Diệp Tranh bơi vào trong nước.

Lần này, người cá ôm Diệp Tranh đến chỗ hải sâm dưới đáy biển, nó giẫy lên muốn chạy trốn, Diệp Tranh chặn lại hành động muốn mổ bụng con hải sâm không biết nghe lời này của người cá, rồi thả nó ra.

Bọn họ thậm chí gặp một con cá lớn dài khoảng hai đến ba mét, lúc đó Diệp Tranh còn lo lắng, rất sợ con cá lớn này sẽ tấn công, bởi vì miệng con cá lớn này trông rất giống với miệng cá mập.

Thế nhưng tiếp đó cô lại phát hiện, con cá lớn kia khi nhìn thấy bọn họ thì lập tức chạy xa, hẳn là sợ người cá ở phía sau cô.

Diệp Tranh trầm nghĩ trong lòng: Cô vậy mà cũng có ‘uy phong của người cá’.

Dần dần, bọn họ cách quần đảo càng ngày càng xa, khoảng cách đáy đại dương, đá san hô từ một hai mét biến thành ba, bốn, năm mét...

Bọn họ từ từ bơi đến rãnh biển, Diệp Tranh cúi đầu nhìn, phía dưới là rãnh biển sâu hơn mấy trăm mét, bọn họ đã tới biên giới của đại dương.

Diệp Tranh nhìn chằm chằm rãnh biển không thấy đáy, không biết tại sao, có cảm giác cổ quái như sắp nhìn thấy một loài sinh vật biển kỳ dị, hoặc là thủy quái nhảy vọt lên.

Mặc cho người cá vẫn đang ôm chặt lấy cô, Diệp Tranh cũng biết đến sức mạnh và tính công kích mạnh mẽ của người cá, nhưng cô bị sự tương tượng của mình làm cho sợ hãi, Diệp Tranh theo bản năng rung mình một cái.

Người cá ôm cô, nhìn thấy sắc mặt Diệp Tranh tái nhợt, cô miễn cưỡng nhìn người cá mỉm cười, chỉ về phía quần đảo: “Trở về đi?”

Người cá biết rãnh biển khiến Diệp Tranh sợ hãi, nó vỗ lưng Diệp Tranh động viên, rồi mang cô quay về.

Lần này, người cá để Diệp Tranh nằm ngửa trên mặt biển, mặt trời ấm áp chiếu vào người cô, người cá ở phía sau thì ôm nhẹ cô, đồng thời bơi ngửa từ từ trở về.

Dưới sự giúp đỡ của người cá Diệp Tranh trèo lên bờ, cô lúc này mới thấy tuy rằng người cá dẫn cô đi, nhưng cô vẫn rất mệt. Hai tay Diệp Tranh chống sau đầu, đỡ cơ thể mình, thở khó khăn.

Cô nhìn về phía người cá đang nằm nhoài bên cạnh, cười: “Rất đẹp, sau này chúng ta lại đi được không?”

Người cá không nói lời vào, chỉ nhìn cô rồi giơ ra móng vuốt tay phải, mấy vỏ sò nhỏ màu đỏ sẫm yên lặng nằm trong lòng bàn tay của nó.

Diệp Tranh sững sốt, lập tức cười hoạt bát: “Ha ha, tôi biết cậu muốn gì rồi, chờ chút!”

Người cá đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn chờ cô, nó đi theo Diệp Tranh, một người một cá cùng nhau chậm rãi trở về nhà đá. Đợi đến khi Diệp Tranh lau khô nước trên người, thay đổi một bộ ‘quần áo’ khô ráo, người cá yên tĩnh nằm nhoài trên một chân của Diệp Tranh, nhìn Diệp Tranh đâm từng lỗ nhỏ trên từng vỏ sò.

Diệp Tranh cẩn thận dùng mấy cọc gỗ nhỏ xuyên qua lỗ nhỏ trên vỏ sò, sau đó cột lại hai bên đầu. Không cần Diệp Tranh nhắc nhở, nó thông minh duỗi ra cổ tay, để Diệp Tranh đeo lên cổ tay của nó, dương dương tự đắc lắc lắc móng vuốt, xác nhận nó sẽ không rơi xuống mới sẽ trở về bờ biển tiến vào trong nước.

Với sự hiểu biết của Diệp Tranh đối với người cá, nó tám phần mười là không thể chờ, muốn đi tìm đồng loại của mình để khoe khoang.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Tối hôm đó, lúc trở về người cá nhìn thấy trên cổ Diệp Tranh cột voan mỏng.

Rất rõ ràng, hành động này của Diệp Tranh – thời thời khắc khắc mang trên người làm người cá rất vui, nó nhẹ nhàng vuốt voan trên cổ Diệp Tranh, hành động nhẹ nhàng đến kỳ cục, khiến người ta cảm thấy có chút ân tình, giống như đó không phải voan, mà là người yêu của nó.

Tuy rằng móng vuốt của người cá không có đụng đến Diệp Tranh, nhưng động tác của nó, cùng với đôi mắt to ướt nhẹp nhìn cổ cô, Diệp Tranh cảm thấy tóc gáy muốn dựng thẳng hết.

Diệp Tranh vội vàng đẩy mặt người cá ra xa, giờ tay lên, dùng cá khô dòi đi sự chú ý của nó: “Có muốn ăn không?”

Một chiều này rất hữu hiệu, móng vuốt người cá lập tức rời khỏi tấm voan trên cổ Diệp Tranh, chăm chú nhìn cá khô Diệp Tranh đưa cho nó.

Diệp Tranh có chút nghi ngờ về muối nấu, cho nên lúc ướp muối chỉ thả có chút xíu, ít đến gần như không có. Bản thân cô còn chưa nếm thử, lúc này chỉ có thể thấp thỏm nhìn người cá.

Người cá tò mò cầm lấy cá khô quơ quơ. Trước đó, khi Diệp Tranh phơi cá nó đã cảm thấy rất thú vị, lúc Diệp Tranh dùng một con cá làm thí nghiệm, nó còn rộng rãi bắt về cho Diệp Tranh một đồng lớn cá cùng loại.

Mà cho dù hiểu kỳ thế nào đi chăng nữa, người cá trước giờ chưa từng thiếu thốn thức ăn vẫn luôn tôn trọng nguyên tắc, nó chưa từng chạm qua cá khô của Diệp Tranh, lúc này cầm cá khô, lật lại lật, liếm lại liếm, có vẻ rất thú vị.

Diệp Tranh có chút an ủi, cô đã từng cho người cá thử qua rất nhiều loại thức ăn khác nhau, ngoại trừ hoa quả ra, đây là món thứ nhất người cá liếm mà không có biểu hiện ghét bỏ nào, quả nhiên hải sản vẫn hiệu quả hơn.

Người cá chậm rì rì xé một miếng, bỏ vào trong miệng, chậm rãi nhai.

“Thế nào?” Diệp Tranh cúi đầu chờ mong hỏi. thapdiepcoc.com

Lần này người cá rất cho Diệp Tranh mặt mũi, nó không có nhổ ra, mà nhai thêm hai cái sau đó nuốt xuống, nhìn qua cũng không có ghét cá khô.

Nhưng cũng chỉ nằm trong mức độ không ghét mà thôi, bởi vì tiếp đó, người cá đưa toàn bộ phần cá khô còn lại đến bên môi Diệp Tranh.

Diệp Tranh theo phản xạ ngửa mặt ra sau, né tránh cá khô.

“Chờ chút! Cái này cậu từng liếm qua rồi!”

Thấy động tác của Diệp Tranh, người cá thu móng vuốt về, đầu nghiêng một bên, giống như đang nghi hoặc Diệp Tranh vì sao không ăn.

Nó trừng mắt nhìn cá khô một lúc, sau đó lại đưa đến bên môi Diệp Tranh. Diệp Tranh nắm lấy cổ tay người cá, đẩy cá khô về miệng người cá: “Cậu ăn, cậu ăn đi.”

Người cá hiểu, cuối cùng toàn bộ cá khô cũng tiến vào bụng người cá. Thế nhưng người cá cũng không từ bỏ ý định, đại khái là muốn biết Diệp Tranh có muốn ăn cá khô hay không, nó nhặt lên một con cá khô khác, xé một miếng, chấp nhất đút cho Diệp Tranh.

Diệp Tranh cảm thấy không tốt lắm, nhưng cô vẫn hé miệng nhận lấy.

Diệp Tranh vừa cắn một mảnh nhỏ cá khô, mùi vị cũng không tệ, vừa vặn, thịt có chút dẻo, nhưng... hơi cứng.

Không sai, đừng thấy người cá xé xuống dễ dàng như vậy mà nghĩ lầm, lấy răng Diệp Tranh ra để nói, muốn nhai xong là cả một đời lao lực. Khi người cá xé miếng thứ hai qua cho Diệp Tranh, quai hàm cô đều đau. Cô ôm má phải, vừa ăn vừa xoa bóp thịt má phải của mình, lúc này mới có thể nuốt xuống miếng thứ hai.

Người cá chú ý thấy vẻ mặt đau khổ của Diệp Tranh, cậu xé miếng thứ ba ra nhưng không đút cho cô, mà bỏ vào miệng bản thân.

Hà? Diệp Tranh nghi hoặc, nó không phải không thích ăn sao? Chẳng lẽ nhìn Diệp Tranh ăn lại cảm thấy có khẩu vị rồi? Diệp Tranh kinh ngạc nhìn cái mặt đơ cứng của người cá nhai đồ ăn, sau đó nâng cằm cô lên, miệng tiến gần lại đây...

“Không muốn!!!!!!” thapdiepcoc.com

Diệp Tranh đột nhiên hiểu ra, kinh sợ hô to một câu, đưa tay chặn lại miệng người cá. Dưới lòng bàn tay cô là đôi môi lạnh lẽo của người cá. Cũng may tốc độ cúi đầu của người cá không nhanh, cũng không phản kháng động tác của Diệp Tranh – cô phải chống trên xương cằm của người cá mới không có bị thương. Diệp Tranh biết có một số loài động vật sẽ giúp con non nhai nát thức ăn, người cá có thể là nhìn thấy cô ăn khổ cực quá nên muốn nhai nát

thức ăn cho cô.

Có điều đối với bản thân Diệp Tranh, động vật làm vậy thì không có vấn đề gì, nhưng nếu đặt nó lên người cô thì không thể nào!

“Không được! Không được! Không được!” Diệp Tranh nhấn mạnh, nghiêm túc lặp lại nhiều lần để biểu đạt ý kiến của mình.

Sau đó tay cô dùng sức, đẩy người cá ra xa, khiến cho người cá nhìn thấy quyết tâm của mình. May mà người cá luôn thuận theo động tác của cô, không thì cô cũng không cách nào đẩy nó ra. Nó mở to hai mắt, có chút không hiểu nhìn Diệp Tranh, yết hầu hơi động, nuốt xuống cá khô đã nhai nát trong miệng.

Trong tay nó còn cầm nửa con cá khô, một người một cá, một người ngồi, một người nằm nhìn nhau.

Người cá hé miệng, làm ra cái động tác thờ dài, nhưng lại không có âm thanh thờ dài – nó lại còn thờ dài.

Diệp Tranh nghĩ chắc là vì mình thờ dài quá nhiều lần, nên người cá không có dây thần kinh cảm xúc đã học theo cách biểu đạt cảm xúc của cô, cùng đó động tác tay nó di chuyển liên tục. Một nửa con cá khô còn lại như nổi bão, biến thành các mảnh vụn nhỏ, chất đồng trong lòng bàn tay người cá.

Người cá nâng cánh tay lên, đưa tay đến bên miệng Diệp Tranh, muốn cho Diệp Tranh ăn hết đồng cá khô xé này. Diệp Tranh bắt đắc dĩ, cô không còn cách nào hơn là dùng ngón tay bóc một nhúm nhỏ, cẩn thận bỏ vào trong miệng.

Cá khô bị xé ra vẫn còn có chút cứng, nhưng lần này Diệp Tranh nhai nuốt dễ dàng hơn nhiều rồi, cá khô xé ăn càng giống như ruốc cá, khẩu vị của Diệp Tranh cũng càng có thể tiếp thu.

Trong lúc đó cánh tay người cá vẫn nâng rất vững vàng, một chút cũng không có vẻ mỏi, nó rất kiên nhẫn chờ Diệp Tranh ăn hết cá khô xé.

Diệp Tranh ăn hết cá, lại bắt đầu ăn ‘khoai tây’ bị mặt trời nướng qua một lần. Người cá sau khi ăn thử khoai tây, đối với khoai tây đã không còn bất kỳ hứng thú nào nữa. Nó kiếm một cái ốc biển sạch sẽ nằm xuống, bắt đầu chậm rì rì chế biến mấy con cá khô còn lại.

Cách chế biến của người cá hết như vừa rồi, đem mấy con cá khô còn lại xé thành từng mảnh nhỏ để Diệp Tranh có thể ăn.

Diệp Tranh vừa gặm khoai tây vừa cười, con cá lớn này càng lúc càng thân.

Diệp Tranh ăn xong com tối, lại mang người cá đi ra bãi cát, xem như trò tiêu khiển sau bữa com chiều, rồi đi đến cây đại thụ đo độ cao.

Diệp Tranh nhớ lại sự nghi hoặc của mình trước đó, vẫy tay về phía người cá, nhân nó lên thân cây khô, lại dùng mũi tên khắc độ cao lên.

Lần này, sự trưởng thành của người cá hoàn toàn hiện rõ trước mắt Diệp Tranh, chiều cao của nó, không đúng, đúng hơn là độ dài đã tăng thêm ba bốn centimet rồi!

Diệp Tranh có chút lú lẫm, tốc độ trưởng thành này cũng quá nhanh! Diệp Tranh nhắm tính một chút, nếu cứ tiếp tục với tiến độ này, người cá hẳn sẽ rất nhanh trưởng thành thì phải? Cũng không biết lúc nào dây thanh của nó sẽ phát triển.

Diệp Tranh nhìn chằm chằm vạch độ cao, người cá cũng đồng dạng nghiêm túc nhìn vạch độ cao trên thân cây. Diệp Tranh suy nghĩ một hồi, sau đó ngồi xổm người xuống, đưa tay ôm lấy phần đuôi thô to nhất của người cá, muốn nhớ rõ chiều rộng đuôi hiện tại của người cá.

Suy nghĩ của cô đơn giản là sau khi độ cao tăng trưởng, thì chiều ngang thân thể cũng sẽ tăng trưởng. Đối với Diệp Tranh, chuyện này xem như chuyện vô cùng bình thường, đo xong chiều cao thì phải đo chiều rộng.

Thế nhưng Diệp Tranh lại quên mất suy nghĩ của người cá, hoặc là nói, đối với Diệp Tranh, cô chưa từng nghĩ người cá sẽ chống cự bất kỳ hành động nào của cô. Dù sao ngoại trừ lần đầu gặp mặt, từ trước đến nay nó đều biểu hiện rất tốt, rất ngoan.

Lúc Diệp Tranh ngồi xổm xuống, vừa đứng dựa vào bụng người cá, lúc đó người cá đã có chút cứng ngắc. Đợi đến khi Diệp Tranh đưa tay ôm lấy phần đuôi thô to nhất của nó, người cá rốt cục nhảy lên, đẩy Diệp Tranh ra.

Khi người cá lên bờ, nó luôn dựa vào phần xương cứng của đuôi để đứng lên, nó nhảy lên một cái như thế rất dễ dàng mất đi cân bằng, sau khi đẩy Diệp Tranh ra toàn bộ cả người đều như bánh xe lăn xuống sườn cát.

Diệp Tranh bị người cá đẩy ra như vậy, vừa đứng đứng trúng cằm, cô vừa xoa cằm, vừa xoa mũi, khó khăn đứng lên nhìn người cá lăn xuống sườn cát.

Dưới sườn cát lại vừa vụn có khối đá lớn, phía dưới tảng đá lại có một cái rãnh, người cá lăn xuống thì bị kẹt lại ở bên trong, gẫy giữa đi ra không được. Giờ phút này nó đang bị kẹt ở khe rãnh trong tảng đá ngọc ngậy cái đuôi to, phát ra âm hưởng đùng đùng đùng. Thấy Diệp Tranh nhìn qua, nó vẩy móng vuốt, đáng thương nhìn Diệp Tranh.

Chương 21

Nhìn cái đuôi to không ngừng vung loạn của người cá, Diệp Tranh xấu xa nở nụ cười, cô vừa xoa cảm vừa khắp khiêng đi xuống sườn cát.

Vừa rồi người cá chỉ muốn né tránh Diệp Tranh, cũng không có ý làm cho Diệp Tranh bị thương. Thế nhưng, thể trọng của nó như thế, Diệp Tranh lại bị nó đẩy một cái, cảm bị đụng trúng đầu vẫn chịu không nổi. Diệp Tranh liên tục xoa cảm, cũng may không có bị trật khớp. thapdiepcoc.com

Diệp Tranh há to miệng cử động quai hàm, thấy cũng không đau như vừa rồi mới yên tâm, sau đó ngồi chồm hổm xuống nghiêm túc nhìn người cá. thapdiepcoc.com

Thấy Diệp Tranh ngồi xồm xuống bên cạnh mình, người cá duỗi móng vuốt ra nắm lấy cổ tay Diệp Tranh lắc lắc, như đang thỉnh cầu Diệp Tranh kéo nó ra ngoài.

“Biết sai rồi à?” Diệp Tranh cười híp mắt nhìn người cá nói, sau đó lại xấu xa vỗ lên phần đuôi thô của người cá, “Nếu như ngoan ngoãn để mình đo một cái thì cậu đâu gặp phải vấn đề này?”

Khi Diệp Tranh đập lên đuôi nó, chiếc đuôi vẫn đang vung vẩy của người cá dừng lại một cái, tiếp đó càng dùng sức mà giãy dụa, thậm chí còn làm cho đất cát xung quanh nó bay tứ tung.

“Được rồi, được rồi,” Diệp Tranh giơ hai tay lên, làm một cái động tác đầu hàng, nhìn thoáng qua chỗ đó của người cá một cái “Minh bảo đảm không. . . Á...”

Diệp Tranh bất giác phát hiện lý do khiến người cá có phản ứng lớn như vậy, nếu như người cá là người thì phần đuôi thô của nó hẳn là phía dưới. Mà vị trí đó... thapdiepcoc.com

Diệp Tranh nhất thời cảm thấy thật lúng túng, thì ra vừa rồi mình đang giờ trò lưu manh.

Lúc này, đuôi to của người cá vẫn không ngừng vung vẩy, thấy Diệp Tranh không nói gì, nó lại dùng móng vuốt kéo cô. Diệp Tranh cảm thấy lòng bàn tay bị người cá nắm chặt rất nóng, ngay cả móng vuốt lạnh buốt của người cá cũng không thể làm cho nhiệt độ này hạ xuống.

Mà nóng cũng không chỉ lòng bàn tay, Diệp Tranh cảm thấy ngay cả cổ, gò má của mình cũng bắt đầu nóng hổi. Dù gì cô cũng chỉ là một cô gái mới mười sáu tuổi, sau khi đến Mỹ cũng chưa từng quen bạn trai, mặc dù trên bãi biển cũng nhìn nhiều rồi, nhưng cũng chỉ là cộp giầy nhìn đồi núi mà thôi. Hơn nữa, đuôi của người cá hoàn toàn làm cho cô quên mất nó cũng có vị trí tư mật. . . . Mà hiện tại nó đối với hành động lưu manh của Diệp Tranh phản ứng kịch liệt như thế, Diệp Tranh không cách nào giả bộ như nhìn không thấy.

Người cá ngừng giãy dụa, nó tựa lên vai Diệp Tranh hơi đứng nửa người lên, sau đó đôi tay lạnh buốt của nó sờ lên gò má của Diệp Tranh. Sợ là khi kinh động đến Diệp Tranh cô sẽ lại ngã xuống, móng vuốt muốn sờ lên gò má của Diệp Tranh liền thu hồi, thế nhưng do dự một lúc, nó vẫn từ từ sờ hai má của cô, nghiêm túc nhìn chằm chằm Diệp Tranh. Diệp Tranh không khỏi ngừng thở, cũng không có nhìn người cá, thấy nó càng lúc càng đến gần, Diệp Tranh trong lúc lúng túng hoảng loạn hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ.

Mặt người cá đến gần, nó quan sát Diệp Tranh, đại khái là muốn biết Diệp Tranh vì sao đột nhiên bị nóng lên. Khi móng vuốt lạnh buốt của người cá chạm đến gò má của cô, Diệp Tranh chỉ cảm thấy nhiệt độ của mình liên tục tăng nhanh, gần như phát sốt. Nếu trong tay Diệp Tranh lúc này có một chiếc gương, cô sẽ phát hiện gò má của mình không chỉ nhiệt độ tăng cao, mà còn trở nên đỏ chót.

Có điều, Diệp Tranh không biết điều đó, chỉ có người cá ở gần Diệp Tranh phát hiện biến hóa này. Mắt nó mở càng to, không rõ nhìn gò má đỏ bừng của Diệp Tranh. Đại khái là cảm thấy dùng mắt quan sát không có hiệu quả, người cá lè lưỡi, liếm mặt Diệp Tranh.

Đầu lưỡi ẩm ướt lạnh lẽo khiến Diệp Tranh bừng tỉnh, giống như vừa tỉnh lại từ một giấc mộng, Diệp Tranh đẩy người cá ra, lần nữa đặt mông ngồi xuống đất.

Diệp Tranh la lên một tiếng đau đớn, tuy rằng lần này ngã xuống không tính nặng, nhưng lần ngã trước vẫn còn chưa hết đau đầu. thapdiepcoc.com

Thấy Diệp Tranh rời khỏi móng vuốt của mình, lại kêu lên đau đớn, người cá hoàn toàn sốt ruột, lần nữa dùng sức ngo ngoáy cái đuôi to, vận vẹo muốn đi ra ngoài.

Người cá nãy giờ vận vẹo cơ thể làm Diệp Tranh nhìn mà sợ, cô chỉ lo nó sẽ tự làm mình bị thương, vì thế liền vội vàng tiến lên ôm lấy cái đầu không ngừng giãy dụa của người cá, vừa dùng tay ôn nhu vuốt đầu tóc trơn tuột của người cá.

“Ng ngoan, ngoan, dừng lại.” Diệp Tranh thủ thỉ nói, “Minh sẽ kéo cậu ra, không được cử động nữa.”

Lúc Diệp Tranh ôm lấy nó, người cá cũng đồng thời ngừng giãy dụa, khi Diệp Tranh vừa vuốt đầu, vừa thấp giọng dụ dỗ nó, cơ thể của nó cũng đã mềm nhũn, yên lặng nằm trong lòng ngực Diệp Tranh.

Cảm thấy người cá nằm trong ngực mình đã yên tĩnh lại, Diệp Tranh nhẹ nhàng vỗ đầu nó: “Thật ngoan.”

Người cá đáp lại bằng cách dùng móng vuốt vỗ lưng Diệp Tranh. thapdiepcoc.com

May mà thành công, người cá không lại gãy dựa, như trước tin tưởng nhìn Diệp Tranh.

“Chẳng phải cậu lặn xuống sao, thế nào lại bị mắc kẹt?” Diệp Tranh nói thăm, vòng quanh tảng đá lớn hai lần. Tiếp đó, cô phát hiện người cá bị mắc kẹt là do các tảng đá và triền núi chồng chất lên nhau tạo thành.

Khi người cá ngã vào khe đá thì nó còn kéo theo bùn cát, chúng nó lót ở dưới thân người cá, lúc này mới khiến cho người cá không thể đi ra.

Biết được nguyên nhân, Diệp Tranh rút cục nghĩ đến biện pháp giải quyết: Từ phía dưới đào ra một khe hở, để người cá có thể chui ra.

Nghĩ ra phương pháp, Diệp Tranh ngồi xổm xuống ôm đầu người cá: “Chờ mình một chút nha, mình lập tức quay trở lại.” thapdiepcoc.com

Cô sợ người cá nghe không hiểu, cho nên chỉ chỉ phần cát phía dưới. Sau đó làm hành động đào móc, cuối cùng từ trên cây hái xuống một quả trái cây nhét vào miệng người cá, lúc này mới như một làn khói chạy về nhà đá, lấy mấy cái mũi tên gãy đầu, cùng với vài lá cây lớn.

Diệp Tranh hồn hên chạy trở lại, thấy người cá vẫn ngoan ngoãn kẹt lại trong khe đá, chỉ là trước người có thêm hai hột quả trái cây. Xem ra người cá hiểu ý của cô, không có bởi vì cô chạy đi mà gãy dựa, thậm chí còn ăn sạch quả trái cây giống như quả táo mà nó thích ăn nhất.

Nhìn thấy Diệp Tranh quay trở lại, người cá vui vẻ vẫy vẫy đuôi, duỗi móng vuốt về phía cô.

Diệp Tranh vỗ vỗ tay của nó, rồi dùng lá cây bọc người nó lại. Người cá không thoải mái giật giật, nhưng vẫn để Diệp Tranh bận việc trên người mình.

Bọc kỹ cái đuôi của người cá xong, Diệp Tranh mới cảm thấy cái mũi tên đào khe hở, bắt đầu dùng sức đào bùn cát ở phía dưới người người cá ra. thapdiepcoc.com

Cũng may mảnh đất này vẫn tính là khô ráo, không đến nỗi bị đất cát chồng chất, Diệp Tranh đào rất dễ dàng. Hơn nữa người cá hiểu ý cô, cho nên còn dùng móng vuốt giúp cô đào đất. Với sức lực và móng vuốt bén nhọn của người cá, Diệp Tranh làm nhanh hơn rất nhiều.

Không lâu lắm, phía dưới người người cá xuất hiện một khe hở. Diệp tranh bỏ mũi tên trong tay ra, lần nữa nắm chặt móng vuốt của người cá, bắt đầu thử kéo người cá ra ngoài.

Diệp Tranh còn lo lắng người cá quá nặng, cô sẽ không cách nào kéo nó ra. Nhưng người cá lại rất phối hợp, vặn vẹo đuôi, dần dần cũng bị Diệp Tranh kéo ra.

Khi lá cây bọc trên đuôi người cá “Roạt” rách ra, cơ thể người cá rốt cục cũng chậm rãi nhích đi ra, sau đó càng lúc càng nhanh, khi Diệp Tranh cảm thấy mình sắp đến cực hạn thì cuối cùng người cá cũng thoát khỏi khe rãnh!

Cùng với việc người cá thoát ra ngoài, Diệp Tranh cũng bị mất cân bằng, lần thứ ba ngã sấp xuống mặt cát, đã thế cát còn bay vào trong miệng của Diệp Tranh.

Hôm nay quả là một ngày xui xẻo, Diệp Tranh nằm trên đất vừa thổ cát vừa nghĩ, buổi chiều còn cảm thấy hôm nay là một ngày đẹp trời, mình cũng quá ngây thơ rồi.

Mà cái này cũng chưa tính, người cá vất vả lắm mới có thể thoát ra ngoài tất nhiên sẽ hưng phấn chịu không được, nó đương nhiên sẽ không quên người kéo nó ra là Diệp Tranh, nó vui vẻ đề lên người cô, ôm cổ Diệp Tranh, cái đuôi nặng trĩu trĩu thì vui vẻ vỗ mu bàn chân của cô. thapdiepcoc.com

“Được rồi, đủ rồi, mình biết cậu rất vui rồi.” Diệp Tranh dùng tay ngăn trở mặt người cá đang áp trên mặt mình, khó khăn ngược đầu tách mặt người cá ra.

“Cậu trước tiên đứng lên được không, lên... lên... lên... Cái tên này mình bảo cậu đứng lên nghe thấy không?!”

Diệp Tranh gầm lên, lặn lộn đẩy người cá ra.

Có thể là do bị tiếng gầm thét của Diệp Tranh làm cho khiếp sợ, người cá ngửa mặt bất động nhìn Diệp Tranh. Diệp Tranh cúi người nhìn xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nó.

Một người một cá đối diện nhau rất lâu, đuôi cá nhẹ vỗ lên mặt đất, sau đó có chút thăm dò, cẩn thận từng chút một, vỗ vỗ Diệp Tranh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Thấy Diệp Tranh không có phản cảm, người cá lấy lòng – dùng đuôi vỗ vỗ bàn chân của Diệp Tranh, tốc độ vỗ càng lúc càng nhanh, sức dùng cũng càng lúc càng lớn. Diệp Tranh cảm thấy chân mình bị con cá lớn này vỗ đến phát đau.

“Đủ rồi, đủ rồi.” Diệp Tranh cười khúc khích, vươn mình đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống người cá, “Lại vỗ, chân mình sẽ bị cậu vỗ hư mất.”

Người cá nằm trên mặt đất một lúc, sau đó cũng xiêu xiêu vẹo vẹo đứng dậy, đứng ở trước mặt Diệp Tranh, nó lắc lắc đầu, cát trên người nó lập tức bay qua người Diệp Tranh. thapdiepcoc.com

“Trở về sẽ giúp cậu phui.” Diệp Tranh trừng nó một cái, sau đó ngồi xổm người xuống giúp người cá gỡ mấy lá cây to đã rách ra. Sau khi làm xong, Diệp Tranh có chút đau lòng phát hiện, vảy trên đuôi người cá vẫn bị rớt mất mấy cái.

Trước lúc Diệp Tranh bọc đuôi người cá lại, cô đã nhìn thấy vảy trên đuôi cậu có chút bị tổn thương. Cho nên khi chạy về nhà lấy dụng cụ cô cũng cầm lá cây qua đây. Thế nhưng không nghĩ đến, cuối cùng cậu vẫn bị rớt mất nhiều vảy như vậy.

Thấy vảy của mình bị rớt mất, người cá thương tâm cực kỳ. Đến lúc trở lại nhà đã rồi, tâm trạng của người cá cũng không tốt lên bao nhiêu.

Nó ưỡ oải quay lưng về phía Diệp Tranh nằm trên mặt đất, vừa ôm vừa vuốt cái đuôi to, dáng dấp lẻ loi đến đáng thương. Hôm nay, người cá không những chủ động cắt đi phần vảy trên đuôi, còn bị rớt mất mấy cái vảy màu xanh xinh đẹp. Chuyện này đối với người cá là một vụ tai nạn rất nghiêm trọng.

Móng vuốt của nó liên tục sờ lên phần đuôi bị mất vảy, Diệp Tranh nghĩ: dưới lớp vảy hẳn là dây thần kinh, nếu là loài người thì chẳng khác gì bị rách da, chẳng phải là rất đau sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Tranh có chút ngồi không yên, khi người cá quay trở lại biển, nước biển ngấm vào vết thương chẳng phải sẽ càng đau hơn? Nghĩ thế, Diệp Tranh có chút không biết phải làm sao, người cá là chủng loài mạnh mẽ, không biết cả đời có bị thương bao giờ không? Nếu có chủng nó có cách gì trị thương? Diệp Tranh nhất thời nhớ đến lúc trước người cá từng dùng tảo biển đắp lên vết thương cho cô.

Diệp Tranh đi qua ngồi xuống bên cạnh người cá, cẩn thận xoa đầu người cá, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng thổi phần đuôi bị mất vảy của người cá. thapdiepcoc.com

“Có tốt hơn không?” Diệp Tranh lo lắng hỏi, ngẩng đầu nhìn người cá, người cá mở to mắt, không chớp một cái nhìn Diệp Tranh.

Thấy Diệp Tranh ngẩng đầu hỏi nó, người cá mở miệng, không tiếng động kêu lên một tiếng, sau đó giật giật cái đuôi, xem ra là muốn Diệp Tranh tiếp tục thổi.

Diệp Tranh cảm thấy người cá cắt vảy hay mất vảy đều là do mình gây nên, là một người hiện đại có đạo đức, Diệp Tranh cảm thấy xấu hổ vô cùng. Cô tiếp tục thổi lên vết thương cho người cá, nghiêm túc cẩn thận phui cát trên đuôi. Diệp Tranh thậm chí chạy lại chỗ lúc này, đi lượm vảy cá về.

Diệp Tranh gom toàn bộ vảy bị rớt của người cá về, rồi dùng cỏ khô xuyên vảy thành vòng, đeo lên cổ người cá.

“Cảm thấy tốt hơn chưa?” Sau khi Diệp Tranh đeo vòng xuyên vảy lên cổ người cá thì ôn hòa hỏi cậu.

Người cá đuôi móng vuốt, trân trọng vuốt ve cái vòng cổ này, cái đuôi to thả lỏng hơn một chút, vảy cá nhỏ trước ngực cũng giật giật, xem ra tinh thần tốt hơn nhiều rồi.

Diệp Tranh thờ phào nhẹ nhõm, cô suy nghĩ một chút, lại tháo vòng cổ xuống, quần nó lên đuôi cá của cậu.

Làm Diệp Tranh cảm thấy nuối tiếc là: độ dài của tấm vảy không đủ để cột lên phần đuôi bị rớt nhiều vảy nhất của người cá, Diệp Tranh không thể làm gì khác hơn là cột lên vị trí khác. Tấm vảy này sẽ không thấm nước, Diệp Tranh thật hi vọng có thể dùng nó băng bó lên chỗ vết thương lớn nhất cho người cá, để vết thương của người cá không bị nước biển làm tổn thương. thapdiepcoc.com

Sau khi cột chắc tấm vảy lên đuôi người cá, móng vuốt người cá vươn ra đụng mu bàn tay Diệp Tranh, rồi thu trở về, nó không có từ chối lòng tốt của Diệp Tranh, khi Diệp Tranh nằm xuống ngủ, cũng lặng lẽ dựa vào người cá gần hơn.

Ngày hôm sau khi Diệp Tranh tỉnh dậy, cô nhìn thấy tấm vảy của người cá nằm bên cạnh mình, người cá không có mang theo vảy trở về biển, mà để lại cho Diệp Tranh.

Diệp Tranh nâng niu vảy trong lòng bàn tay, không nhận được oán giận, tên người cá này thật là không biết nghe lời!

Có điều, hôm nay Diệp Tranh cũng không cách nào có thể dùng tấm vảy người cá tặng cô, tuy rằng cô đã có sẵn kế hoạch cho cả ngày hôm nay – đeo vảy bôi qua các đảo.

Nhưng không biết vì lý do nào, có thể là vì hôm qua ngâm trong nước quá lâu, hoặc cũng có thể là vì bị gió biển thổi, hoặc cũng có thể là vì chuyện ‘rớt vảy’ tối hôm qua dần vật quá lâu. Lúc Diệp Tranh ngồi dậy cô cảm thấy đầu rất nặng, có chút choáng váng.

Sau khi đánh mấy cái hắt xì, Diệp Tranh sốt ruột phát hiện: Mình bị cảm lạnh rồi.

Tổ chất cơ thể Diệp Tranh trước giờ rất tốt, quanh năm suốt tháng ít khi sinh bệnh. Thế nhưng, nơi này là dị thể, bị ướt dễ trúng gió, thức ăn lại thay đổi thất thường, sau khi Diệp Tranh biết mình bị bệnh cũng chỉ có cảm giác ‘cái gì nên tới cũng sẽ tới’.

Diệp Tranh cũng không dám thả lỏng, cô hiện tại không có thuốc, bị cảm, cũng chỉ có thể chịu đựng đến khi khỏi. Trên đầu đội mũ cô do cô tự tết, trên người thì quần mấy tầng lá cây người cá đã dùng qua. Cô chậm rãi đi đến hồ nước ngọt, lấy đầy nước hai ốc biển lớn rồi trở về, sau đó đặt ở kế bên cửa phơi nắng, muốn làm cho nước ấm lên chút trước khi uống. thapdiepcoc.com

Diệp Tranh nhìn khoai tây và cá khô trong hai cái ốc biển khác tự an ủi chính mình, may mà cô còn chút hàng trữ, cả ngày hôm nay chỉ cần ở trong nhà đá nghỉ ngơi là được.

Diệp Tranh dùng tảo biển che lại lối vào, chắn đi gió biển bên ngoài, sau đó yên ổn nằm xuống nghỉ ngơi. Ngoại trừ lúc đầu cần dùng lá cây bao lấy mình để đi ra ngoài ra, cô nhất định sẽ không đi ra ngoài để tránh bị trúng gió.

Buổi tối trước lúc người cá quay trở về, đầu Diệp Tranh cũng đỡ choáng váng hơn rồi, cô xốc tảo biển lên nhìn ra ngoài, không biết khi nào người cá mới trở về? Tuy rằng đồ ăn vẫn còn, nhưng Diệp Tranh vẫn hi vọng người cá có thể mang về những thứ khác, nếu bệnh tình không nhanh chóng khỏi, có khả năng cô cần phải ở bên trong nghỉ ngơi mấy ngày.

Trước lúc trời hoàn toàn tối, không phụ sự kỳ vọng của Diệp Tranh người cá rốt cục dùng tảo biển cột mấy con trai biển lớn đem về.

Người cá cảm thấy rất kỳ quái, tại sao Diệp Tranh không ra nghênh đón nó như thường ngày. Người cá dùng sức kéo trai biển đến một bên nhà đá, sau đó có chút nôn nóng xốc rơm tảo biển lên.

Diệp Tranh cảm thấy, tâm trạng người cá có vẻ thả lỏng hơn, khi nhìn thấy cô đang ngồi ngay ngắn ở bên trong.

Nó sợ mình gặp chuyện không may sao? Bởi vì bị bệnh nên Diệp Tranh có chút nhạy cảm nghĩ. Ở nơi này, còn có một người bạn quan tâm mình, mặc kệ người bạn này có phải là người hay không, đối với Diệp Tranh cũng là một sự an ủi rất lớn. thapdiepcoc.com

Diệp Tranh nhìn người cá mỉm cười, đưa tay về phía người cá: “Trở về rồi?” Diệp Tranh đổi tư thế ngồi xếp bằng thành nửa quỳ, nhẹ nhàng sờ đầu người cá.

Xác nhận Diệp Tranh không có việc gì, người cá lúc này mới yên tâm đi xử lý mấy con trai biển, nó dùng sức mở vỏ trai ra, lộ ra xác thịt còn ngọc ngậy bên trong, móc thịt, tiếp đó quay đầu, cẩn thận đưa cho Diệp Tranh.

Diệp Tranh lắc tay một cái, ra hiệu cho người cá bỏ thịt xuống.

Tuy rằng ăn sống là không thể tránh khỏi, nhưng Diệp Tranh vẫn muốn thả chút gì đó vào bên trong, hoặc là phơi khô để ngày mai ăn.

Người cá nghe lời bỏ thịt lại vào bên trong vỏ trai, sau đó tiến vào bên trong nhà đá, Diệp Tranh thả tảo biển xuống, vẫy tay về phía người cá, ra hiệu cho nó đưa đuôi về phía mình.

Trên đuôi của người cá đắp một tầng rất mỏng giống như tảo biển, Diệp Tranh nhớ đến vết thương trên bắp đùi của mình đã hoàn toàn khép lại, không khỏi âm thầm gật đầu, hi vọng tảo biển cũng sẽ hữu dụng đối với người cá như nó đối với cô.

Diệp Tranh hơi di chuyển vị trí, thay đổi tư thế ngồi, cô đang suy nghĩ cách để người cá biết cô đang bị bệnh, cần nó giúp mình dự trữ một chút lương thực.

Nhưng, người cá đột nhiên nắm chặt mắt cá chân cô. thapdiepcoc.com

Động tác của người cá không có bất kỳ dấu hiệu nào – nó vừa rồi còn thành thạo đập đuôi to, muốn Diệp Tranh giúp nó chải mái tóc tron tuôn tuột.

“Thế nào?” Diệp Tranh không hiểu hỏi, cô chú ý thấy vảy lưng người cá có hiện tượng mờ rộng, nó hiển nhiên đang đề phòng.

Lòng Diệp Tranh cũng gấp gáp: Chẳng lẽ có loài sinh vật biển có tính công kích nào đến gần đây? Hoặc là chim ăn thịt? Dù sao nơi bọn họ ở cũng là một hòn đảo, dưới tình thế cấp bách Diệp Tranh cũng chỉ có thể nghĩ đến hai loại khả năng. Cô không khỏi đưa tay cầm chặt cung tên ở một bên.

Người cá đưa một móng vuốt khác sờ về phía vừa rồi Diệp Tranh mới ngồi. Nhờ vào tia sáng nhẹ xuyên thấu qua tảo biển, Diệp Tranh nhìn thấy nơi cô vừa ngồi, bùn cát đã biến thành màu nâu.

Mặt Diệp Tranh lập tức biến trắng xanh.

Móng vuốt người cá đụng lên bùn cát màu nâu, có chút sững sốt quay đầu nhìn Diệp Tranh, ánh mắt rơi xuống bắp đùi cô. Diệp Tranh cúi đầu nhìn theo tầm mắt của người cá, phát hiện... Bắp đùi mình có chút vết tích màu đỏ.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy bắp đùi của Diệp Tranh, cơ thể của người cá lập tức bật dậy, một tay xé rách rèm cửa bằng tảo biển, đưa người ra ngoài. Nó nằm ở ngoài cửa, toàn bộ vây lưng triển khai, một móng vuốt phần nộ cào mặt cát, con người của nó thì dựng thẳng trở nên cực kỳ hung ác, đầu thì xoay trái xoay phải, giống như đang tìm kiếm cái gì đó. thapdiepcoc.com

Một móng khác của người cá vẫn nắm chặt mắt cá chân của Diệp Tranh, nó ngẩng đầu lên, cực kỳ hung ác mở miệng —— thapdiepcoc.com

Đã lâu, Diệp Tranh rốt cục lần nữa nghe thấy âm thanh của người cá, đó là một tiếng gào sắc bén, dường như muốn xé nát kẻ địch đang núp ở đâu đó trong góc tối.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Diệp Tranh thật sự bị ‘răng nanh chớp lóe’ làm cho sợ hãi.

Hầm răng, móng vuốt, vây cá của người cá vừa lạnh lùng lại nghiêm nghị. Diệp Tranh nghe thấy tiếng gào thét của nó, âm sắc mặc dù vẫn còn non nớt, nhưng mang tính đe dọa khiến kẻ khác phải sợ hãi.

Có điều, bởi vì dây thanh vẫn chưa hoàn toàn phát triển, cho nên sau tiếng rít kia, người cá sẽ không lại phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa. Dù vậy, nó vẫn luôn duy trì tư thế công kích, nửa người nâng cao đứng vững, tầm mắt luôn di chuyển đến những góc tối mà kẻ địch có thể ẩn nấp. Diệp Tranh còn nhìn thấy bắp thịt trên người nó đều đang run lên vì tức giận, cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh.

Diệp Tranh không cảm thấy sợ nữa, cô biết người cá là vì lo cho cô nên mới trở nên khủng bố như vậy. Diệp Tranh đương nhiên biết đây là hiểu lầm, người cá sẽ không tìm thấy kẻ địch nào.

Diệp Tranh run rẩy từ từ đưa tay ra, thử khiến cho người cá bình tĩnh lại: “Minh... Minh...”

Đầu người cá xoay lại, đôi mắt to đáng sợ nhìn cô, nhưng không có ý định làm ra bất kỳ động tác uy hiếp nào.

Tay Diệp Tranh chạm lên sống lưng của người cá, cô cảm nhận được người cá run lên một cái, mặc dù đáng vẻ vẫn còn hung ác như trước, nhưng nó không có né đi sự đụng chạm của Diệp Tranh. Diệp Tranh thở phào một cái, rồi cẩn thận đến gần nó, tách ra vây cá sắc bén, chạm lên gáy người cá, nhẹ nhàng tựa đầu lên gò mà lạnh lạnh của người cá.

Tay phải cô vừa run rẩy vừa nhẹ nhàng xoa gáy người cá, nỗ lực để cho bắp thịt căng thẳng của nó thả lỏng. Tay trái thì cẩn thận vỗ vai người cá. thapdiepcoc.com

“Minh không có chuyện gì, không sao hết, không sao hết...” Diệp Tranh nhẹ giọng nói nhỏ bên tai người cá. Mặc cho người cá có hiểu Diệp Tranh đang nói gì hay không, Diệp Tranh vẫn hi vọng hành động của mình có thể khiến người cá hiểu, đây không phải chuyện lớn.

Diệp Tranh sờ mái tóc trơn tuột của người cá, để đầu người cá tựa lên vai mình, lại tiếp tục nhẹ giọng an ủi người cá. Một lát sau, người cá thả mắt cá chân của Diệp Tranh ra, nó cẩn thận di chuyển móng vuốt ra phía sau lưng Diệp Tranh, cũng nhẹ nhàng vỗ Diệp Tranh, bảo vệ Diệp Tranh trong lòng ngực.

Đây giống như một cái ôm, vây cá trước người người cá đã thu lại, nhưng vây cá trên lưng vẫn mở rộng. Đầu người cá ngẩng lên, từ trên vai Diệp Tranh nhìn ra bên ngoài kiểm tra.

Có lẽ là vì không thấy bất kỳ tung tích của kẻ địch nào, cũng có thể là vì Diệp Tranh không ngừng nhỏ giọng bên tai nó, tinh thần người cá rốt cục buông lỏng, không có lại bày ra tư thế cảnh giới.

Dưới lòng bàn tay, Diệp Tranh dần dần cảm nhận được người cá bắt đầu thả lỏng bắp thịt căng cứng, không khỏi yên lòng.

Diệp Tranh ngẩng đầu lên, nở nụ cười an ủi với người cá: “Cậu yên tâm... Á!”

Diệp Tranh chưa kịp nói xong, người cá đã đẩy mạnh cô vào trong nhà đá, đẩy cô ngã xuống, khiến cô nằm trên cỏ khô.

Diệp Tranh không nghĩ tới, người cá sau khi xác định không có kẻ địch công kích, ngược lại bắt đầu chú ý đến cô.

Người cá chèn vào giữa hai chân Diệp Tranh, mở dây cột quần ở hai bên hông ra.

“Cậu muốn làm gì?!” Diệp Tranh kinh hoàng la lên một tiếng, dùng sức đẩy người cá ra, muốn thoát khỏi động tác của người cá. thapdiepcoc.com

Đối với người cá, sức lực của Diệp Tranh chẳng khác gì chuồn chuồn lướt nước, người cá không hề bị ảnh hưởng, vẫn tiếp tục động tác của nó. Lúc Diệp Tranh cố sức đạp nó ra, hai móng vuốt của nó lại nắm chặt đầu gối của Diệp Tranh, kéo hai chân Diệp Tranh ra hai bên.

“Dừng lại! Tên khốn này!” Diệp Tranh thất kinh, giọng nói lại mang theo tiếng nước nổ, cánh tay cô dùng sức đẩy lồng ngực người cá, muốn nó rời đi.

Người cá không hề bị lay động, quyết định muốn nhìn thấy ‘vết thương’ của Diệp Tranh. Người cá không nhìn động tác của Diệp Tranh, nó nằm xuống giữa hai chân Diệp Tranh, nhìn kỹ chỗ đó.

Bị người cá không chớp mắt nhìn chăm chăm nơi đó, Diệp Tranh chỉ cảm thấy muốn nổi bão. Diệp Tranh giận dữ và xấu hổ muốn chết, hận không thể lập tức ngất đi.

Mà đây cũng chưa phải tình cảnh xấu nhất, người cá theo bản năng động vật, cúi thấp đầu, tiến sát đến chỗ đó, muốn thay Diệp Tranh liếm ‘vết thương’.

Diệp Tranh đúng lúc dùng tay che trước, thừa dịp người cá buông một móng vuốt để đẩy tay cô ra, cô lập tức đạp một cước lên mặt người cá.

“Nói rồi, không cần!” thapdiepcoc.com

Loại tâm trạng vừa giận dữ và xấu hổ này ảnh hưởng rất lớn đến Diệp Tranh, cô căn bản cái gì cũng không nghĩ, dùng toàn bộ sức lực đá lên bản mặt cứng nhắc của người cá. Đại khái là đá trúng gò má, mặt người cá lập tức nghiêng sang một bên.

Cùng lúc, Diệp Tranh nghe thấy mắt cá chân mình phát ra tiếng ‘răng rắc’, cũng không biết là có phải bị gãy xương hay không, Diệp Tranh chỉ biết là nó đau đến tận gan tụy, Diệp Tranh duy trì không được trạng thái nâng nửa người, hôn hên nằm xuống.

Diệp Tranh không chỉ đau chân, mà còn cảm thấy oan ức bởi cách người cá đối xử cô, cô rốt cục nhìn không được roi nước mắt.

Lúc người cá bị Diệp Tranh đạp trúng, vì bị công kích nên theo bản năng vây lung mở rộng, thế nhưng khi nó tức giận quay đầu lại nhìn Diệp Tranh, cúi đầu nhìn cô, lại bị tình cảnh hiện tại của Diệp Tranh làm cho hoảng sợ.

Người cá dừng lại một lúc, thu hồi răng nanh và vây lưng, cúi đầu đến gần mặt Diệp Tranh.

Mắt Diệp Tranh đỏ chót, nước mắt không ngừng chảy ra, móng lưng nhìn người cá đến gần, càng “Oa——” gào khóc to hơn.

Người cá vung đuôi, cúi đầu xuống, nghiêm túc liếm khước mắt của Diệp Tranh, Diệp Tranh rơi bao nhiêu nước mắt, người cá liếm bấy nhiêu.

Không chỉ có khước mắt của Diệp Tranh, người cá còn vụng về vỗ vỗ cô, lực nhẹ hơn bình thường rất nhiều, chỉ sợ làm Diệp Tranh bị thương.

Lưỡi người cá giống như có chút lông tơ mỏng, nó liếm Diệp Tranh có chút ngứa. Diệp Tranh không nhìn được nghiêng mặt đi, không muốn người cá liếm mặt mình.

Người cá nhứt chỉ dùng cánh tay nâng nửa người Diệp Tranh lên, nhìn chăm chăm về mặt của Diệp Tranh.

Diệp Tranh khóc đến mức có chút thở không ra hơi, chân cũng càng lúc càng đau, sau khi giải tỏa chút nỗi sầu, bụng dưới của Diệp Tranh có chút căng thẳng, lại có chất lỏng chảy ra bên ngoài.

Không giống với vết máu vừa rồi, bây giờ mùi hương đặc biệt mà mỗi tháng cô đều ngửi thấy nhất thời tràn ngập cả nhà đá.thapdiepcoc.com

Người cá tất nhiên cũng ngửi thấy, mắt nó nhìn xuống, nhìn đáng vẻ giống như còn muốn nhìn chỗ đó của Diệp Tranh.

“Cậu, cậu đi ra, đi ra ngoài...” Diệp Tranh tiện tay nắm lấy bó cỏ, đánh lên người người cá. Động tác cô liên lụy đến chân phải, về mặt của Diệp Tranh càng thêm thống khổ.

“Đi, Đi ngay! Cút!”

Diệp Tranh cầm lấy một cái ốc biển ném lên đầu người cá, ốc biển nện lên đầu người cá văng ra. Ngay lúc ốc biển sắp rơi lên chân Diệp Tranh, người cá đã tay mất lạnh lẽo bắt lấy ốc biển, sau đó nó nhìn mắt cá chân sưng đỏ và ánh mắt dữ tợn của Diệp Tranh.

Người cá ngừng một chút, rồi đưa tay đụng lên chân Diệp Tranh.

“A!” Diệp Tranh hét lên một tiếng, người cá run lên một cái, thả móng vuốt xuống mờ mịt nhìn Diệp Tranh.

Diệp Tranh cắn môi dưới, phẫn hận nhìn người cá, cô cảm thấy mình càng lúc càng tức giận, cô cầm lấy ốc biển, lại ném nó.

“Cút!” truyện được đăng tải trên thapdiepcoc.com

Người cá lại bắt lấy ốc biển, mở to mắt nhìn Diệp Tranh một lúc, rồi thật sự đi ra ngoài, nó còn thả xuống rèm táo biển rách nát cho Diệp Tranh.

Nó rời khỏi tầm mắt của Diệp Tranh rồi, Diệp Tranh lại càng thương tâm. Cô rõ ràng chặt vật như vậy, bảo nó cút nó liền cút, bình thường nó đâu có

nghe lời như vậy chứ?

Thân ảnh của người cá biến mất, Diệp Tranh khóc càng lớn hơn, cô không có cách nào khống chế được tuyến nước mắt của mình, chỉ cảm thấy thật oan ức, gặp chuyện không may. Dần dần, chân sưng vù, vừa bệnh lại còn bị hành kinh, Diệp Tranh khóc một lúc thì ngủ, chỉ có lúc ngủ, cô mới cảm thấy tốt hơn chút.

Mặc dù ngủ, nhưng Diệp Tranh lại có chút nửa tỉnh nửa mơ, mắt cá chân cô vẫn dần tới từng đợt đau đớn, mãi cho đến khi một loại đau đớn đến nay chưa từng có kéo cô ra khỏi giấc mộng!

Diệp Tranh bỗng mở mắt ra, trước mắt là hình ảnh người cá nằm nhoài bên chân, lúc này người cá đang nắm mắt cá chân cô, thoa một vật đen sì lên vị trí sưng đỏ.

Nhìn đáng dáp của nó là đang giúp Diệp Tranh xử lý mắt cá chân, cảm giác lạnh lạnh từ vật đen sì đó mang lại khiến Diệp Tranh cảm thấy giống như bị đao phủ khám qua, nhảy mắt đau đến mất ý thức, đau đớn càng lúc càng kịch liệt.

Diệp Tranh rít gào muốn đẩy móng vuốt của người cá ra, mặc cho Diệp Tranh roi nước mắt nó cũng chỉ ngăn lại bấp đôi cô. Với sức lực của nó, Diệp Tranh không có cách nào tránh thoát.

Diệp Tranh đau đến mức cả người đều co giật, nửa người trên nhảy dựng lên, rồi nặng nề rơi xuống. Cô cắn răng, nước mắt không ngừng rơi, mồ hôi ướt đầm cả người, thấm ướt cổ khô dưới thân.

Người cá dè nặng chân cô cho đến khi đau đớn lặng xuống, Diệp Tranh cảm thấy mắt cá chân tốt hơn rất nhiều. Tuy rằng mắt cá chân vẫn còn đau, nhưng không có đau đến mức không thể nhìn được.

Thấy Diệp Tranh rốt cục bình tĩnh lại, người cá thân mật tiến tới, liếm khô nước mắt của Diệp Tranh, học theo hành động của cô, vỗ về mái tóc dài sau lưng Diệp Tranh.

Diệp Tranh cũng biết người cá là vì tốt cho cô, cô nhìn khóc, không cam lòng nhìn người cá một cái, dùng hòn đá nhỏ gò ghề bên trong nhà đá kê người ngồi dậy. Vừa rồi mồ hôi chảy ra rất nhiều, cổ khô bị thấm ướt làm Diệp Tranh cảm thấy khó chịu.

Diệp Tranh ngồi dậy, người cá hiển nhiên vui vẻ, đuôi to của nó không ngừng gõ trên mặt đất, sau đó cầm lấy tảo biển ướt bên người lên.thapdiepcoc.com

Tảo biển này không giống với loại tảo biển nó tìm về cho Diệp Tranh làm mái nhà, nó rất nhỏ, xung quanh tán lá thì tán ra những sợi râu. Tuy rằng chưa từng nhìn thấy loại tảo biển này, nhưng cô lại cảm thấy màu sắc của nó khá quen.

Diệp Tranh đang tỉ mỉ quan sát, người cá lại cầm tảo biển nhét vào trong miệng, nhai một lúc rồi phun ra.

Quả nhiên, tảo biển màu xanh sẫm này Diệp Tranh đã từng thấy, nó chính là loại tảo biển người cá dùng để đắp lên vết thương trên đuôi Diệp Tranh trước kia.

Người cá cầm lên tảo biển đã nhai nát đến gần Diệp Tranh.

Nó còn nhớ rõ vết thương kia của Diệp Tranh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Diệp Tranh đứng lúc bắt lấy móng vuốt của người cá.

May mà cô sớm phát hiện nó chân chừ vì không biết phải làm thế nào.

Diệp Tranh gấp năm ngón tay của người cá lại, lập tức lòng bàn tay cô trở nên nhom nhóp bởi bã tảo. Tảo biển theo lòng bàn tay, từ khe hở chảy xuống, nhỏ giọt lên tầng cổ khô.

Người cá sợ làm Diệp Tranh bị thương, lúc Diệp Tranh bắt lấy tay nó, nó cũng chỉ nhẹ nhàng giật giật móng vuốt, rồi nhìn chăm chăm Diệp Tranh, giống như cầu xin Diệp Tranh để nó đem tảo biển đắp qua.

Diệp Tranh kiên định lắc đầu, “Không được, thật sự không được.”

Diệp Tranh không dám buông tay, mà cô cũng không có cách nào nói cho nó hiểu, chỉ hi vọng người cá có thể thông qua quan sát biết được... Cô sẽ định kỳ chảy máu. Tuy rằng đây là một phương pháp xử lý khá tiêu cực, nhưng ngoại trừ cách này ra Diệp Tranh hoàn toàn không có bất kỳ biện pháp nào khác.

Theo thời gian dần trôi qua, táo biển trong lòng bàn tay hai người cũng chảy xuống hết, Diệp Tranh mới chủ động thả tay ra. Người cá thu móng vuốt về, có chút sững sờ nhìn chằm chằm Diệp Tranh, nửa ngày sau, nó bắt chước dáng vẻ của Diệp Tranh, không ra tiếng thờ dài.

Diệp Tranh cảm lấy ốc biển được đặt bên cạnh, không khỏi bội phục chính mình: May mà mình mang nhiều nước về, hiện tại cô khó có thể đi đâu, cũng không thể lại chạy ra bờ hồ lấy nước.

Diệp Tranh dùng nước rửa sạch tay, táo biển cũng không bám vào tay, rất nhanh đã trôi hết. Sau khi Diệp Tranh rửa tay xong, cô cũng kéo móng vuốt của người cá qua giúp cậu rửa sạch. Nước thấm vào cát, nhanh chóng làm ướt một mảng lớn.

Người cá biết Diệp Tranh thích chỗ ở thoáng mát sạch sẽ. Cậu liền dùng ốc biển đào phần cát bị táo biển làm bắn lên, hất đi ra ngoài. Trước giờ, Diệp Tranh toàn phải đi ra ngoài một đoạn mới có thể hất bỏ phần cát bắn đi. Nhưng với sức lực của người cá, cậu chỉ cần ngồi yên trong nhà là có thể giải quyết.

Trước đó Diệp Tranh có dùng lá cây lót chỗ nằm, lúc này đã chẳng khác gì một phế tích. Diệp Tranh dùng một tay chống đỡ cơ thể, muốn rút lá cây ra. Động tác này có chút khó khăn, chân phải của cô không thể dùng lực, Diệp Tranh chỉ có thể dùng chân và tay trái chống đỡ, run rẩy nhắc móng lên.

Nhưng điều cô không ngờ đến là, người cá thể nhưng sẽ giúp mình, nó dùng một tay ôm lấy eo Diệp Tranh, một tay khác thì rút lá cây ra.

Diệp Tranh hóa đá.

Có chút xấu hổ, nói trắng ra, tấm lá cây to này là bằng vệ sinh đơn giản hóa của cô. Lúc này người cá cầm trong tay, còn cẩn thận để qua một bên, có chút máu chảy xuống móng vuốt của người cá, người cá còn cúi đầu ngửi rồi liếm đi.

... Hình ảnh này rất đặc sắc, đến nỗi Diệp Tranh không dám nhìn.

Người cá rất tự nhiên, nó cầm một tấm lá cây khác lót cho Diệp Tranh, rồi mới buông eo Diệp Tranh ra, sau đó bò đi ra ngoài.

Nằm sát bên trong nhà đá, Diệp Tranh thờ dài, che mặt, cảm thấy mặt nóng đến kinh người.

Diệp Tranh nghĩ lúc này người cá rời đi cũng là một chuyện tốt, ít ra cô cũng không cần phải lúng túng đối mặt với nó. Diệp Tranh bị dẫn vật một phen, lúc này cũng ngu không được. Cô ảo não hồi tưởng chuyện xảy ra hôm nay, oán giận mình không sớm cân nhắc đến vấn đề này.

Một mình nằm trong nhà đá, Diệp Tranh khó ngủ nên trực tiếp cầm lấy mảnh khoai tây đặt bên cạnh, nhai còm cệp.

Diệp Tranh vừa nằm vừa suy nghĩ lung tung, bất chợt lại nghe thấy tiếng bò sần sật truyền từ bên ngoài vào. Nghe giống như người cá đã quay lại, hoặc là... một kẻ to xác khác.

Diệp Tranh bất an chống người ngồi dậy, sau đó thấp thòm vén rèm táo biển lên.

Tiếp đó, Diệp Tranh tròn to hai mắt, cô nhìn thấy, xác thực là người cá đã trở về. Có điều, móng vuốt của nó đang kéo theo một tên to xác khác.

Tên to xác kia hình như là một người cá trưởng thành, vì bị người cá kéo theo nên mất hứng vung đuôi bò theo.

Ở chung với người cá lâu nay, Diệp Tranh suýt quên mất, giờ mới nhớ tới: Người cá cũng là cá, không thích bò trên bờ, cái tư thế bò sần sật kia đối với chúng nó vừa ngứa, lại không thoải mái. Nếu như không phải vì làm bạn với Diệp Tranh, người cá gần như không bao giờ lên bờ.

Mà lúc này, mặc dù người cá trưởng thành không vui, không muốn bò trên mặt cát, nó vẫn bị người cá của Diệp Tranh mạnh mẽ kéo lại đây.

Đợi đến khi hai người cá đến gần, Diệp Tranh mới phát hiện người cá trưởng thành này cô đã từng gặp qua. Hàm răng và móng vuốt của người cá trưởng thành càng sắc nhọn, khi nhìn thấy Diệp Tranh nó theo bản năng dựng thẳng vây lưng, thế nhưng Diệp Tranh vẫn có thể nhìn ra nó so với những người cá trưởng thành khác có khổ hình nhỏ hơn, voan mỏng trên đuôi cũng không quá lớn và dài.

Đây chẳng phải là một nàng cá sao, Diệp Tranh nghĩ, cũng bắt đầu cảm thấy bất an, tuy rằng với lực công kích của người cá cô cũng không thể chống cự.

Người cá lúc này quay qua nàng cá bên cạnh kêu vài tiếng không có thanh âm, nàng cá trưởng thành mới thu hồi vây và móng vuốt. Thế nhưng, người cá trưởng thành cũng không dám đến gần Diệp Tranh. Nó nặng nề nằm xuống, đồng tử dựng thẳng quan sát Diệp Tranh, bất luận người cá kéo nó thế nào, nó cũng không chịu động.

Người cá rốt cục nhụt chí, nó thả ra móng vuốt lôi kéo người cá trưởng thành, bò về phía Diệp Tranh, động viên vỗ Diệp Tranh một cái, rồi cầm lá cây dính máu sang cho người cá trưởng thành xem.

“Này...” Diệp Tranh không nhìn được lên tiếng muốn ngăn nó, cũng lúc này người cá trưởng thành giống như bị âm thanh của Diệp Tranh quấy nhiễu, nó

đột nhiên nâng nửa người lên, hung ác nhìn chằm chằm Diệp Tranh. Thân thể người cá hơi cứng lại, di chuyển, chặn lại tầm mắt của người cá trưởng thành. Chúng nó dù sau cũng cách một sườn dốc, người cá dựa vào độ cao ngăn lại ánh mắt bất thiện của người cá trưởng thành.

Diệp Tranh nuốt lời muốn nói lại vào trong bụng, lúc này, cô cảm thấy mình tốt nhất nên ngậm miệng lại.

Cô đột nhiên thật muốn cảm ơn ông trời cho cô gặp phải một người cá trong thời kỳ trưởng thành, trong thế giới của bọn chúng động vật nhỏ bình thường sẽ càng hiếu kỳ và thân thiện hơn. Nếu như bắt được cô là một người cá trưởng thành... Không đúng, nếu cô rơi xuống biển mà gặp phải một người cá trưởng thành, cô đại khái sớm đã trở thành mấy khối thịt rải rác trong đại dương.

Người cá lách đến bên cạnh người cá trưởng thành, đưa lá cây dính kinh nguyệt của Diệp Tranh cho người cá trưởng thành xem. Con cá kia cũng nhận lấy, nhìn chằm chằm lá cây, thậm chí còn cúi đầu xuống ngửi một cái, Diệp Tranh không hiểu được chúng nó giao tiếp bằng cách nào.

... Thật sự thê thảm. Hai người cá vô cùng trân trọng nghiên cứu kinh nguyệt của Diệp Tranh, làm cho Diệp Tranh hận đến thối miên mình đó chỉ là ảo giác.

Nửa ngày sau, người cá trưởng thành ném lá cây đi, nó hét một tiếng chói tai về phía người cá, thanh âm đó cao đến mức Diệp Tranh muốn thủng màng nhĩ.

Sau đó Diệp Tranh nhìn thấy người cá trưởng thành vung đuôi đánh ngã người cá. Người cá ngã nhào trên nền cát, còn người cá trưởng thành thì bò xuống sườn dốc, nhảy xuống biển không thấy đâu nữa.

Người cá bò dậy từ trên nền cát, bò sần sật đến bên người Diệp Tranh, nó nhìn Diệp Tranh vẫy đuôi, không giống như bị đánh cho tức giận, một đôi mắt ướt nhẹp to long lanh nhìn Diệp Tranh.

“... Cậu biết đó là gì rồi à? Cậu biết mình không có chuyện gì rồi, đúng không?” Diệp Tranh không xác định hỏi. Cô biết rõ, phần lớn động vật có vú đều có kinh kỳ, trong thời gian hành kinh thì tường từ cung sẽ vỡ ra để tách trứng chưa được thụ tinh ra, mùi vị cũng sẽ không giống với máu bình thường.

Bất quá, Diệp Tranh biết, người cá từng tò mò quan sát ngực của cô. Người cá không có ngực, nên chúng nó hẳn không phải là động vật có vú đi? Chỉ có thể thông qua máu để nhận biết? Hoặc sinh vật biển có những đặc tính khác, từng trải người cá đều có thể nhận ra?

Người cá không cách nào giải đáp vấn đề của Diệp Tranh, thế nhưng nó rất sẵn sàng nhả Diệp Tranh xuống mặt cỏ, bỏ lại Diệp Tranh với tâm tư hỗn loạn khép lại rèm cửa, để Diệp Tranh nghỉ ngơi cho tốt.

Mang theo nghi vấn gian nan ngủ, ngày hôm sau trời vừa tờ mờ sáng Diệp Tranh đã tỉnh, khi cô đẩy rèm cửa ra, lại sợ hết hồn.

Một khối tảng đá trong suốt ngã nghiêng dựa trên cửa, nó vừa lớn lại nặng, gần với kích thước của một cây cò-lê lớn. Dưới khúc xạ ánh sáng, nó lấp lờ rực rỡ quang mang, khiến Diệp Tranh bị chói mắt đến nhăn mày. Diệp Tranh chưa từng thấy khối đá lớn lại đẹp như vậy.

Đó là một khối thạch anh, nếu còn ở xã hội hiện đại thì đáng giá ngàn vàng. Mà lúc này, người cá lại cầm nó đến tặng cô.

Diệp Tranh dùng kiến thức sinh vật ít ỏi của mình điên cuồng suy xét, cô cố gắng dùng lý trí đến tư duy hàm nghĩa cho hành vi của người cá. Nghĩ đến tối hôm qua người cá trưởng thành đến lý giải nghi hoặc cho người cá, một suy đoán rất có khả năng nổi lên trong đầu Diệp Tranh: Chẳng lẽ, nó cho rằng cô phát tình?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 25

Ngón tay Diệp Tranh linh hoạt đánh ‘cọc cọc’ lên bề mặt pha lê, càng nghĩ cô càng cảm thấy mình đoán đúng.

Đương nhiên, trước giờ người cá tặng cô không ít đồ, ví như thức ăn và nhà đá. Đồng thời, khi Diệp Tranh giúp nó tét đồ chơi, chải đuôi, nó cũng sẽ tặng quà báo đáp cô. Nếu không phải đồ chơi, thì chính là những vật dụng có ích cho Diệp Tranh. Mà pha lê, vừa nhìn đã đoán được là do người cá gian nan tìm được dưới đáy biển sâu.

Diệp Tranh tin chắc rằng, những thứ lấp lánh tỏa sáng như thế này, cho dù là với người hoặc người cá, đều vô cùng quý giá. So sánh với những vật trước đó người cá tặng cho cô là một trời một vực. Cộng thêm, hành động này của người cá là sau khi nó biết được tình trạng thân thể của Diệp Tranh, Diệp Tranh cảm thấy hai chuyện này hoàn toàn liên kết với nhau.

Diệp Tranh nghĩ thầm, chẳng lẽ nó muốn cô trở thành bạn đời của nó? Nhưng không phải nó còn chưa trưởng thành sao?

Sau nhiều ngày ở chung, dưới sự giúp đỡ của người cá, Diệp Tranh cũng mặt dày tiếp nhận người cá cung cấp thức ăn và chỗ ở cho cô.

Nhưng pha lê quý giá như vậy, Diệp Tranh nghĩ thế nào cũng khó mà thu.

Người cá từ biển đi lên, rồi bò đến trước mặt Diệp Tranh.

Móng vuốt của nó đặt lên pha lê, cách pha lê trong suốt nhìn Diệp Tranh. Mặc dù pha lê cực kỳ trong suốt, nhưng bởi vì bề mặt pha lê bằng phẳng, xuyên thấu qua pha lê, mặt người cá đều biến hình.

Cô nhìn không được ‘haha’ cười một tiếng, nhẹ nhàng vỗ mặt người cá, “Này, cậu biết bây giờ cậu rất khó coi không?”

Người cá vùng đuôi, giống như thật cao hứng. Cả ngày hôm qua Diệp Tranh đều tỏ vẻ áp suất thấp, lúc nào cũng gào thét trước mặt cậu, còn mắt mắt khóc mấy lần, lúc này nhìn thấy nụ cười của Diệp Tranh, người cá thỏa mãn vô cùng.

Diệp Tranh móc ngón tay, gõ lên mặt pha lê.

“Gõ thử xem?”

Người cá sùng sốt một lúc, cũng học Diệp Tranh, gõ ba cái lên bề mặt pha lê.

Diệp Tranh đột nhiên nổi hứng, hai tay cô đặt phía trên pha lê, tay trái gõ hai lần, tay phải gõ mấy lần liên tiếp, sau đó tay trái dựa theo tốc độ trước đó lại gõ hai lần.

Người cá cũng để móng vuốt lên pha lê, tay trái gõ hai lần, tay phải cũng gõ mấy tiếng liên tiếp, rồi lại gõ hai lần như trước.

Diệp Tranh càng có hứng, cô bắt đầu gõ tiết tấu không đồng đều lên pha lê, số lần cũng càng lúc càng nhiều, nhịp điệu càng lúc càng phức tạp – trên thực tế, về sau, Diệp Tranh cũng chẳng nhớ mình gõ như thế nào.

Thế mà, người cá vẫn có thể không nhanh không chậm lặp lại nhịp điệu, gõ cực kỳ chuẩn xác, còn giúp Diệp Tranh nhớ lại một phen.

Trí nhớ tốt thế, Diệp Tranh nghĩ đến đặc tính ca hát của người cá, có lẽ đối với chúng nó nắm bắt nhịp điệu chính là trời sinh?

Diệp Tranh và người cá chơi rất lâu, đến khi cánh tay cô hơi mỏi, Diệp Tranh mới dừng lại, dán mặt lên pha lê. Cô quay đầu, má phải đặt lên bề mặt pha lê lạnh lẽo, nhìn người cá cười nói: “Được rồi, mình biết cậu lợi hại, không chơi nữa.”

Nhìn người cá cũng biết cậu vẫn còn muốn chơi, nhưng Diệp Tranh lại dừng lại, nó do dự một lúc, đem má phải cũng đặt lên pha lê. Nó không thể cười giống như Diệp Tranh, nhưng mí mắt lại cong cong nhìn Diệp Tranh, đuôi thì đập mấy cái trên mặt đất.

Một người một cá nhìn nhau, sau đó Diệp Tranh nhớ tới chuyện kia. Cô lúng túng ngồi ngay ngắn lại, người cá cũng thuận theo ngồi thẳng người, nghiêng đầu nhìn cô.

Cô đẩy pha lê một cái, pha lê vốn tựa nghiêng trên nhà đá bồng đảo, người cá giật mình nhảy lên. Nhưng rồi nó hiểu ra Diệp Tranh muốn làm gì, sau đó cũng giúp Diệp Tranh đẩy nghiêng pha lê qua một bên.

Người cá ở phía ngoài cửa, cúi người, cẩn thận tránh đụng phải chân Diệp Tranh, vừa kéo vừa ôm Diệp Tranh ra bên ngoài. Diệp Tranh cảm quần áo sạch, nhảy cả nhắc hai bước, thấy người cá còn muốn đi theo, Diệp Tranh lập tức giơ tay ngăn cản nó.

“Không được,” Diệp Tranh phát hiện, từ ‘không’ là từ mà cô dùng nhiều nhất khi nói chuyện với người cá, “Không được, cậu không thể đi theo.”

Diệp Tranh biết hành động của mình khá bất tiện, cô cũng biết nếu có bạn đi theo nhìn sẽ tốt hơn, nhưng như vậy thì lại quá xấu hổ.

Diệp Tranh nhảy hai lần, nhưng khi nhảy xuống thêm cát nhão, thì không giữ cân bằng được, đầu gối mềm nhũn, chân trái trượt hết khụy xuống, rồi chân phải đánh lên mặt cát.

“A!” Diệp Tranh kêu thảm một tiếng, té lăn trên đất.

Người cá bò quá, liếm nước mắt – vì quá đau mà chảy ra, trên mặt Diệp Tranh. Diệp tranh có chút nhụt chí, phát sầu nói: “Làm sao bây giờ?”

Người cá nghiêng đầu, nhìn chằm chằm chân phải Diệp Tranh. Nó suy nghĩ một lát, rồi bò xa một đoạn, sau đó mở rộng vây lưng.

“Áy!” Diệp Tranh không nhìn được gọi lại người cá vừa mở ra trạng thái công kích, “Mình chỉ là té lộn mèo một cái thôi mà!”

Người cá không để ý đến cô, Diệp Tranh nhìn vây lưng giống như dây cung được kéo giãn, bất chợt vây lưng đột nhiên co rút lại, sau đó có mười mấy cái vật thể giống như gậy cắm trên mặt cát phía trước mặt Diệp Tranh.

Diệp Tranh nhìn kỹ những vật thể đang cắm sâu trên cát này, nhìn qua giống như xương cá. Diệp Tranh thử rút một cái, phát hiện nó đâm rất sâu. Mà hiện tại cô đang ngồi dưới đất, khó dùng lực, chỉ có thể lắc lắc xương cá.

Người cá quay trở lại bên cạnh Diệp Tranh, nó dễ dàng rút xương ra, sau đó cẩn thận đưa cho Diệp Tranh.

Diệp Tranh nhận lấy xương cá, thử cân nó, xương cá rất nặng, cực khó cầm, không nhẹ như trong tưởng tượng của Diệp Tranh. Xương của người cá gần như trong suốt dưới ánh nắng, hai phần ba độ dài là lưỡi dao sắc bén, chỉ có một đầu xương tròn. Đây là lần đầu tiên Diệp Tranh nhìn thấy người cá sử dụng vây lưng, cô vốn cho rằng nó chỉ dùng để thị uy. Nhưng đến lúc này, cô mới biết vây cá của nó cũng là một thứ vũ khí. Với đầu nhọn gai xương này, nghĩ cũng biết, phần lớn con mồi dưới nước đều không thể chạy trốn.

Hiện tại, thứ vũ khí nguy hiểm này nằm trong tay Diệp Tranh, người cá nâng Diệp Tranh dậy, để chân phải Diệp Tranh không phải chịu lực, nó khiến Diệp Tranh đỡ xương cá di chuyển. Người cá biết Diệp Tranh không muốn nó đi cùng, nên dứt khoát lấy xương của mình đưa cho Diệp Tranh làm gậy.

Mặc dù còn chút khó khăn, nhưng có gậy, Diệp Tranh cũng có thể từ từ đi đến hồ nước tắm rửa.

Khi Diệp Tranh khoan khoái quay trở về chỗ ở, người cá đang nằm trên mặt đất, không biết đang làm cái gì.

Người cá nhìn qua cực kỳ chuyên tâm, ngay cả khi Diệp Tranh đến gần nó cũng không quay đầu lại.

Lúc Diệp Tranh đến bên cạnh người cá, cô thấy cậu đang nhìn một nhúm cỏ khô – lúc rời khỏi nhà đá cô mang ra, bên dưới pha lê. Nguyên bản cỏ có màu xanh lục, lúc này lại hơi ố vàng.

Diệp Tranh giật mình, thế nhưng là sinh nhiệt!

Cũng gần đến trưa, nên nhiệt độ khá cao, Diệp Tranh khom người xuống, cúi đầu cùng người cá nhìn chăm chăm cỏ khô. Diệp Tranh kiềm chế nội tâm kích động, cường chế chính mình cần phải kiên nhẫn chờ, chờ...

Quả nhiên, qua một thời gian ngắn, một ánh lửa vọt lên, làm cháy nhúm cỏ.

Tốt quá rồi! Diệp Tranh cảm thấy đây là chuyện vui bất ngờ!

Có điều, người cá không nghĩ thế. Nó hoảng sợ nhảy lên, một lần nhảy cũng cao ba mét. Giống như mấy con cá Diệp Tranh từng nhìn thấy ở chợ bán cá, nhảy bành bạch không quy tắc, vội vã rời xa nhúm cỏ.

Diệp Tranh chưa từng nhìn thấy người cá thất thố như vậy, nó thế nhưng cực kỳ sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 26

Sau khi dùng các loại tư thế xoay tròn 360 độ trên bờ cát, người cá mới trấn định lại. Nó nhìn nhúm cỏ đã bị đốt một cách tàn nhẫn, tuy rằng lửa đã tắt, thế nhưng người cá vẫn tức giận như trước.

Trước mặt Diệp Tranh, người cá dùng cái loại tư thế kỳ lạ này nhảy lên, cô mới hậu tri hậu giác nhớ đến, động vật hoang dã đều rất sợ lửa thì phải?

Chớ nói chi là người cá quanh năm suốt tháng đều sống dưới biển, với tập tính sinh hoạt của chúng nó, Diệp Tranh nghĩ cả đời người cá cũng chưa từng nhìn thấy lửa. Hơn nữa người cá còn sống dưới đáy biển, chúng nó chưa từng nhìn thấy hiện tượng lửa cháy bao giờ. Đối với người cá, đột nhiên có đốm lửa xuất hiện thật sự làm nó sợ. Lần đầu tiên thấy lửa, đủ để khiến cho người cá kinh hãi.

Nhưng sau khi chính mắt nhìn thấy nhúm cỏ bị đốt, Diệp Tranh hạ quyết tâm, cho dù làm thế nào đi chăng nữa cô cũng phải nhóm được lửa... Cho dù là người cá cũng không thể ngăn cản cô.

Diệp Tranh hắng giọng một cái, sau đó chống gậy xương, khập khiễng đi đến gần người cá – còn đang cảnh giác tàn của nhúm cỏ khô.

Lúc này, người cá chuyển đầu qua nhìn Diệp Tranh, nó bò đến bên cạnh Diệp Tranh, rồi dựa sát vào người cô, nó duỗi móng vuốt ôm chân Diệp Tranh, ngửa đầu nhìn Diệp Tranh – không chút nào sợ hãi.

Không biết thế nào, khi Diệp Tranh nhìn vào đôi mắt ướt nhẹp của người cá, cô cảm thấy người cá hiếm thấy trở nên yếu đuối. Chỉ một đốm lửa nhỏ lại có thể khiến cho chúa tể biển khơi sợ đến mức này, cô nghĩ hình tượng của mình lúc này trong mắt người cá cực kỳ cao lớn.

Diệp Tranh cố gắng quỳ gối, chân phải để thẳng, chân trái cong lên, đưa tay vỗ cát trên đầu người cá xuống.

Người cá dịu ngoan tựa đầu lên đầu gối của Diệp Tranh, ôm bắp đùi của cô không buông. Móng vuốt lạnh lẽo tiếp xúc với làn da Diệp Tranh, dù hòm

nay ngày nắng, cô vẫn run lập cập. Sau đó bụng dưới quặn lại, có nhiệt lưu chảy ra ngoài, dừng lại trên lá cây.

Hết cách rồi, ngày thứ hai, lúc nào cũng chảy nhiều hơn.

Về mặt Diệp Tranh đau khổ nhận mệnh, nhấn lại đầu người cá – vì ngửi thấy mùi mà nỗ lực từ bắp đùi ngửi về phía trên.

May mà người cá biết khí lực của mình lớn, không có giấy dựa, mà ngoan ngoãn nằm sấp trên đùi Diệp Tranh, tùy ý cô phui cát dính trên người.

Mặc dù Diệp Tranh đang đội nón lá, ánh nắng cũng không trực tiếp chiếu lên mặt. Nhưng với nhiệt độ cao, nắng lại chiếu lên sống lưng, giúp người cá phui cát thôi mà cô đã xuất một thân mồ hôi.

Cảm thấy nóng cũng không phải một mình Diệp Tranh. Người cá vốn là chủng tộc sống dưới nước, cho dù buổi tối lên bờ chơi với Diệp Tranh, nhưng nhiều nhất cũng chỉ bốn năm tiếng, hướng chỉ là dưới bầu trời nắng gắt.

Người cá cảm thấy không thoải mái, sau khi cát trên người được phui sạch, cậu vươn người, thân thiết cọ Diệp Tranh, rồi trở về biển lớn.

Diệp Tranh nhìn người cá rời đi, tâm tư bắt đầu chuyển động, chân cô chuyển động, chậm rãi xê dịch đến gần nhà đá.

Thừa dịp người cá không ở đây, Diệp Tranh lấy một đồng cỏ khô đặt phía dưới pha lê, cô nhìn thấy ánh sáng bắt đầu tụ lại.

Không phụ kì vọng của Diệp Tranh, lần này cô tận mắt nhìn thấy, cỏ khô rất nhanh đã bốc cháy.

Diệp Tranh rất hưng phấn, chỉ tiếc, cô chưa từng nghĩ sẽ tìm được biện pháp nhóm lửa, cho nên Diệp Tranh không có đủ tài nguyên, cô cũng chỉ có bấy nhiêu cỏ khô thôi.

Diệp Tranh có chút nhụt chí nhìn chân mình, trong khoảng thời gian còn phải chống gậy mà đi cắt cỏ khô hoặc lá cây cũng không phải một sự lựa chọn sáng suốt. Xem ra chỉ có thể chờ chân cô tốt hơn, rồi mới có thể đi làm mấy chuyện đó thôi?

Tuy vậy, Diệp Tranh vẫn cứ kích động, cô cầm khoai tây chôn xuống mặt cát, sau đó trải cỏ khô ở phía trên, ở chính giữa cỏ khô thì đặt một vỏ ốc biển chứa nước, sau đó bắt đầu đốt cỏ.

Thử nghiệm lần này của Diệp Tranh, cho cô nước nóng chừng nửa vỏ ốc biển, và khoai tây nửa sống nửa chín.

Diệp Tranh chờ đến khi vỏ ốc biển bị thiêu đen ngui lại, mới cầm lên uống một hớp. Nước bình thường, nhưng khi uống vào, Diệp Tranh cảm thấy lỗ chân lông toàn cơ thể đều giãn nở. Khi nước ấm từ yết hầu tiến vào bụng, cô cảm thấy bụng dưới bắt đầu thả lỏng.

Có nước nóng quá tuyệt vời, Diệp Tranh ôm vỏ ốc biển, ngay cả khoai tây nửa chín nửa sống cũng ăn nốt, cô càng khẳng định mình cần khối pha lê này để nhóm lửa.

Có điều, người cá cũng không nghĩ như vậy, trời sinh nó đã sợ lửa, cho nên pha lê lập tức trở thành thứ đồ xấu. Sau khi ăn uống no đủ nó lại trở lên bờ, nỗ lực cảm khối pha lê đi, đối với nó pha lê lúc này thật chướng mắt.

Diệp Tranh đúng lúc phát hiện ý đồ của người cá, dùng mọi hình thức để chuyển đạt ngôn ngữ, miệng đắng lưỡi khô, Diệp Tranh mới có thể ngăn người cá lại, thuyết phục nó để pha lê lại. Người cá nghi ngờ nhìn khối pha lê rất lâu, cuối cùng thỏa hiệp.

Sau đó, Diệp Tranh cảm khối pha lê chuyển về nơi cô thường nghỉ ngơi, người cá cũng không muốn khối pha lê dựa vào cửa, nó đặt pha lê nghiêng về phía đầu mà Diệp Tranh ngủ. Buổi tối, lúc ngủ người cá cũng không dính Diệp Tranh như thường ngày, mà né xa chút, đồng thời chỉ ở lại một thời gian ngắn. Còn chưa ngủ được bao lâu Diệp Tranh đã nghe thấy tiếng người cá rời đi.

Nó vẫn còn sợ ánh lửa đỏ kia, ngay cả pha lê cũng sợ.

Diệp Tranh phiền muộn nghe tiếng người cá bỏ đi, cô nghĩ, nếu mình muốn sử dụng lửa thì cửa ải – người cá, dù thế nào đi chăng nữa cũng phải thông qua. Chỉ vì muốn nhóm lửa mà bắt người cá rời đi cũng không được nhỉ?

Cô từng thử đặt cỏ khô trước mặt người cá, nhưng chưa kịp làm gì, người cá đã vung đuôi qua, trực tiếp đánh ngã pha lê.

Nó thậm chí làm cho bề mặt pha lê bắt đầu rạn nứt, có thể thấy nó dùng sức và quyết tâm đến cỡ nào.

Chân của Diệp Tranh rất nhanh đã khá hơn, may mắn là Diệp Tranh cũng không có bị gãy xương. Tuy rằng người cá rất ít khi ở trên bờ, nhưng mỗi lần lên bờ đều sẽ không quên đắp thuốc cho Diệp Tranh. Không biết từ chỗ nào nó đào lên một đồng lớn bùn nhão, rồi bỏ vào trong vỏ trai rộng mang lên bờ.

Rất nhanh, Diệp Tranh đã thoát khỏi kiếp chống gậy khốn khổ, cô đã bắt đầu có thể đi từng bước khập khiễng.

Một khi khỏe lại, Diệp Tranh bắt đầu kiếm rất nhiều cỏ khô, một chuyến lại một chuyến tìm một đồng cỏ bỏ vào trong nhà đá, cô sợ một khi trời đổ mưa sẽ làm cho cỏ bị ẩm không bắt lửa được, cho nên dồn một đồng lớn cỏ vào trong nhà, gần như lấp kín không gian.

Chờ đến xế chiều, người cá lo lắng chân của Diệp Tranh nên cầm theo vỏ trai chứa bùn nhão lên bờ.

Diệp Tranh cười híp mắt vẫy tay bảo người cá đến gần, cô nhận vỏ trai, đặt nó ở một bên. Sau đó, cô kéo người cá vào lòng ôm chặt. Diệp Tranh dùng cả tay và chân, hoàn toàn hạn chế sự hoạt động của người cá.

Người cá ngẩng đầu nhìn cô một cái, Diệp Tranh cẩn thận vuốt cổ và sống lưng nó, “Ngoan ngoãn nằm, được chứ?”

Người cá nghe không hiểu Diệp Tranh, Diệp Tranh đặt tay trên vây lưng của người cá, hơi dùng lực, để cho cơ thể nặng chình chịch của người cá tựa lên người, cô kéo người cá nghiêng người dựa vào tảng đá.

Sau đó, Diệp Tranh trở tay cầm cỏ khô đặt dưới pha lê, còn pha lê thì đặt ngay vị trí nắng gắt.

Người cá nhìn động tác của cô, nó bất an ngồi thẳng thân thể lên, muốn né đi.

Nhưng Diệp Tranh ôm cổ và lấy lưng nó, nhấn nó vào trong ngực, không cho nó rời đi. Nếu người cá thật muốn thoát khỏi cô, nó có thể dễ dàng tránh thoát với điều kiện nó không cần nhắc đến sự an toàn của Diệp Tranh. Cuối cùng, nó vẫn bị Diệp Tranh đè lại trong ngực.

Dưới tay Diệp Tranh là gai lưng của nó, gai xương của người cá từ sớm đã mọc lại, lúc này gai xương bị người cá thu vào bên trong vây cá.

Diệp Tranh nhẹ giọng nói bên tai người cá, nỗ lực trấn an cậu, nhẹ vuốt gáy người cá, còn người cá thì một móng vuốt đặt lên vai Diệp Tranh, móng còn lại thì chống đất, cào lấy mặt cát. Đầu của nó nằm trên bờ vai cô nhìn xung quanh, liên tục nhìn chăm chăm chổng cổ khô bên dưới pha lê.

Không lâu sau, cỏ khô bắt đầu cháy lên.

Cũng trong lúc đó, Diệp Tranh lập tức cảm giác được cơ thể người cá trở nên cứng ngắc, sau khi nhìn thấy lửa, nó bắt đầu phát run.

Thế nhưng người cá cũng không vì vậy mà mở gai lưng nhảy ra. Diệp Tranh biết người cá sợ làm cô bị thương, cô dùng một tay ôm người cá, tay kia thì cầm lấy ốc biển chứa nước bên cạnh phẩy qua.

“Xèo” một tiếng, ngọn lửa lập tức bị dập tắt.

Người cá trong lòng Diệp Tranh rốt cục đình chỉ run rẩy, nguy hiểm giải trừ, nó chậm rãi thanh tĩnh lại, nhìn ốc biển trong tay Diệp Tranh.

“Xem,” Diệp Tranh đưa ốc biển cho nó, còn nhẹ vỗ lưng nó, trong ốc biển còn đọng lại mấy giọt nước, “Cậu dùng nước là dập tắt được nó rồi, không có gì phải sợ, phải không nào?”

Người cá cầm lấy ốc biển Diệp Tranh đưa nhìn một lúc, rồi cẩn thận cầm một nhúm cỏ khô đặt phía dưới pha lê.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Người cá ném một nhúm cỏ khô đến vị trí cát ẩm bên dưới khối pha lê.

Hành vi dũng cảm của người cá khiến Diệp Tranh cảm thấy rất cao hứng, nhưng cô vẫn phải vạch trần một vấn đề: “Chỗ đó bị ướt rồi, cỏ sẽ không cháy đâu.”

Diệp Tranh vừa nói, vừa vươn người về phía trước đem cỏ khô để qua một bên hông khô.

Diệp Tranh đẩy người cá còn đang nằm nhòai trong lòng mình một cái: “Dậy đi, không sợ thì ngồi dậy.”

Người cá không chịu động, vẫn cứ nằm ì trên người Diệp Tranh.

Cậu lấy một nắm cỏ khác đưa cho Diệp Tranh, như thể nếu cô không cho cậu tự mình dập lửa thì sẽ không ngồi dậy.

Cuối cùng, Diệp Tranh chỉ có thể làm theo ý người cá, cho nó trải nghiệm tư vị của việc nhóm và dập lửa, lúc này người cá mới hài lòng trở về đại dương.

Đến tối, người cá lại lên bờ chơi với Diệp Tranh, lúc lên bờ còn mang theo một vỏ ốc biển to chứa đầy nước! Hiển nhiên là chuyên môn dùng để múc nước dập lửa. Diệp Tranh không khỏi cảm khái: ý thức an toàn của người cá thật cao.

Bấy giờ, Diệp Tranh mới yên tâm, lửa và người cá không còn là vấn đề nữa.

Nhưng sau vài ngày, Diệp Tranh không thể không thừa nhận: mình sai rồi, lửa chỉ có thể là kẻ thù của người cá. Tuy rằng người cá không còn sợ lửa như trước, nhưng thiên tính vẫn khiến cho nó không dám đến gần đồng lửa. Ví như khi nó nhìn thấy lửa cháy, nó sẽ ném đồ ăn cho Diệp Tranh rồi chạy trở về đại dương, còn nếu như nó thấy Diệp Tranh chỉ dùng lửa để chiếu sáng mà không dùng để nướng thức ăn, nó sẽ lập tức mức nước dập lửa.

Diệp Tranh dùng đá đào một cái hố để đốt cỏ, nhánh và lá cây. Mặc dù, cách này có chút lãng phí. Nhưng từ khi biết cách nhóm lửa, Diệp Tranh luôn có cảm giác không an toàn khi không có vật chiếu sáng vào ban đêm, đặc biệt là những đêm không trăng.

Mỗi khi người cá dập lửa, thường sẽ không chút lưu tình mà dội ướt toàn bộ hố đất. Đến ngày hôm sau khi cần nhóm lửa, Diệp Tranh chỉ có thể nhóm ở bên ngoài hố đất, khiến cho tro tàn từ ngọn lửa bay loạn tứ tung. Diệp Tranh thậm chí hận đã dạy cho người cá cách dập lửa.

Diệp Tranh nghĩ, mình cần phải tìm ra phương pháp khiến cho người cá có thể sống hài hòa với ngọn lửa mới được.

Ngày đó, khi người cá mang một mẻ cá mới về, Diệp Tranh lập tức ngăn cản không cho người cá trở về biển. Cô đốt người cá một miếng cá nướng. Sau mười ngày dần vật, cá nướng do Diệp Tranh làm ăn khá ngon.

Tuy vậy, cô không dám chắc chắn người cá sẽ thích, vì cá nướng mà Diệp Tranh đốt cho người cá đã nguội rồi, tất nhiên sẽ không ngon như lúc vừa nướng xong, hình dáng cũng không được bắt mắt. Có điều, người cá rất tin tưởng Diệp Tranh, khi Diệp Tranh đưa miếng cá nướng đến bên miệng, cậu cũng đã há mồm ăn.

Người cá nhai, Diệp Tranh thấp thỏm nhìn nó, lo rằng cá nướng cũng sẽ có vận mệnh bi thảm như những món ăn trước —— Mà trên thực tế, ngoại trừ một số ít hoa quả, phần lớn thực đơn của Diệp Tranh đều không lọt được vào mắt người cá. Người cá lúc nào cũng biểu hiện sự ghét bỏ của mình vô cùng... rõ ràng.

Mà lúc này đây, Diệp Tranh kinh ngạc khi nhìn thấy: Người cá nhai, nuốt, rồi há mồm. Ý bảo: “Ăn ngon, thêm phần nữa.”

Diệp Tranh thật vui vẻ, lại cầm lấy một khối đưa đến miệng người cá.

Ngay sau đó cũng không ngừng đốt cậu ăn – ngăn cậu trở về biển. Tiếp đó, Diệp Tranh bắt đầu xử lý mẻ cá mà người cá vừa mang về, dùng xương cá cắt con cá thành từng khối.

Cây dao xương này cũng chính là phần gai xương mà người cá cho cô lúc trước, Diệp Tranh khiến người cá giúp mình mài nhọn đầu gai xương cho thật bén, lại sử dụng đầu khác như chuỗi dao. So với đầu mũi tên, dao xương dùng càng thuận tay hơn.

Ngay trước mặt người cá, Diệp Tranh cẩn thận cắt con cá ra thành từng khối rồi dùng một nhánh cây xiên một khối cá, ướp nước quả, sau đó bắt đầu nướng cho đến khi thịt chín dần. Trước đó, Diệp Tranh đã ném cho người cá một khối cá nướng rồi, cô nhất định phải nướng xong khối cá này trước khi người cá ăn xong.

Dần dần, cá cũng nướng xong, Diệp Tranh thổi nguội, cắn một miếng, hương vị xem ra không tệ – hài lòng gật đầu. So với khối cá nướng mà người cá vừa ăn xong, cá vừa nướng xong thịt vừa mềm, da lại giòn.

Diệp Tranh nghĩ thầm: Nếu miếng cá nướng vừa rồi người cá thấy ngon, vậy chắc chắn cậu cũng sẽ thích cá nướng lần này. Sau đó, Diệp Tranh đặt cá nướng sang một bên để nguội một lúc rồi đưa cho người cá ăn, người cá nhận lấy nhánh cây rồi bắt đầu cắn xé cá nướng. Cậu rất nhanh đã ăn không thừa một mảnh, ngay cả thịt dính trên nhánh cây cũng không tha.

Diệp Tranh vui vẻ nhìn người cá ăn, tối nào cậu cũng ăn no rồi mới trở về. Lúc này, thấy cậu ăn hồ động như thế, xem ra cá nướng cực kỳ hợp khẩu vị của cậu.

Rất nhanh, toàn bộ cá nướng đã bị người cá ăn sạch, nó liếc nhìn nhánh cây trọc lốc, ngẩng đầu nhìn Diệp Tranh, sau đó đưa nhánh cây cho Diệp Tranh, muốn Diệp Tranh cho nó thêm một phần nữa.

Điều này rất hợp ý Diệp Tranh, vì khi người cá thích ăn thực phẩm chín thì nó cũng sẽ không bài xích đồng lửa nữa.

Người cá thích ăn đồ do cô làm, Diệp Tranh vui vẻ bắt đầu xử lý mấy khối cá còn lại. Vốn dĩ, người cá mang cá về là cho Diệp Tranh ăn, nhưng cuối cùng đều bị cậu ăn hết. Ngoại trừ mới đầu Diệp Tranh cắn một miếng ra, phần còn lại đều lọt vào bao tử của người cá cả rồi.

Kẻ tham ăn đúng là dễ đối phó, khi người cá ăn đến miếng cá cuối cùng, nó lại đưa đầu nằm trên đùi Diệp Tranh, ôm chân cô, cũng không thèm quan tâm đồng lửa bên cạnh nữa. Người cá nhấc móng vuốt lên, lưu luyến đưa miếng cá nướng cuối cùng đến bên miệng Diệp Tranh, ra hiệu cho Diệp Tranh ăn.

Diệp Tranh gõ đầu người cá: “Bây giờ cậu mới nhớ đến mình hả?”

Móng vuốt người cá vẫn giơ cao, Diệp Tranh cầm lấy cổ tay nó, đẩy móng vuốt về miệng người cá. Người cá không chút nhần nhó hoặc kháng cự, cũng không khách sáo chút nào, Diệp Tranh vừa đẩy trở về nó đã trực tiếp ăn. Tuy nhiên, khi nhai thức ăn vẫn cứ nhìn chăm chăm Diệp Tranh, giống như nhớ ra Diệp Tranh còn chưa ăn tối.

Lúc này, Diệp Tranh bụng ọc ọc đang đặt bên cạnh lên, là thịt chim nấu khoai tây.

Hồi trước, ăn thịt sống Diệp Tranh nuốt không nổi, nhưng sau khi giải quyết nội tạng, rút lông, trích máu, rồi lại dùng nước nóng luộc thịt để tẩy mùi tanh, Diệp Tranh phát hiện chim biển ăn với khoai tây rất ngon.

Đặc biệt là sau khi có lửa, Diệp Tranh dùng nước ngọt luộc mấy lần cho đến khi thịt mềm, rồi lại nêm chút muối vào, lập tức món canh ngon hẳn ra.

Diệp Tranh luôn thích uống canh nóng, vừa ấm người lại ngon miệng, nhưng hôm nay, cô đặc biệt để nguội rồi mới uống.

Diệp Tranh đặc ý nhìn người cá, bắt đầu ăn canh. Quả nhiên, lòng hiếu kỳ của người cá trỗi dậy, cậu nâng người lên nhìn chăm chăm món canh trong ốc biển —— Mà nếu là trước đây, mỗi khi nhận ra bên trong là khoai tây và thịt chim biển, người cá chắc chắn sẽ thể hiện sự ghét bỏ của mình.

Diệp Tranh cố ý uống trông thật ngon, muốn làm cho người nào đó cảm thấy thèm ăn. Lúc người cá cứ nhìn chăm chăm không tha, Diệp Tranh rốt cục ‘cố ý’ để nó ngửi một cái, cho người cá uống một hớp, rồi lại một hớp...

Sau khi uống xong mấy miệng, người cá rốt cục lưu luyến nằm xuống, cũng may nó còn nhớ rõ đây là thức ăn của Diệp Tranh.

Một tay Diệp Tranh bưng ốc biển, một tay thì nhẹ nhàng xoa đầu người cá, người cá thoải mái cọ cô.

Diệp Tranh cảm thấy mình thật thông minh, rốt cục không cần lo lắng người cá sẽ phản cảm với lửa nữa rồi!

Tuy nhiên, mọi việc đều có lợi và hại, Diệp Tranh biết với bản chất tham ăn của người cá, cậu chắc chắn sẽ bắt cô mỗi ngày nấu cho cậu ăn, cho nên cô bắt đầu cân nhắc đến việc một ngày cần làm bao nhiêu lượng thức ăn cho người cá...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Diệp Tranh dùng hòn đá khắc lên thân cây nét cuối cùng của chữ “正” (chính). Sau đó, cô bắt đầu đếm những chữ “正” được khắc trên thân cây, hiện tại đã có bốn mươi chữ, tương ứng với hai trăm ngày.

Diệp Tranh đánh giá những ký hiệu mình khắc lên, chúng đã cao hơn bảy, tám mét so với vị trí ban đầu. Hơn nữa, vì ngày nào Diệp Tranh cũng bị gió biển thổi, mặc cho mỗi lần ra cửa cô đều đội nón rom, nhưng cánh tay trắng nõn của cô cũng không biết từ lúc nào đã ngả vàng. Hơn thế nữa là Diệp Tranh cảm thấy cơ thể mình càng lúc càng săn chắc rồi, ngay cả sức lực cũng lớn hơn trước kia.

Diệp Tranh khá thỏa mãn với những biến hóa này. Trải qua thời gian dài như thế, Diệp Tranh có thể thấy được tổ chất cơ thể mình càng ngày càng tốt, hành động không những linh hoạt hơn, mà ngay cả sức lực cũng lớn hơn. Đối với cuộc sống hiện tại của Diệp Tranh, những biến đổi này là chuyện tốt.

Diệp Tranh nhìn tắc đo độ cao trên thân cây.

Từ khi phát hiện người cá bắt đầu tiến vào thời kỳ trưởng thành, Diệp Tranh thường đến đây định lượng độ cao cho mình và người cá.

Tốc độ trưởng thành của người cá so với Diệp Tranh nhanh hơn, hiện tại nó đã cao gần hai mét rồi, gần như đạt đến hình thể của người cá trưởng thành, uy phong lẫm lẫm, mỗi lần nó xuống nước đều tạo ra động tĩnh rất lớn.

Nói theo cách khác, hiện tại, Diệp Tranh có thể nghe thấy tiếng đuôi người cá đập nước từ vị trí rất xa, giống như thể người cá đang quật kẻ thù.

Diệp Tranh thờ dài, nhìn mặt trời dần lặn xuống mặt biển, chậm rãi đi trở về.

Bỗng, cô nghe thấy một tiếng lanh lảnh từ xa truyền đến —— là giọng người cá kêu gào từ xa. Từ khi nó có thể thuận lợi phát ra âm thanh, người cá thường sẽ dùng âm thanh của mình biểu đạt tâm trạng của bản thân, theo thời gian dần trôi qua, nó đã có thể dễ dàng phát ra âm thanh mà nó muốn.

Lúc này, thông qua tiếng gào của người cá, Diệp Tranh có thể đoán được nó đang rất vui vẻ, đang gọi cô đến bờ biển tìm nó.

Trước khi đến gần bờ biển, Diệp Tranh cũng đại khái đoán được vì sao người cá lại vui vẻ như thế: Người cá hẳn là bắt được một con hải mã nữa rồi.

Gọi thì gọi là hải mã như thế chứ, thật chất tên của nó cũng do Diệp Tranh đặt. Loài động vật này có hai chiếc ngà dài chừng một mét, cơ thể tròn trịa cồng kềnh, chỉ có bốn chân dùng để bơi. So với loài hải mã Diệp Tranh từng thấy ở xã hội hiện đại, loại hải mã này cũng có cái mũi heo, nhưng da lại có màu xanh nhạt, cộng với một thân hình khổng lồ, lớn hơn cả người cá trưởng thành.

Điều đáng tiếc duy nhất là cho tới nay Diệp Tranh chưa từng nhìn thấy con hải mã còn sống nào, thông thường người cá sẽ giết chết hải mã rồi mới tha

về, đến lúc nó tới tay cô thì ngay cả máu cũng chẳng còn.

Lần đầu tiên Diệp Tranh nhìn thấy loại động vật này là vào một lần kỳ kinh nguyệt đến. Sau khi người cá thấy Diệp Tranh lại chảy máu, cậu sốt ruột xòe đuôi, xoay chuyển hai vòng rồi đi đâu mất tiêu, mãi cho đến tối ngày hôm sau cậu mới trở về, đồng thời còn kéo theo một loài động vật khổng lồ.

Loại động vật này có một lớp lông phủ trên da, nhìn qua có thể thấy được là nó sống ở xứ lạnh. Khí hậu nơi đó hẳn là ngược lại với hòn đảo ẩm áp của cô, Diệp Tranh cũng không rõ người cá bơi bao xa mới bắt được loài động vật này mang về.

Tuy nhiên, ngoài dự liệu của Diệp Tranh, hải mã nhiều thịt thế nhưng không nằm trong chuỗi thức ăn của người cá, lúc Diệp Tranh làm sạch lông xong, người cá còn rất phóng khoáng cắt thịt thành khối cho cô. Nhưng, đến lúc đứt nó ăn thì nó lại hoàn toàn không động.

Ở trước mặt Diệp Tranh, người cá luôn rất kiên trì, muốn chính là muốn, không muốn chính là không muốn. Thân là một kẻ tham ăn, nó làm sao có thể từ chối khi thịt đến miệng chứ, nhưng ngoài dự tính là lần này nó không chút do dự từ chối. Có lẽ là vì muốn thỏa mãn Diệp Tranh cho nên nó mới ngần ngại xa xôi đi kiếm loại động vật biển này về thôi. Diệp Tranh đoán rằng do loại động vật thô kệch như hải mã không hợp với thẩm mỹ của người cá, cho nên chúng nó mới không liệt hải mã vào danh sách thức ăn. Tuy nhiên, cô không biết rằng theo cách nhìn nhận sự vật của người cá, chỉ cần là vật hiếm lạ thì lập tức có thể khiến cho giống cái vui về.

Diệp Tranh cũng không miễn cưỡng nó, cô càng quan tâm đến da hải mã hơn, chỉ cần ngâm muối một lúc, rồi phơi nắng đến khi khô, cô lập tức đã có một bộ đồ mới. Đồng thời, những phần da dư lại, Diệp Tranh có thể cạo sạch lông rồi thiết kế thành hai cái quần lót nhỏ.

Diệp Tranh vui vẻ nhìn người cá kéo theo hải mã lên bờ, rồi đến gần sờ da hải mã. Có lẽ là vì phát hiện Diệp Tranh không thích lông hải mã, cho nên trước khi mang về người cá đã cạo sạch lông, hiện tại hải mã chỉ còn lại lớp da màu xanh lục bên ngoài.

Người cá nhìn Diệp Tranh kêu một tiếng, thanh âm lúc này và vừa rồi hoàn toàn bất đồng, càng nhuần càng nhu, hết như khoe khoang, cầu Diệp Tranh khen ngợi.

“Được rồi, mình biết cậu rất giỏi,” Diệp Tranh cười nói, vươn tay định xoa đầu người cá, đổi lại là người cá vùng đuôi làm ướt cả người Diệp Tranh.

“Rồi rồi,” Diệp Tranh cười, giơ hai tay lên, yếu thế nhìn người cá nói: “Là mình đến muộn, để cậu đợi lâu.”

Người cá ngửa đầu nhìn cô một lúc, sau đó duỗi móng vuốt ra cầm lấy tay Diệp Tranh, rồi cùng cô kéo hải mã vào bờ.

Để duy trì nhà đá sạch sẽ, Diệp Tranh cấm người cá không được mang thức ăn về gần nhà để xử lý, cho nên hai người dừng lại ngay khi cách nhà đá chừng mười mét. Người cá nghiêm túc dùng móng tay cắt hải mã ra, rồi cầm một khối thịt lớn đưa cho Diệp Tranh.

Cậu nhẹ gọi một tiếng, Diệp Tranh hiểu ý gật đầu: “Được rồi, cậu làm sạch đi, mình đi nướng thịt, nhé?!”

Người cá lại kêu thêm một tiếng, vỗ đuôi, thế này Diệp Tranh mới cầm khối thịt đi đến hố lửa đang đốt.

Diệp Tranh dùng dao xương cắt phần mỡ và tơ máu trên thịt đi, lại dùng nước ngọt rửa qua một lần rồi mới cắt thịt thành từng khối nhỏ, sau đó dùng một cành cây đã rửa sạch xuyên thịt, tiếp đó đặt lên trên hố lửa.

Thịt được cắt thành những khối nhỏ chín rất nhanh, không lâu sau thì ngọn lửa bắt đầu vang lên tiếng ‘xì xì’, hương thịt nướng lập tức tản ra xung quanh. Mùi thịt nướng bay đi rất xa, người cá ngửi thấy nên lạnh lạnh kêu một tiếng.

Cái kẻ tham ăn này!

Người cá vốn không thích thịt hải mã, nhưng có một lần Diệp Tranh đồng thời nướng thịt hải mã và cá cùng một xâu thịt cho người cá ăn. Người cá cho rằng Diệp Tranh nhất quyết kiên trì muốn nó nếm thử, mặc dù do dự nửa ngày, nhưng cuối cùng vẫn ăn. Từ đó trở đi, ngày ngày người cá bắt hải mã về soi dự đoán của Diệp Tranh càng tích cực hơn.

Thịt hải mã trên hố lửa đã nửa chín, mặt ngoài thịt bắt đầu chuyển vàng lấp lánh, chảy dầu. Diệp Tranh nhanh tay lấy một chiếc lá cẩn thận lau dầu đi.

Sau khi quan sát một thời gian, Diệp Tranh phát hiện người cá kỳ thực rất soi mói, yêu cầu về thịt hải mã còn nhiều hơn so với cá. Lý do người cá không thích ăn thịt hải mã, chẳng qua là chê hải mã mỡ nhiều quá thôi. Ngay cả Diệp Tranh cũng thấy thế, so với cá, hải mã mỡ nhiều đến kinh người, cũng không thể trách được, dù sau hải mã là động vật sống ở vùng khí hậu lạnh.

Vì để cho người cá ăn ngon, khỏe mạnh, Diệp Tranh lúc nào cũng cắt bỏ phần mỡ, hơn nữa còn chú ý chọn lựa phần nhiều thịt cho người cá. Tuy rằng không thể hoàn toàn loại hết mỡ đi, nhưng ít ra cũng khiến cho người cá ăn vui vẻ ngon miệng.

Diệp Tranh từ từ chuyển cành cây, hòng làm cho thịt hải mã chín đều. Tay nghề nướng thịt của Diệp Tranh càng ngày càng tốt, cô hiện tại đã có thể nhắm mắt nướng chín thịt rồi. Diệp Tranh lấy một chút muối vẩy lên xiên thịt rồi mới hải lòng nhắc xâu thịt xuống đặt lên chiếc lá to chứa tảo biển đã được cắt nhỏ, sau đó lại thả xâu thịt mới lên tiếp tục nướng.

Diệp Tranh quay đầu nhìn một cái, người cá còn đang vui vẻ làm sạch hải mã, cái đuôi to thỉnh thoảng còn vung một cái.

Diệp Tranh thừa dịp người cá không chú ý đến mình, cô cúi đầu cắn một miếng thịt hải mã vừa ra lò, vừa thổi vừa vội vàng cắn một miếng. Lớp thịt ngoài nướng hơi chút quá tay, nhưng phần thịt bên trong chín vừa đúng, ngay cả màu sắc cũng phù hợp với hương vị của nó.

Vừa nướng vừa để nguội xâu thịt, Diệp Tranh nghĩ, người cá đúng là mất hết nửa đời người rồi, tuy rằng cậu có thể ăn được thịt chín, nhưng lại không thể ăn được đồ ăn có nhiệt độ cao, mà thịt nướng phải ăn lúc vừa nướng xong – nóng hằm hập, da vừa giòn vừa thơm mới ngon.

Diệp Tranh tiếc nuối nghĩ, lại cầm lên khâu thịt nướng đã nguội cắn một cái. Diệp Tranh vừa nhai vừa nghĩ, tuy hương vị cũng không sai, nhưng chẳng ăn ngon bằng lúc mới nướng xong gì hết.

Sau đó lại nghĩ, mặc dù ăn không ngon lắm, nhưng cũng cắn rồi... thôi thì ăn hết đi.

Diệp Tranh cầm cành cây, dự định cắn miếng thứ hai. Bất thình lình, một móng vuốt lạnh lẽo từ phía sau cô vươn ra, bắt lấy tay cầm thịt của Diệp Tranh. Tay cô run lên, suýt nữa làm rớt xâu thịt: Tên này bò đến từ lúc nào thế này?

Người cá tập kích bất ngờ, nắm chặt tay Diệp Tranh, vươn người về phía trước rồi ăn hết thịt nướng trên xâu thịt cô đang cầm một cách hết sức tự nhiên. Diệp Tranh chỉ kịp nhìn thấy đầu lưỡi và hàm răng cậu đến gần môi mình thì thịt nướng đã bị ngậm đi hết rồi.

Diệp Tranh sững sờ nhìn khuôn mặt cứng ngắc đang nuốt thịt hải mã của người cá, người cá thế nhưng cướp thức ăn của cô!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Trên Đảo Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.